

de Diziye Edebiyat 17

Allah Beni Böyle Yaratmış

PUCCA GÜNLÜK 3

'Hikâyenin sonunda
adam ölüyor.'

PuCCA

PUCCA GÜNLÜK 3

Allah Beni Böyle Yaratmış

PUCCA

101

101

PUCCA GÜNLÜK 3: Allah Beni Böyle Yaratmış

'Hikâyenin sonunda adam ölüyor *

PuCCa

*Seninle ilk tanıştığımızda iyiliğine inanmıyordum, ayrıldığımızda
ise kötülüğüne. Şimdi, sanki seninle büyümemiş,
onca şeyi yaşamamış, hatta hiç tanışmamış gibiyim.*

*Tam karşımda, öylece duruyordu ya öylece, sanki o kadar
acıyı bana yaşatmamış gibi, sanki onca seneyi onunla geçirmemişim
gibi bakıyordu bana. Tanımış mıydı? Muhakkak,
boru mu beraber büyüdük, dört sene beraber yaşadık, beraber
yapmadığımız tek şey unutmak eylemi olmuştu. Karşımdaydı
şimdi, yaşlanmış biraz, kilo da almış hem epeyce. Zaten götlü
göbekli bir şeydi, iyice salmış. Kaşlarının ortasını hâlâ alıyor
ve hâlâ aynı gülümsemeye, gözleri küçülerek bakıyor. Hep
merak ederdim, çok çok çok büyük âşıklar seneler sonra birbirleri
hakkında neler düşünürler diye. Ona sarılıp uyurken,*

*ya bir zaman sonra başka birileriyle olursak birbirimizi nasıl
hatırlayacağız diye. Meğerse böyleymiş...*

*AŞTI'de elimde kocaman bir valizle İzmir otobüsünden
inmiş etrafıma salak salak bakmıyorum. Üniversiteye yediğim*

bir bok yüzünden ek kontenjanla gitmiştim. Ankara'yı sadece başkentimiz olarak biliyorum, hayatımda ilk kez görüyorum. Babama falan atar yapıp her şeyi kendim halledeceğime inanıyorum ama AŞTİ'de öylece etrafa bakınıp duruyorum. Yan tarafımda bir çift var, kızın ağlamaktan gözleri patlamış neredeyse. Oğlanında bir eli cebinde, diğeri kızın belinde, bir yanağından öpüyor bir alınından. Onları gördükçe yalnızlığım daha da batıyor, " lan en azından babam gelseydi benimle, üniversite nerede onu bile bilmiyorum" diye kendime acıyorum resmen. Birilerine sormak lazım şimdi diye etrafıma bakıyorum ama paranoyaklığını hat safhada. O benim böbreklerimi çalar, o teyze ne bilir fakülteyi, adamın gözü göz değil, anam valla herifin mesleği pezevenklik diye diye öğrenciye benzer sadece o çift var. Kız ağlamasını kesse gidip onlara en azından oradan nasıl çıkacağımı soracağım ama kızı kesiyorlar sanki, susmak bilemedi. Alt tarafı sevgilinden ayrılacaksın bacım ya, ne bu trajedi, benim beynim şişti deyip araya mı girsem diyorum ama bu da pek kıskanç olacak. Kız h afif susar gibi oldu; hah, valizimi sürükleyerek geldim yanlarına kız bir daha başladı.

Hemen diplerinde kereste gibi kaldım ben, geri geri çekilsem olmayacak, dürtsem ayıp olacak öksüreyim bari dedim.

Bir iki öhöm'lemeden sonra çocuk baktı bana. Ayy Allah belanı

vermesin senin, onca gürültü ağlama bu şaşı, göbekli, üç çocuk yemiş sıçamamış adam için miydi yani. Kız da bildiğin güzel, istese bunun gibi elli tane bulur. Neyse dedim, bana

düşmez insanların özel hayatı. “ İletişim fakültesi AŞTİ'ye yakın dediler, ben nasıl gidebilirim?” diye sordum. Adam dünyanın en soğuk tavrıyla bana doğru döndü, “Az bekle, ben de oradayım götürürüm seni” dedi.

Yalnız bunu öyle bir söyledi ki, sike sike beklemek zorundaymışım gibi. “Tamam” dedim, 25 dakika boyunca, kızın otobüsü kalkana kadar yanlarında hiç sesimi çıkarmadan ezik ezik bekledim. Allah'a şükür sonunda kız bindi gitti, bir ara hiç gitmeyecek bir sonraki otobüse alacak biletini sandım da ödüm patladı. Çocuk döndü, gerçek bir su katılmamış öküz gibi “Hadi gidelim” dedi. O önde ben arkada, elimde kocaman valizle pıtı pıtı gittim. AŞTİ'den çıktık, bu durdu, eliyle sağ tarafı göstererek, “ Şu taraftan git, dön, okulu göreceksin” dedi.

Allah'ım, o gösterdiği işaretparmağını burkup, hata kırıp kulaklarından sokup kışından çıkarıp var olabilen bütün deliklerine, buna göbek deliği de dahil olmak üzere sokmak istedim.

Be beynini çift katlı otobüsle ezdiğimin adamı, madem tek yapacağın şey bana elinle göstermekti de beni ne yarım

saat oynaşmanızı izlemem için beklettin? Kalbim sıkışıyor,
aha valla kalbim daralıyor, sinirden alnım atıyor yahu benim.
“Bunun için mi bekledim saatlerdir?” dedim ama söyleyeceği
her şeyin cevabı valizi kafasında parçalamak olacak.

Çattı o birleşik kaşlarını, burnunu çekti, “Ne için bekledim
bilemem, okul orada işte” dedi ve gitti. Bildiğin arkasını döndü
ve gitti. Yani düşman olsa düşmana bu kadarım yapamazdı
yemin ederim. Ona küfrede küfrede okula doğru gittim. İlk
üniversite günüm böylece başlamış oldu.

Lisedeyken üniversite bana çok mistik bir ortam gibi geliyordu.

Düşünsene babandan izin almadan istediğin her şeyi
yapabileceğin bir yere gidiyorsun, bu bile hayal gücümü zorluyordu
açıkçası. Hep böyle müzikal gibi sanıyordum ilk sınıfa
girdiğim ânı. Tam ben böyle giriyorum, arka sıralarda
sigara içen deri ceketli çocuklar parmak şıklatıyor. Ön tarafta
manken gibi kızlar bacaklarını okşayarak şarkılar söylüyor,
sıraların üzerinde millet takla atıyor falan. Heyecandan ölmek
üzereyim, üniversiteli oluyorum ve bütün sınıf arkadaşlarımı
merak ediyorum. Erkeklerin hepsi acayip yakışıklı olmalı,
iletişim yani adı üzerinde çirkin adam almamaları lazım diye
sınıfın kapısını bir açtım. Arka fonda Yedi Karanfil'den Ay
Yüzlüm'ün fon müziği çalıyor ve bende bir yıkılma anı.

Lan burası aynen bizim Sosyal 11 -B. Hiçbir farkları yok
milletin, erkeklerin hepsi çirkin, herkes sırasında kös kös
oturuyor. “Hobaaa gençlik ne yapıyorsunuz, anne baba yok,
kalkın çılgın atın biraz, içiniz mi çürüdü?” demek istiyordum
ama onun yerine kısık sesimle “Ben şöyle, ek kontenjanla geldim
de nereye geçeyim ki” diye birine sordum. O da bana
arka taraflarda bir yer gösterdi. Gidip oturup dersin başlamasını
bekledim.

Hoca girdi sınıfa, bir şeyler anlatmaya başladı, benimse
aklımdan geçen tek şey, lisede kızın birinin anlattığı bir olay:
“Üniversitede var ya, çişin gelince öğretmenden izin almıyormuşsun.

Kalkıp canın istediği zaman kapıyı çekip çıkıyomuşsun.”

Sürekli olarak bu geliyor aklıma, biri çıksa da
doğru mu değil mi onaylasam diye tetikte bekliyorum. Ben
tam acaba kim çıkacak derken, biri açtı kapıyı. Hızlıca kimsenin
suratına bakmadan hemen benim yan tarafıma gelen orta
sırada bir yere oturdu. Bana okulu gösteren çocuktan başkası
değildi bu. Zaten böyle bir öküzlük de bir tek ondan bekle
nirdi. Arkasından hoca da bakakaldı bir süre. Tedirgin eden
bir sessizlik oldu, o an çiş olayının yalan olduğunu anladım.
Hoca masaya kalemını vurarak, “Özür dilemeyecek misin?”
dedi, bizimki sıkılğan bir tavırla yanağını kaşıyarak “sebebe?”
diye sordu. Kadıncağız bir atarlandı, ders başladı falan filan

diye anlatmaya başladı ki, çocuk “ Rahatsız mı oldun hocam,
alt tarafı girdik içeri. Bana la f anlatacağın sürede buradaki bebelere
Cine5 dekoderi nasıl çözülür onu bile anlatırdın” dedi.

Ben bir kahkaha attım, zannettim ki herkes gülecek yani, öğrenci
komik bir şey söyledi neticede. Ama kahkahamın bütün
sınıfın duvarlarında yansımaları görünce anladım, gülen sadece
bendim, çocuk bile kendi esprisine gülmemiş hatta bana
geri zekâlıymışım gibi bakıyordu. Öğretmen ise çocuktan
alamadığı siniri benden çıkarmak istercesine, “ Ben seni ilk
kez görüyorum adm ne senin?” dedi. Ahanda geldik çişin son
damlasına, ayağa kalktım ama heyecandan adımları unuttum.

Adım neydi ya benim diye beynimin içinde bir sürü cümle
dönüyor, ayaktaım bütün sınıf bana bakıyor, hoca kaşlarını
iyice çatmış benden bir ses bekliyor.

“PuCCa ben ya, şeyle geldim buraya.”

“Neyle geldin, birinizin arkadaşı falan mı? Size sınıfa başka
bölümden eşinizi dostunuzu sokmayacaksınız demedim mi
ben?”

“Yook kimsenin şeyi değilim ben.”

“Nesin peki?”

“Ek kontenjanla başladım da.”

“Ee sizinkiler 2 hafta önce geldiler.”

“Ben tatildeydin dönemedim, şimdi döndüm ondan böyle

geç oldu.”

Kadın tabii sinirlendi ama çocuktan yana göt oluşunun acısını da benden çıkarması kendince iyi oldu. Ama peki ya bence? Üniversitede ilk günüm ve bütün sınıf arkadaşlarım beni geri zekâlı zannediyor. Bana toplum içinde bir anda soru yöneltince beynimi tamamen kaybediyorum çünkü. O an beynim çalışmıyor, kıcımdan falan konuşuyorum, kelimeler ağızımdan çıkmıyor, çıkanların da zaten mantıksal hiçbir yanı olmuyor. Oturdum yerime ama gözlerim dolu dolu...

Babamı istiyorum ben, sen gelme ben her şeyi hallederim diyen kafamı sikeyim. Daha yurdu bile halletmedim. Akşam nerede yatacağımı bilmiyorum, az önce en büyük rezilliği yaşadım, artık bence yaşamamın bile anlamı yok. Pencereyi açıp kendimi atsam herkes “yapılacak en iyi şeyi yaptı kızcağız” der eminim. Tam alt dudağım titremeye, gözlerimdeki doluluklar yaş olup akmaya başlayacaktı ki ön tarafımdaki kız arkasını döndü, ağzını kocaman açtı, “Hoş geldin. Hocayı sallama karı menopozdan beynini yakmış, nerelisin, nerede kalıyorsun, ilk girişinde mi kazandın sınavı, hangi liseydi, a İzmirli misin hadi bana İzmir’i anlat” diye bir başladı soru bombardımanına. Ders sonunda kızla eve çıkmaya karar verdik. Bu sayede de gece nerede yatacağım belli oldu, kız beni misafir öğrenci olarak yurda sokacaktı, merak ettiğim her şeyi

ona sorabilecektim. Az önce babacığım diye ağlamaklı kurduğum cümleleri bir anda unutuverdim. Her şey harika olacaktı...

Özgürlük çanları benim için çalıyor

Emlakçıya para vermeyelim diye kendimiz ev aramaya çıktık

ama ne çıkış, günün sonunda okulun karşısındaki bankta elimdeki

gevreği yiye yiye ağlıyordum. Eve çıkmaya karar verdiğim

kız ise benden daha mızımız çıktı. Onu teselli etmekten arada sırada

kendimi avutmayı unuttum. Dur ya ona bir rumuz bulayım

ben, San olsun; ilk bakışta kendini belli eden özelliği bu. Sarışın

ama böyle o fallik sarışınlardan durmuyor, doğuştan sarışın

olduğu için daha çok “göçmen sarışını” gibi duruyor. Kıvırcık

saçlı, çok çok zayıf bir kız. Garip bir güzelliği var, gülerken eliyle

hep ağzını kapatıyor, ağlarken de suratını. Herkes hakkında

söyleyecek mutlaka bir hakareti var. Yanımıza bir kız geliyor

mesela, kızın suratına ne iltifatlar yağıdırıyor, arkasını döndüğü

an “Bu da tam bir geri zekâlı hiç tahammül edemiyorum.” Ya

da “O orospu, şu beyinsiz, az öncekini gördün mü götü resmen

ensesine kadar çıkmış, ayı ya nasıl yiyor baksana az yese belki

zayıflar, hocanın bacaklara baksana bunu kim sikiyor acaba?”

Hep ama hep bu şekilde, acaba arkamdan ne diyor diye düşünüyorum

ama bir taraftan da bulduğu kulplarla eğleniyorum.

Nereye gitsek “oğlenciye ev vermiyoruz” diye bizi geri yolladılar. Evleri de gor, lan oğrenci ne yapsın senin evini, kediye kopeğe versen icinde barınmaz diyebileceğim turden evler. Hepsi de bize aynı hikayeyi anlatıyor: “Duvarlardan birini yıkmışlar yan evle birleştirmişler.” Beş tane ev sahibinden bu efsaneyi dinleyince hic inandırıcılığı da kalmadı.

Bir de iki kız başına tutulunca orospu muamelesi cekenler yok mu elim ayağım titredi. Gittik eve bakıyoruz, minnacık kutu gibi bir şey, “İkiniz mi yaşayacaksınız?” diye şöyle bıyık altından sordu, oğrenciyiz dedik. “Oğrenciyiz diyorlar pavyonda çalışan çıkıyor abla” dedi, o an gercekten kapıyı sokup adamın ağzına monte edecektim. Tabii bir de gec kalmışız o ayrı mevzu, butun oğrenciler kiralık evlere dolmuş, tek tuk kalanlar var onlar da bizi beğenemedi bir turlu.

Biz boyle tam vazgeçmiştik yurtta yaşamaya devam diyorduk ki karşıdan o cocuğun geldiğini gordum. Hicbir yere bakmadan kafasını koc gibi one koyup hızlı hızlı yuruyordu, yanımdaki kız, San bağırdı ona: “Hey Ankaralı, bize bir yardım eder misin ya, sen buralısın. Ev arıyoruz.” Dondu bize doğru, dedim bu geri zekalı yardım etmekten anlamıyor, elimize tapu verir gider. Kız beni dinlemedi tabii, cocuğu yanımıza kadar getirtti. Çocuk dünyanın en muhim şeyini dinliyormuş gibi yaptı, hic sesini çıkarmadan Sarı’nm anlattığı ev ararken

başımıza gelen şeyleri dinledi, dinledi, dinledi. Sonra kafasını kaldırdı, “Hayri abi var bizim, emlakçıdır. Ben sizi ona gotureyim, komisyon almaz, merak etmeyin” dedi. O onde biz arkada başladık yurumeye.

Otobus duraklarının oraya geldik, otobuse bineceğiz ama okul çevresinde ev istiyoruz, cocuğa birinin bunu soylemesi gerekli. Garip bir şekilde bununla muhatap olmaktan ben korkuyorum. Çok yakınız, kıza da sen soyle binmeyelim otobuse diyemiyorum duyacak cunku. Ben boyle ic sesimle debelenirken bu bir anda bir dondu bana, “Merak etme, adamın ofisi uzakta ama buradan ev bulur size” dedi. Lan düşuncemi mi okudu acaba diye bir korktum. Sonra bakalım bunu da okuyabilecek misin, dedim. “Sen aymin tekisin, okuzun birisin, camışsın, gercek bir gergedansın, hatta senin pipin mi yok, pipin yok işte pipisiz pipisiz ohohohoh cuksuz” diye icimden geciriyordum ki bu bir anda bir dondu, bana bir baktı, ardında da elini fermuarına koydu. Kalbim duruyordu o an, adam gercekten düşuncelerimi okuyor hacı! Hassiktir, ayı deme PuCCa, adama ayı deme, sikini taşağını işin icine katma, düşünmeyi kes, yapma yapma sık düşünme, diye kendimle savaşıırken bir taraftan da doğru düşünmeye çalışıyordum ki otobus geldi. Otobuse binince tabii daha mantıklı düşünbildim, çocuk

*duşuncemi okumuyordu, pipisiyle ilgili şeyleri düşünürken
otomatik olarak oraya bakınca fermuarını acık sandı ne yapsın.
Otobuste biletlerimizin parasım o odedi. Ankara'da ilk
kez otobuse binmiştim, o yüzden bir taraftan da nasıl olduğunu
anlamaya çalışıyordum. Yan yana oturduk, bana bir öğrenci
bileti verdi, "Al sakla bunu, okul bittikten sonra hatıran
olur, ilk biletimdi dersin" dedi. (O bilet hala cüzdanımın bir
koşesinde duruyor.) Emlakçıya gittik, evi bize gösterdi, beğendik
ve hemen tuttuk. Yalnız şöyle bir sorunumuz vardı, ev
eşyamız hiç yoktu ve biz bu konuyu düşünememiştik. Bakalım
kahramanlarımızın başına neler gelecekti bomboş evde...*

S an a göz koydum,

gö zün yiyorsa kaç b ak a lım

*O kadar çok gençlik komedisi filmi izlemiştim ki üniversitede
neler yapacağımı biliyorum sanıyordum. İzlediğim filmlerde
öğrenciler gruplara ayrılıyordu mesela; havalılar, çok
havalılar, ezikler, çalışkanlar, motosikletliler, bilgisayar kurtları,
ponpon kızlar ve Amerikan futbol takımı oyuncuları...*

*Kantinde oturuyorum ve etrafıma bakıyorum, gerçek hayattaki
gruplaşmayı çözmeye çalışıyorum ama maalesef filmlerle
alakası yok. Ülkücüler, ulusalcılar, saçlarının önünü kabartmış
kızlar ve her gün fön çektirenler. Hangi grubu seçsem*

bir diğeri elimde kalacak o derece. Hey gidi hey, ne hayaller kuruyordum oysa, ponpon kız olacaktım, kantinde minnacık eteğimle dolanacaktım. Bir de şu anki halime bak, kantinin ısıtma sistemleri bozulmuş, montumla en köşedeki sandalye de oturup eve alınacak eşyaların ne kadar tutacağını hesaplıyorum.

Ev arkadaşı olarak seçtiğim kızınsa icerisine devrim ruhu girmiş adeta. Daha dun Burger King'de yemek yediğim hatun şimdi bana emperyalizmin ruhumuza actığı derin yaralardan bahsediyor. Okulda örgütlenmeden, broşur yapmaktan Deniz Gezmiş dövmesini nereye yaptıracağına karar verememesinin telaşı icerisinde bana bir şeyler anlatıyor. Allah'tan okullar artık 80 donemindeki gibi değil; bir yan masamızda da ulkucu çocuklar kupeli erkeklerin listesini hazırlıyor cunku.

Babamın okula beni yollarken bir tek uyarısı vardı: "Aman diyeyim, siyasete bulaşma. Zamanında hepimiz bulaştık, çoğumuz okulundan, şanssız olanlar ise hayatından oldu. Yeşil parkaya gonul verenlerin bir kısmı reklamcı. Tek bir dil, tek din diyenlerin çoğu ise yabancı memleketlerde onların diliyle derdini anlatıyor şu an" demişti. Liseden olayların artık babamların devrindeki gibi olmadığını az çok biliyordum, yani biz oyle tembel bir nesildik ki acıkcası en büyük korkumuz devamsızlıktan kalmaktı. Üniversitede işler boyle yuruyordu birkac alternatif dışında, bunlardan biri benim ev arkadaşımdı,

diğerleri ise yan masadakiler.

Koltuk yerine evi minderle doşesek ne kadar tasarruf ederiz diye hesap yaparken, Ankaralı çocuk bir hışımla kantine girdi. Ayaklarına kadar uzanan simsiyah montu ile Kenan İmirzalıoğlu'nun icerisine bisiklet pompasıyla hava basmışlar gibi duruyordu. Yan masaya geldi, hemen biri sandalyesini cekip ona verdi, oturdu oyle kos kos susup milleti izlemeye başladı. Bu hareketinden anladık ki onun tarafı kupe koparanlardandı. Gerci bunu anlamak zor olmasa gerek, tavırları ilk gunden beri bunu kabak gibi belli ediyordu. Ben boyle onu Sana Goz K o v d um . G o z u n Yivorsa Kac Bakalım

incelemeye almışken, San o hic bilmediğim dunya ile ilgili bana bilgiler vermeye başladı.

“Yurtta cok komikler bunlar. Tuvalet reisi diye bile bir şey var duşunabiliyor musun? Her yata Khanenin bir reisi var, hatta merdivenlerin bile. Neyi kimden koruyorlar kimse bir şey anlamıyor ama aynen bu şekilde sadece insan aynmı yaptıkları. Bu kesin tuvalet reisidir, bok gibi bir şey zaten.

Bize ev buldu ama ne yapalım gercek bu” diye kendi aramızda guluşmeye başladık. Sonra birden kantine “o” girdi, hayatımda gorduğum en guzel gozlere sahip olan kişi. Gerci sonra daha guzellerini gordum ama o an bambaşka biri gibi

geldi. Hepimiz cay icerken kendine bu soğukta gitti kola aldı,
işte buradan bile bambaşka bir insan olduğu belliydi. Bizim
fakulteden olmadığı kesindi, gunlerdir bakmadığım, incelemediğim
adam kalmamıştı, nerede curuk carık adam var bize
gelmiş, İletişim'den olamayacak kadar yakışıklıydı. Bir defa
omuzları o kadar genişti ki gomleği esnedikce esnemişti. Dudakları,
dişleri, burnu, burnunu dudaklarına birleştiren alanı,
kulak memesi bile guzeldi be adamın!
Gozlerimi ondan alamıyordum resmen, abazan bir genc
kız gibi görünmek istemiyordum ama o orada oyle salındıkca
aksinin imkanı yoktu. Ağzım acık ona bakarken, San nereye
baktığıma baktı, o da gorur gormez tabii “Ananı sikim
bu ne be” diye tepki verdi. Çocuk kimseye selam vermeden,
kantinden oylece gecti gitti. Evet belki universite hayallerim
yıkılmış olabilir, belki izlediğim filmlerle alakası olmayabilir
yaşadığım hicbir şeyin ama şöyle bir gercek var ki o cocuk
kesinlikle sevgilim olacak. Hissediyorum, duyuyorum, goruyorum,
biliyorum!

D iş le r im d iş le r in e de ğ e r

fe lak e tim o lu r a ğ la rd ı

Ödev olarak her hafta bir haber bulmamız lazımmış. Sadece

bir tane kamera var onu da bir saat kullanmamıza izin

veriyorlar. Yani Şimdi sokakta bir trafik kazası falan geçirse biri haberini yapmam imkânsız. O yüzden kuaförün birine gideyim de bu senenin saç trendlerinin haberini yapayım dedim. Demek ki böyle oluyormuş, bazen haberleri izlerken bu kadar geri zekâlıca konuları ne diye koyarlar diyordum da artık hepsine hak veriyorum. Ne yapsınlar siyaset siyaset nereye kadar yani.

Sarı ile beraber aldık kamerayı düştük bir tane mahalle kuaförüne.

Sarı kamerayı tuttu ben de röportajı yaptım. Masada

1988 yılından kalma dergilerden, en son yaptığı gelin başlarının

fotoğrafını duvara büyük bir gururla asmasından anla

dığım üzere zaten bu kuaförün trendlerden haberi yoktu. Ama

olsun ödev ödevdir neticede diye dinledim dinledim, baya bir

dinledim ama en son bu sene kadınlar küt saç arkası Amerikan

tıraşlı deyince dayanamadım. Amerikan tıraş mı kaldı abi

sen ne diyorsun yani, büyük ihtimalle hoca ne dediğini dinlemeyecek

yine de bu dandik haberi kendime yakıştıramadım.

Sıfır almak pahasına da olsa kaseti sildim.

Herkes tabii ödevini yaptı, gitti güzel güzel hocaya verdi.

İşte kimisi tıp fakültesine gitmiş oradaki profesörlere sorular

sormuş, yok kimisi hocaları konuşturmuş, bir kaçı halk röportajı

yapmış. Güzel güzel aldılar puanlarını. Sıra bana geldi,

büyük bir gururla kalktım, kuaföre gittiğimi ama adamın bu

işten anlamadığını görünce haberden vazgeçtiğimi, bir olayın haber olabilmesi için buna önce benim inanmam gerektiğın anlattım. O son cümlem çok önemliydi; öyle bir anlattım ki herkes beni avuçlarını kanatırcasına alkışlayacak sandım, hoca alnımdan öpecek “ işte gerçek bir idealist muhabir” diyecek zannettim. Hatta tenefüste diplomamı vereceklerini bile hayal ettim. Ama olmadı... Onun yerine hoca bana bir bağırdı; “Orası olmadıysa başka yere gitseydin. Bu kadar insan nasıl buldu bunca haberi? Bunlar vize notlarınıza yansıyacak, sıfır” dedi. İdealistliğim işte bu noktada bitti tabii.

İlk notumu sıfır olunca ikinci haftam fellik fellik haber aramakla geçirdim. Burnumun dibindeki diş tabipliği fakültesinde buldum kendimi. Oradan herhangi bir hocayı bulup onun da yardımıyla bir şeyler yaparım diye düşünüyordum.

Hocanın kapısının önünde sorularımı hazırlarken, Armadi Code parfüm kokusuyla bir kendime geldim, kim sürmüşse parfümü saç tellerine kadar sıkmış olmalı. Kokunun şeklini görebiliyorum, o derece. İki kan sikebilirim umuduyla bütün

2 ? Dişlerim Dişlerine Değer Felaketim Olur Ağlardı

şişeyi boca etmiş kendine. Kim lan bu abazan diye k a f am ı kaldırdım ki işte orada o, hayatımın aşkı karşımda duruyordu...

O gün kantinde gördüğüm çocuk, pırıl pırıl parlayan gözlerle

resmen bana bakıyordu. Çocuğu görünce doğal olarak

*koku falan gitti tabii, her güzelin bir kusuru vardır, bunun da
bol parfümü diye düşünmek lazım dedim. Bunlar» düşünürken
malak malak hâlâ ona bakıyordum.*

“Halil hocayı mı bekliyorsun?”

“Kimi, haa hocayı, evet evet.”

“Not mu alacaksın?”

“Yok yaa ben, şeyim hani röportaj için geldim.”

*İşte bu noktadan sonra imkânsız aşkım başlamıştı... Diş
doktoru olacaktı, bu yüzden insanlarda ilk baktığı yer dişlerdi.
Peki ya ben, ahh talihsiz başım, kocaman dişlerimle çocuğun
karşısındaydım. Beni beğenmesinin imkânı yoktu artık, bana
sadece hasta gözüyle bakabilirdi. Boynumu büktüm, kaderime
razı oldum ve kalbimin en derinliklerine onu gömdüm. Bu
sırada tabii hoca geldi, röportajı yaptık, bizim çocuk bana yardım
etti. Tam yeniden umutlanmaya başlamıştım ki “Dişlerini
kestirmeyi düşünmüyor musun, azıcık ucundan kestirsen bile
nasıl değişir gülüşün” deyince kapattım o sayfayı. Hayır bebeğim,
hayır doğmamış çocuklarımin babası, hayır imkânsız
aşkım dişlerime dokunmayacağım. Ben de biliyorum, ağzımın
içine lavabo sokmuşum gibi duruyor, aynaya baktığımda
görmüyor muyum sanıyorsun? Millete bir fındık kadar diş
macunu yeterken ben her fırçalayışta bir tüp bitiriyorum. Diş*

fırçası yerine de Vileda kullanıyorum, farkında değil miyim

*sanki? Ama imkânsız gelinciğim, kar tanem, diş doktorum,
bebek suratlım, dokunmayacağım dişlerime.*

*Bu arada kadına yüklenen bu yük ne kötü ya; her şeyi mükemmel
olmalı, işi, karakteri, sesi, duruşu... Başarı belgeleri*

ilk bakışta kimsenin ilgisini çekmiyor maalesef. Ne yaparsan

yap güzel olmak zorundasın. Büyük bir firmada müdür müsün,

bir de çirkin misin üstüne, insanlar senden bahsederken

işinden önce tipini söylüyor. Harika bir sesin var, piyasaya

yeni gireceksin ama çirkinsen o kadar zor ki. Ya da smıfa

yeni bir kız gelmiş çirkinse geldiği bile anlaşılmıyor. Sadece

ilk 15 dakika önemli olan bu. Görsellik mevzusundan nefret

ediyorum. Çünkü yirminci dakikada gözümün rengi de ellerimin

şekli de umurunda olmayacak. Neden senin için kendimi

değiştireyim ki, bir de insanlar neden güzel olmak zorunda

olsun. Çirkin olmak özür değil. (Bunları düşündüğüm zamanlarda

çok zayıf bir kızdım. Sonra kilo almaya başlayınca

söylediklerimin hepsini yuttum. İki kilo vereyim diye o götümü

duvardan duvara mı vurmadım, ilaçları leblebi gibi mi

içmedim, pamuk mu yemedim. Niye? Beni beğensinler diye.

Siktirsin götler, onlar yüzünden bağırsağımdan oldum, kronik

kabızım şu an. Haa akıllandım mı? Tabii ki hayır, en son Dukan

diyeti yaparken rengim yeşile dönmüştü.)

Dişlerim Dişlerine Değer Felaketim O lu r Ağlardı

K â b u s l a r ı gerçeğe çeviren madde:

A k r a b a l a r

Lisedeyken ayrı eve çıkma fikri bana öylesine uç noktalarda

geliyordu ki hayal gücümün sınırlarını zorluyordu resmen.

Nasıl ya diyordum, gece evde yalnız mı kalacağım şimdi,

buzdolabında bira mı olacak, sınırsız internete girebilecek

miyim, yirmi dakikada bir eve gelip beni aşağılayan halalarım

olmayacak mı? Mümkün değildi ama başardım sonunda.

San'yla yaşıyorduk ve her sabah uyandığımda işte bu benim

özgür hayatım diyordum. Yalnız bir sorun vardı, ev arkadaşı

olayında sanırım biraz erken davranmıştım. "Hadi akşam bir

şeyler yapalım" dediğim an kendimi bir türkü kafede buluyordum.

Türküye saygım sonsuz ama daracık kafelerde halay

çekmek hiç bana göre değildi. Saygı falan diyorum ama Sordum

Sarı Çiçeğe ilahisini türkü zannedecek kadar da bu konu

hakkında cahildim. O yüzden San ile bir karar aldık, haftanın

bir günü onun istediği yerde eğleneceğiz; diğer hafta benim.

İlk haftamızı Türkü kafeden yana kullandık. Ben sandalyemden

hiç kalkmadan elim çenemin altında 3 saat boyunca sadece

ofTladım. Sonraki haftayı benim istediğim eller havaya
bir mekânda geçirdik, Sarı'nın dediğine göre kendisi bütün
gece tuvalette kusmuş şarkıların iğrençliğinden. Günahı boynuna
ama ben en son onu göbek dansı yaparken gördüğüme
eminim.

İşte olan o gece oldu. Ben bizim sınıftan birkaç kızla beraber
hoppidi hoppidi eğlenirken omzumda bir el hissettim.

Bir baktım bizim dışı çocuk. Arkadaşlarla tanıştırap onların
masasını da bizim masaya eklettik. Gürültülü müzik var tabii,
konuşuklarımızı duyamıyoruz bahanesiyle sürekli ya benim
ağzım onun kulağında ya da onun ağzı benimkinde... Gerçi bu
olayı da anlamam mümkün değil, konuşacak en fazla neyin
olabilir yani? Orada niye kendini bu kadar zahmete sokuyorsun?

Hayır, bir de dünyanın anlamını çözmüş de onu söyleyecekmiş
gibi eğiliyor, bir şeyler anlatıyor anlamıyorum. "Hıh,
ne?" diyorum, inatla bir daha anlatıyor. O kadar inat ediyor
ki anlamadıkça bir daha soruyorum, demek ki önemli bir şey
söyleyecek yani diye düşünüyorum ama sonuçta adam sadece
"Müzik çok gürültülü değil mi?" demiş oluyor. Canım ya,
bunun için mi üç parça boyunca debelendik demek istiyorum
ama onun yerine, dilimde türkü bardan bir nameyle "yaradana
gurban yaradana yaradana" diyorum.

Öğrenciliğin insana kattığı en büyük yeteneklerden birisi

de bir votka elma ile dört saat aynı mekânda durabilme olayı.
Üstelik o votka hiç bitmiyor, yansına kadar içip geri kalan yansı
avcunun içinde çışten daha sıcak hale geliyor. Yani yarım
bardak votkayla bütün gece durabiliyorsun. O yüzden sarhoş
luk namına bende bir şeyler olmuyor tabii, hep kafa açık. Çocuğa
yavşayacağım ama her şey o kadar aydınlık ki mantıksız
tek bir şey yapamıyorum, son dakikaya kadar!
Mekândan çıktık, evlere gitmek için herkes toplandı. Yurtlarda
kalanları da bölüştük, sonra bizim dişçi geldi öyle yüzsüz
yüzsüz “Yurta giremem şimdi sana geleyim mi?” dedi.
Hobaaaa gel buyur buradan yak! Eve gelmek isteyen bir erkek,
yan sarhoş sayılır ve hepsinden öte yurttta kalıyor. Yurt
ne be!!! Senin gibi yakışıklı çocuğun yurttta ne işi var oğlum
manyak mısın? Sınıfınızdaki kızların senin için para toplayıp
seni eve çıkarmaları gerekli, hooo üniversite burası, diye sallamak
istedim. Bu arada karşısında da öyle malak gibi bekliyordum,
hayatımın kararını vermem lazımdı. “Hayır gelme”
dersem bağnaz, cahil, Kezban diyeceklerdi. Orada o kadar
kişinin arasında sanki o gece tanışmışız gibi duran dünyalar
yakışıklısı çocuğa “hadi gel” dersem, orospu olacaktım. Kendimi
Kim Beş Yüz Milyar İster yarışmasında gibi hissettim.
Joker hakkımı kullanarak iki şık arasında kalmıştım; orospu
mu olsam, Kezban mı? Ben bunları düşünürken çocuk bir

daha söyledi, dudaklanmdan hayır kelimesi çıkacaktı ki, arka tarafımda beni bekleyen dört kız “Gel hadi gel, donuyoruz binelim taksiye” dediler.

Dört kız arkaya geçince ben de çocukla beraber ön tarafa oturmak zorunda kaldım. Bildiğin sarmaş dolaş oturuyoruz, sanki birbirimizi 45 senedir tanıyor gibiyiz. Takside bir eğlenceli şakalar, arka taraftan gelen “ siz çok yakışiyorsunuz” yılışıklıktan ve benim kıkır kıkır kıkırdamam. Bu arada çocuğun yüzüne bakamıyorum sadece her gülümsemek istediğimde dişlerimi görmesin diye ağzımı kapatıyorum. Bunu yapmam tabii saçmalık, TOKİ'nin bütün küvet ihtiyacını karşılayacak

şeklinde dizayn edilmiş dişlerim var. Ama işte bir umut en azından gülerken görmesin istiyorum, yazık bana da ya...

Geldik eve, geçtik oturduk salona biraları açtık müzik falan cümbür cemaat konuşmaya başladık. Altıma bir şey verir misin dedi, bana en büyük gelen eşofmanlardan birini verdim.

Gri eşofman çocuğa oldu tayt, içeri bir girdi biz bütün kızlar ağzımız açık bakakaldık. Tövbe yarabbim o ne! Orasına bir şey koymadıysa eğer eşofmanın dikişleri attı atacak. İşerken üç beş kişi yardıma geliyor olmalı, yok yani tamam boy; en önemli de sana çocukken ne yedirdiler böyle?

Bu arada sadece ben değil evdeki bütün ahalinin ağzı açık

kaldı. Çocuk bir oturdu, kucağında başka bir çocuk var gibi durdu diyeyim de anlayın işte. Elimde bira var, koydum kenara, “Kimse uyumaz inşallah” diye dualar ediyorum. Çocuğunda kolu sürekli belime sarılıp duruyor. Kızlardan biri yatalım hadi deyince, aldım onu benim odaya götürdüm, diğer kız da yanına verdim. Dişçi bunu görünce tabii gözleri parladı, salondaki kanepeyi göstererek “Biz burada mı yatacağız?” dedi.

Biz kim lan, hangi ara biz olduk, dur bir sakın ol, birinci sınıfa yeni geldim ben, zaten eşek malafatı gibi şeyin var diye panik yaşadım. Bir yorgan bir yastık attım ona, kendimi Sarı'nın odasına kilitledim. Sarı'ya sarılarak mışıl mışıl uyudum...

Sabah dış kapının çalmasıyla uyandım, şöyle kafamı kaldırdım Sarı'nın yatağının karşısından kendi suratımı gördüm, öyle şişmiş ki suratımı binlerce arı sokmuş gibi duruyordu.

Büyük ihtimal dişçi çocuk hâlâ içerideydi, beni böyle görmesini istemedim, kafamı yastiğa geri gömdüm. Nasıl olsa o kapıyı birileri açacaktı. İki üç dakika geçti ki içeriden sesler gelmeye başladı, birtakım kadın sesleri. Hatta bir saniye bu

sesler bir yerden tanıdık, lan lan lan... Bu sesler, Allah kahretsin halamlar gelmiş!

O yataktan nasıl fırlayıp içeri koştuğumu bir ben bilirim.

Üçlü koltukta bütün endamlarıyla üç halam oturuyor, karşılarında

ise yeni uykudan uyanmış dişçi çocuk. Halamlar beni

görür görmez başladı taramalı gibi konuşmaya:

“Bu çocuk kim?”

“Hemen eve erkek mi attın?”

“Aferin baban sana para yollasın senin şu yaptığına bak.”

“ şu tipinden utan be tipinden”

“ Sen saçlarının rengini mi değiştirdin?”

“Korkunç olmuşsun, 35 yaşında gözüküyorsun.”

“Alkolik mi oldun bira şişesi mi onlar?”

“Allah seni kahretsin âlem mi yaptın evde?”

“Aç aç aç o kollarını eroin de içiyorsundur sen şimdi.”

“Konuyu değiştirme bu çocuk kim?”

“Evlenecek misiniz oğlum siz, maaşın falan var mı seni?”

“Püü senin kalıbına eve erkek atmışsın ev bok içinde.”

“ Temizlik öğreneyim, hanım kız olayım diyeceğine...”

“Adımıza getirdiğin kara lekeye bak.”

Bunun gibi bir sürü cümle... Çocuk en son montunu falan

bıaktı bizde koştur koştur kaçtı evden. Ardından uyanan

kızlardan bahsetmek bile istemiyorum. Acıdan komaya girmiştim,

en son hatırladığım kızlar evi temizliyordu. Allah benim

bir sevgilimin olmasını kesinlikle istemiyor olmalı, yani

dünyada başka kimin başına gelir oğrenci evine getirdiğin ilk

erkek için halalarına yakalanmak? Tabii bu olay burada da

kalmadı maalesef, bütün sülalemiz öğrendi. Büyük ihtimalle hepsi genelev işlettiğimi sanıyordur. En son babaanneme ortanca halam ağlıyordu çünkü, “ İyi ki görmedin anne kalp krizinden giderdin” diye. Babana söylemeyeceğiz dediler ama elbette ki bire bin katıp anlattılar. Allah’tan babam böyle şeylerde benle yüz göz olmuyor, kendince köşesinde küsüyor bana. Onun cephesinde işler nasıl o yüzden bilmiyordum. Okula çıkmak için hazırlanıyorum odamda ama içeriden hâlâ seslerini duyuyorum. Sarı çoktan evi terk etti, akşam da gelmeyeceğini başkasında kalacağını söyledi. Yani ders çıkışı büyük zorlu bir maraton beni bekliyor evde. Ders saatimin başlamasına üç saat kala çıktım yola, oturdum bahçede elimde telefonla düşünmeye başladım. Dişçi çocuğa mesaj atsam mı, atmasam mı? Atsam ne diyeceğim, halamların kusuruna bakma ben sanırım üveyim hiç onlara benzemiyorum mu desem, özür mü dileysem ya da sanki hiç böyle bir şey olmamış gibi “Gece de amma eğlendik ha ehehe” mi yapsam? En güzeli ben bu sevdadan vazgeçmeliyim, yani davul bile dengi dengine derken hobâaa ondan bana mesaj geldi. İşte bu be! İşte bu!ü! Kaderim bu çocuk ya, kesin yani kaderim bu çocuk. O halalara rağmen hâlâ bana mesaj atabiliyorsa diye düşündüm ama montunu unuttuğunu yazmış sadece. Mesajda ne bir

gölücük, ne bir ifade, ne bir espri ne bir hal hatır sorma var, sadece montunu istemiş. Biraz bozulsam da montu verirken onu görecekim için sevindim açıkçası, yarın sana getiririm dedim. Ben böyle duygu karmaşası yaşarken, "Pişt ufaklık"- diye biri bana seslendi. Şöyle bir bakınınca seslenenin o bizim sınıftaki Ankaralı olduğunu gördüm. Ufaklık seni evire çevire öyle bir siker ki feleğin şaşar diyecektim; büyüklük bende kalsın dedim, demedim. Ufaklık dediği kızla aynı boyda Allah'ın ayısı! Oturdu yanıma, bacaklarını iki yana ayırdı pişik olmuş acı çekiyor gibi suratında bir ifadeyle uzaklara bakarak "Halanlar gelmiş" dedi. İşte üniversitenin en acı noViası -u

oluyor arkari Lisedeyken e v im in içinde olanı kimse bilmezken evde osursan üst sınıflar duyuyor. " Seni okuldan alacaklarmış, İzmir'e döniiyormuşsun" dedi. Bazen de böyle kendinizle alakalı sizin bile bilmediğiniz olaylardan başkalarının haberi oluyor. Elimdeki telefonu fırlattım yere, donakaldım öylece: "Nasıl yani ya!"

" Bizim kızlar söyledi şimdi, baskın yapmışlar evinize, evde sevgilin varmış, San yana yakıla ev arkadaşı arıyor şu an.

Halamların lise hayatımın içine sığıdığı yetmemişti şimdi de buradaki hayatımı mahvedeceklerdi. " San nasıl ev arar ya,

o nereden biliyormuş? Benim bile haberim yok.” Çocuk şöyle kafasını çevirdi. “Valla ben bilmiyorum sabah kızlara öyle söylemiş. Babanı falan aramış hatta.” O an dizlerimi yerlere vura vura, ellerimi yukanya açarak “Ben kulun değil miyim, dıdıdıtdıtdıt dit dit dit” diye şarkı söylemeye başlayacaktım.

Okuldaki herkes şu anda ailemin beni bir erkekle bastığını ve bu yüzden okuldan alınacağımı sanıyor. Kaldı ki öyle bir şey yok, yani her türlü yok, ne bir erkekle basıldım ne alınıyorum. Ama karşıdan koşan, sadece “merhaba”mız olan kızların Pi sembolüne dönmüş acıyan kaşlarını görünce anladım ki bu damga benden silinmeyecek.

“ İnanmıyorum yaa, akrabaların evi basmış. Bir de İzmir’e çağdaş derler şuna bak. Yani ben Bingöllüyüm benim annem böyle bir şey yapmaz, okuldan almak ne demek?” Olayın memleketle ilgisi olmadığını halamların hatta ülke sınırını bırak dünyalı bile olmadığını anlatmak isterdim ama bunun yerine eve gittiğimde onları neyle öldürsem diye plan yaptım.

Derse bile giremedim, her önüme gelene bu olayı anlatmaktan, bir erkekle basılmadığımı söylemekten yorulmuştum çünkü. Eve doğru yol aldım, gözlerimden alevler fışkırma fışkırma yürürken yine arkamdan o geri zekâlı Ankaralı çocuğun sesini duydum,

“Erkek arkadaşın konuşsun bence akrabalarıyla olayı çözün.”

“ O benim erkek arkadaşım değil.”

“Yani her neyinse işte...”

“Okuldan falan alınacağım da yok.”

“Valla öyle demiş kızlara sizinkiler.”

“O bizimkiler beni Belkıs Akkale’ye de benzetiyorlar ama benziyor muyum ha benziyor muyum???”

“Bana niye kızılıyorsun, evde basılan sensin akraba senin akrababan. Ben sana iyilik yapmaya çalışıyorum.”

Hiçbir şey söylemeden öfkeyle eve doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda o kadar ağır bir klorak kokusu vardı ki umuyorum zehirlenmişlerdir diye dua ettim ama onların ölümsüz olduğunu aklımdan çıkarmışım. Salonda koltuklara yayılmış beni bekliyordı resmen. Kızlara neden böyle bir yalan attıklarını sordum, onlar da o şokla ne diyeceklerini bilmediklerini söylediler. Ben de güzel güzel anlattım çocuğun benle alakası olmadığını, gece yurda alınmayınca salonda uyduğunu. Zaten evde bir sürü kız olduğumuzu söyledim. Onlardan gelen cevap ise “ zaten o çocuk sana bakmazdı” oldu. Ardından mandalina aldık, televizyon karşısına oturduk, diğer kalan bütün akrabalarım hakkında yalan yanlış bire bin kattıkları dedikoduları dinleyip duruyordum ki kapı çaldı.

*Sarı gelmiştir umuduyla kapıya doğru yöneldim ama içimde
de kötü bir his vardı ve bingo!*

*Bir gün içerisinde başıma daha kötü ne gelebilirdi yani,
kapıda o kocaman Kenan İmirzalıoğlu kabarıyla Ankaralı
duruyordu. Onu orada görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı,
hemen dışarı çıktım, kapının oraya terlik sıkıştırdım, birbiri
ardına soracağım soruları sıraladım. “Ne işin var burada, napıyorsun,
deli misin?” Çocuk daha sorulara cevap bile verecek
vakti bulamamışken bu kez halamlardan biri geldi kapıya,
al işte başına belayı!*

*Sonra nasıl oldu bir anda anlamadım ama yine halamlar
üçlü koltukta oturuyordu, bu kez tekli koltukta dışçı değil de
bu çocuk vardı. Hayatında evimizi bile görmemiş adamın bugün
bize gelesi tutmuş. Ki o kadar kıyamet koptu okulda halamlara
mı asılacak ne yapacaksa, Allah’ın malı.*

*Benim kapı önünde sorduğum soruları aynı hızla üçü birden
sorunca çocuktan çıkan tek kelime “halanlarla baya ortak
noktanız varmış” oldu. Sonrası derin sessizlik, halamlar bana
bakıyor, ben çocuğa. Neden burada bilmiyorum bile, savunma
yapacak durumda da değilim, konuş be adam konuş da şu
gecemi zehir etme diyeceğim o olacak.*

*Bunun ağzından birkaç kelime çıktı sonunda. “Bugün bir
şey duydum, PuCCa’yı okuldan alacağınıza dair.” Bizimki*

böyle başlayınca halamlardan bir tanesi saçlarını attıra attıra bana dönerek “Oğlanlar da üzölmüş bak gideceğine. PuCCa giderse kimin evini kullanırız diyorlarmış” dedi. Densiz!

Çocuk anlatmaya devam etti, kibar kibar beni okuldan almamaları için konuştu. Zaten okuldan alınmayacağım için açıkçası bu konuşma beni hiç etkilemedi, hatta aksine sinirlendirdi. Yani sen kim oluyorsun da bizim aile işlerimize burnunu sokabiliyorsun? Ayrıca sana mı düşmüş bu olay, hepsini bırak ailem çok tutucu da olabilirdi, şu an namus davasına bir nehrin kenarına da götürüyor olabilirlerdi beni, ne yani bu terbiyesizlik? Ben böyle içten içe çocuğa kurulurken, ortanca halam, “ Sevgilin seni savunmaya gelmiş, orada kös kös oturuyorsun” dedi. Sevgili mi???

Bana bu korkunç çocuğu mu yakıştırdılar, sabahın köründe evde daracık eşofmanımla oturan çocuğa ne oldu? Şu an mantık olarak onun benim sevgilim olma olasılığı daha yüksekken bu her boka sinek adamı mı bana layık gördüler yani?

Üstelik evde cayır cayır kalorifer yanarken hâlâ montunu çıkarmamış kişiyi, o montunu hiç çıkardığını görmedim ya, adamın derisine yapışmış bence, yaz kış o montla gezmiyorsa ben ne olayım. Sevgili mevgili deyince bu benden daha çok panik oldu, yanlış anladınız falan diye başladı ama yok yani

iş işten geçmişti. O an tek isteğim vardı halamları da onu da evden kovmak. Tabii halamlara böyle bir şey yapmak göt isteyeceği için ayağa kalktım, çocuğa hadi hadi bakalım yaptım.

Ben öyle yapınca bu kez çocuk değerli oldu, halamlar bana bir kızdı; “Gelmiş buralara, senin okumanla ilgili bizle konuşuyor. Ne güzel ne efendi çocuk sana yakışıyor mu hiç?” diye. Allah’ım sen şu aklıma mukayyet mi oluyorsun, alıp beni kurtarıyor musun ne yaparsan yap. Beyin kanaması ha geçirdim ha geçireceğim. Çocuk da öyle şaşkın şaşkın bakıyor. “Ya sevgilim falan değil, kalkmış gelmiş mal ne bileyim”

diyorum, halamlar hep bir ağızdan: “ öyledir canım, sevgilin değildir, hıı... Sen de aynı bölümde misin yavrum?”

Ne yavrusu ya, ne sevgilisi? ü da mal gibi kaldı, “ Söylesene biz birlikte değiliz, ben burnumu her şeye soktuğum için geldim diye” diyorum çocuk bakıyor bön bön. Büyük halam kolumdan bir cimcikledi, “Bulup bulabileceğin en iyisi işte. Kör değil total değil seni başka Kimse almaz sus değerini bil” dedi.

Çocuk nasıl evden gitti, ben nasıl ölmedim bilmiyorum ama sinirden kendimi ha sikti ha sikecektim.

M erh ab a

b ir i süm ü k g ib i y ap ışm ak tan m ı b a h se t t i?

Bazı sabahlar böyle uyanır uyanmaz keşke yaşadıkların bir kâbus olsa dersin hani, hatta uyandığına pişman olursun, dizlerini iyice kendine çekip yorganın içinde tekrar uyumaya çalışırsın. Öyle sabahlardan birisini yaşıyorum ama uyumamın imkanı yok. Elektrik süpürgesi ile bütün evi süpürüyorlar ve sadece tozları çeken bir makinenin sesi bu kadar kuvvetli olamaz. Bir saniye ya? Elektrik süpürgesi mi, iyi de bizim öyle bir aletimiz yoktu ki!

Paldır küldür kalktım salona doğru uçtum, kapının orada yeni alınmış süpürge kutusunu gördüm, yanında da alışveriş poşetlerini. İşte bu hiç iyiye alamet değildi, halamlar burada uzun süre daha kalmayı planlıyorlar demekti. Koşarak odama gittim, apar topar kot kazak ne bulduysam giyindim, çocuğun

montunu da çantama iyice sıkıştırıp evden resmen kaçtım. Arkamdan birkaç homurdanma duydum ama hiç duracak gücüm yoktu. Okulun tuvaletinde makyaj yaptım, saçlarımı düzelttim ve çocuğa mesaj attım: “Günaydıınnnn :) Montunu eğer benden almazsan çok üşürsün bence.” Ayy bazen kendimden midem bulanıyor ama nedense erkekleri tavlama için beyin özürülü numarası yapmam şartmış gibi geliyor. Niyeyse böyle, dediğinden bir şey anlaşılmayan kızlara bayılıyorlar, aralara da şu tatlı bebeksi şeylerden ekledik mi tam oluyor. Bütün

erkeklerin hepsi “ bebek taklidi yapan kız” iticiliğinden bahsediyor
ama uzun ilişkilerine bakm kız çocuk gibi davranmışlarla
oluyor.

Çocuktan mesaj geldi, bizim kantine geleceğini söyledi.

Ama bunu öyle soğuk yazmış ki kaynanası olsam ancak bu

derece bir mesaj atardı. Önüme saçma sapan ders notlarım

aldım beklemeye başladım, geldiği zaman yapacağım şirinlikleri

düşündüm, halamlar konusunda nasıl özür dileyeceğimin

provalarını yaptım, montunun üzerine de parfümümü

boca ettim. Giydiğinde kokumu alsm beni ansın diyerek. Aradan

baya zaman geçti anca teşrif edebildi. Masaya geldi ama

oturmuyor, ayakta suratıma bile bakmadan ağzının içindeki

sakızla “ acelem var gideyim ben” yaptı. Dedim PuCCa bu

iş olmayacak, boşuna amin demişsin, verdim montunu. Aldı,

teşekkür etti arkasını döndü tam gidiyordu ki bir daha döndü.

“Akşam işin var mı? Sinemaya gidelim mi?” dedi.

O an o masada sen olsaydın, kesinlikle alnımdan öpmüştün,

hatta diğer masalardaki insanlar ayağa kalkıp beni alkışlamışlardı.

Gökyüzünden konfetiler yağıyordu, trampet çalan

insanlar geçiyordu, çiğlık çiğliğa zaferimi kutluyorlardı. Ağzım

kulaklarımda “ ara o zaman beni istersen” dedim. Sonra

Allah korusun vazgeçer bir şey olur dengesizin teki zaten diye

“ya da ben ararım seni. Ders bitsin kapama telefonunu sakın” dedim. Dişçi güldü ve gitti ama arkasından öyle güzel bakışım vardı ki saatlerce o şekilde kalabilirdim. Ben dalgın dalgın otururken masama o öküz oğlu öküz Ankaralı geldi. Bunun da bu huyuna o kadar kılım ki, sormadan masaya oturmalar, eve gelmeler, işe burnunu sokmalar. Alt tarafı bize ev buldun lan canımızı mı alacaksın diye delleneceğim neredeyse.

“Bak sana benden arkadaş tavsiyesi, seni korumayan kollamayan adama sevgilim deme. Halanları dün gördüm nasıl iyi insanlar sabahın köründe onlardan kaçacağına seni sahiplenseymiş başına bunlar gelmezmiş.”

Başıma ne gelmiş lan, sen dün eve gelip huzurumuzu bozmasaydın ben normal hayatıma devam ediyordum. Şimdi halamlar senin gibi ayıyı sevgilim sanıyor. Hayır bir de adamda utanma yok, bir de bana akıl veriyor. Ya sabır dedim topladım notlarımı kalktım ayağa. Tam gidecekken, “Halanlara beni sevgilim diye tanıştırdın, senin adam gavat olabilir, godoş olabilir, böyle şeylere açık olabilir. Ama benim hatun öyle değil bunu duyarsa çok kötü olur senin için” dedi.

Bu cümlesinden sonra saçım başını yolmamak için öyle zor tuttum ki kendimi. En son alnımda atan damarı hissettim yemin ederim, kalbim falan sıkışıyordu. Gelecekteki sevgilime godoş demesi yetmiyor bir de olay için beni suçluyordu.

Resmen sınıyordu resmen, ama eğer bu olayı birini sakat bırakmadan geçirirsem cennet benim ayaklarımın altında olmalıydı.

Derslere girdim, gelene gidene okuldan alınmayacağımı anlattım, Sari'yi aradım ama bulamadım bir yerde, dersler bitince de direk çocuğa mesaj attım. Sonrası ölüm bekleyişi, dındmdındındinnnnnn.... Üç dakika boyunca cevap bekledim, o üç dakika oldu üç ömür bana. Derstedir dedim, telefonu uzaktadır dedim, okuyunca döner dedim ama dönmedi.

Yapacak bir şey yok diye aradım onu, her dıııt sesinde kalbim boğazıma doğru atıyordu. O kadar çok dıııt sesi duydum ki kalbim yerine dönmemeye karar verdi. Çocuk telefonu açmadı!

İşte bu noktada asla yapılmaması gereken bir şeyi yaptım, bir daha aradım. Bir daha, bir daha, bir daha, bir daha... Açmadıkça hırslandım, gizli numaradan da aradım acaba bana mı açmıyor diye, gittim kulübeden kartla da aradım. Ama açmadı. Gerçi hoş o kadar çok aradım ki yani çocuk açsaydı ona "Annemi kesiyorlar yetişş!" falan demem lazımdı. 80 çağrı olmuş olmalı telefonunda. Olacaksa da bu iş beni sapık zannettiği için olmayacaktı büyük ihtimalle.

Çocuktan haber yoktu, benden kaçmıştı, beni istememişti. Bunu kabullenmem lazımdı da lazım olmasına, be ahizene ettiğimin jeton beyinlisi, madem açmayacaksın o telefonu

akşam bir şeyler yapalım mı diyerek beni ne kandırıyorsun!

Kalbimde hüzün, içim buruk bir şekilde eve doğru yol aldım.

Kapının önüne geldim, anahtarı çıkardım tam çeviriyordum

ki! Heloo Murpy...

Çocuk aradı, eve girersem konuşamam burada konuşmaya

çalışırsam belki evdekiler duyar. O yüzden açtım sessizce konuşmaya

çalıştım. Beni AVM'de beklediğini filmin 15 dakika

içinde başlayacağını söyledi. Telefonu kapattım, anahtarı ye

rinden çıkardım ki büyük halam açtı kapıyı, hiçbir şey söylemeden

koşarak kaçtım. Bildiğin kaçtım yani, çünkü orada bir

şey söyleyecek olsaydım filmi kaçıracaktım. Kaçmak o sırada

mantıklı geldi tabii.

Beş dakika geç kaldım ama az kalsın AVM'nin merdivenlerinde

koşarken ciğerlerimi dışarı çıkaracaktım. Oturdum

çocuğun yanına, hâlâ soluk alışverişim düzelmedi. Gergedan

gibi sesler çıkarıyorum. Kendimi tutmaya çalıştıkça daha çok

çıkıyor, az rahat bıraksam kendimi "aaahhhrrrtttttt" diye bir

gürleme çıkacak benden ama öyle tutuyorum ki. O kadar koşmanın

sonucu bir de terlemişim Allah Allah diyorum, gözeneklerimden

bile terler fışkırıyor. Montu çıkardığım an koktuğumu

da fark ettim. Çaktırmadan oramı buramı ıslak mendille

sildim işe yaramasını umarak.

Film başladı, çocuk pür dikkat filmi izliyor. Gerçekten filmi izlemek için gelmiş, hiç benle ilgisi yok. Gerçi o kadar kötü görünüyorum ki şişme montum bacaklarımın üzerinde, onun üzerinde kocaman çantam var, bir de hırkam. Dizimin üzerine koyduklarım yüzünden zaten önümü göremiyorum, bir de kaçarak uzaklaştığımdan beri beni arayan halalarım var. En azından onlar beni rahat bıraksın diyerek telefonu kapatayım dedim. Ben de dünyanın en bok filmine kendimi verdim. Birinci yarının bittiğini Dişçi'nin beni dürtmesiyle anladım. O kadar güzel uyumuşum ki esneye esneye kendime geldim. Kola, patlamış mısır falan aldı geldi, ikinci yarı daha eğlenceli olacak diye düşündüm. İşte bir mısır, iki el, birleşen parmaklar uu beybi!!!!

Ama yanıldım, çocuk mısırdan tek bir lokma bile yemedi.

Bense bütün önümü mısır kırıntısıyla doldurdum, gözkapak-

larıma kadar beyaz beyaz mısırlar vardı hatta. Film bitti, üzerimde

olan lahanaları tek tek giydim çocuğun arkasından pıtı

pıtı gittim. Bu arada çocuk hiç konuşmuyor, hayır yani madem

benden hoşlanmıyorsun ne diye sinemaya çağırıyorsun?

Şu yaptığı densizlik yüzünden evde ne kıyamet kopuyor ah

bir bilse... "Yemek yiyelim mi?" dedi, mendebur suratını valla

biraz daha çekecek sabrım yoktu, "sen ye" diyerek pıtı pıtı

gittim yanından. Telefonumu açtım, babam, halamlar, kardeşim, arkadaşlarım ve bilmediğim birkaç numara daha aramış beni. Aynen geldiğim gibi koşarak eve geri döndüm.

Tabii ki beni gülle çiçekle karşılamadılar, kaçırıldığımı zannetmişler, teröristlerin beni takip ettiğini düşünmüşler, kapıya kadar koştuğumu arkamda silahlı adamlar var olduğu için onları korumak adına geri döndüğümü sanmışlar. Hatta öyle ki polisi de aramışlar ama polis sanırım bunları ciddiye almamış. Babam uçak bileti almış geliyormuş.

Bir defa akıl var mantık var, arkamda silahlı adamlar olsa neden sizi korumak için geri kaçayım, aksine “ girin girin girin içeri, işte aradıklarınız” yaparım adamlara...

S ev g ilin o lmay an b i r kızı

sak ın dü ğün e davet etme

Benim yaşımda kızlar genellikle aşk için, ne bileyim bekareti için, notlan için falan depresyona giriyor ben ise halalarım yüzünden giriyorum. Başıma neler geldi anlatsam kimse inanmaz bir de beni suçlar bunun üzerine. Babam geldi yanıma bir gün kaldı, adamcağız bile halamlardan öyle bıkmış ki onları dinlemedi. Büyük halam benimle yaşamaya karar vermiş, öyle durup dururken bir anda bu kızın hayatını karartayım dedi sanırım. Babam da giderken artık kocaman kız

oldun kendin hallet dedi, bu adamın da bu olayı ayrı bir sinir.

İşine geldi mi koca kız oldum, işine gelmedi mi “ senin ne işin var öyle yerlerde” . Halama açık açık istemediğimi de söyledim ama anlamadı, teröristlerin peşimde olduğunu zannediyor.

Yaa beni kim ne yapsın diyorum, dinlemiyor. En korkunç yanı ise her akşam onu gezdirmemi istiyor. Daha doğrusu is

tiyordu, sonunda ondan kurtuldum çünkü. Tabii ki onu öldürmedim!

O kadar da değil canım. İnan bunu çok istedim ama hapisane fobim var benim.

İşe başladım, bir kanalın radyosunda DJ olarak. “Kendi paramı kendim kazanıyorum”dan girdim, “ sen evlenirsen

ben ortada kalırım bak, ev arkadaşım varken yapma bunu” -

ya kadar getirdim. Onun evleneceğine olan inancımı duyunca

sanırım sevindi ve gitti. En son, S an 'nın sinirden bedeninde

kırmızı lekeler oluşmuştu. Kızın tangalarını bulmuş, yani

odasını falan kurcalamış bildiğin, sonra da “ o ip ip külotlar

kabız yapar ben diyeyim sana” diyor. İşte hal böyle, artık bir

didididijeyyyy PuCCaaaa'ydım. Sabah dört saatlik bir programım

var ve tek yaptığım şey şarkıların isimlerini söylemek.

Bana bunun için resmen para veriyorlar, para dediysen tabii

verdiklerine para denirse. “ Sıradaki parçamız, Mustafa Sandal'dan

geliyor, İstersen dağlar!” Sadece bu, bunun bir level

üstü ise geceleri istek programı yapmak.

Bazen Dişçi beni dinliyordur umuduyla ona uygun şarkılar yolluyorum ama hiç sanmıyorum dinlediğini. Onla da durumlar karışık, ya aslında karışık falan değil her şey çok net belli ama ben karışık olduğunu zannediyorum. Çocuk beni sadece “Napıyorsun, akşam size geleyim mi?” diye arıyor.

Her akşam halam var demiyorum da bin tane bahane uyduruyorum. Ben bile yazarken çocuğun beni nasıl gördüğünü anlayabiliyorum ama gel onu sen benim yüreğime anlat. Hep bir umut işte, “ ama sılmek istiyorsa seviyordur da bence” diye.

Oysa ki insan ilişkilerinde en iyi bu noktayı bilen bir kızdım.

Kardeşim liseye başladığı sene onu kolundan cimcikleyip

“ Sakın ola lisede biriyle sevgili olma! Erkekler kızları yürüyen amcık gibi görüyorlar, kişiliğın karakterin onların umurunda değil” demiştim. Öyle ki lisede sevgilimle ölmeyi kabul edip sevişmeye hayır diyen bir insandım. Şimdi ise adam utanmasa pankart açacak “gece çekirdeğinden reşel yapacağım hohoho” diye, ben hâlâ romantik hayaller peşindeyim.

Yani demem odur ki sonunda halamı yollayabildim onun gitmesiyle de öyle' derin bir nefes aldım ki anlatmamın imkânı yok. Günlerim böyle sıradan bir halde geçip giderken

ben Dişçi'den vazgeçmeye karar verdim. Birincisi aslında çocuğun suratını hiç görmüyorum, tek gördüğüm şey bana attığı " Eve gidelim mi?" mesajları. Yani bunun için uğraşmaya değmez diye düşündüm, artık mesajlarına bile cevap vermeme kararı aldım. Tabii ki bu kararın hemen ardından çocuk bana hayır diyemeyeceğim bir mesaj attı. Evrendeki her şeyin bir matematiği olduğuna inanıyorum, yani şu an bunu okumanın bile aslında hem geçmişe yönelik hem de geleceğe yönelik belli sebepleri var. Daha basit anlatmam gerekirse, bilgisayar oyunu oynarken oyunu yapan adam, hani, şu tuşa basarsan karşına şu canavarlar gelecek, final bölümü böyle olacak, sağ taraftan gidersen bir kuyu açılacak falan gibi kurguluyor ya, hah bizler için de aynı şeyin olduğunu düşünürsek, bu siktiğimin olayı ne oluyor acaba? Hayır yani, neden birinden vazgeçer vazgeçmez adam kendini hatırlatmak zorunda kalıyor? Ya da tam birine güvendiğiniz an o kişi size yamuk yapıyor? En büyük düşmanınızdan intikam alacağınız gün neden o kişinin başına öyle bir felaket geliyor ki siz bile üzülüyorsunuz? Yani bu nedir şimdi: Akşam beni düğüne davet etmiş!?

Bir defa düğüne davet etmek bence en ağır kıroluk göstergesi ama bir yandan da samimiyet içeriyor. Yani bütün akrabalarıyla

*orada tanışabiliyorsun, demek ki sana değer veriyor
diye düşünüyorsun. Sonra da kendini “neden bana bu
kadar değer verdi ki şimdi bu” diye sorgularken yakalıyorsun.
Bundan sonrası özgüven eksikliğine giriyor o yüzden bunu
fazla karıştırmadan düşün için “Tabii ki gelirim” diyorsun.
Hatta sonuna da “Dansı bizim düğünümüze” cümlesini eklemeyi
düşünüyorsun ama abartma lan kendine gel diyorsun.
Gitmem gerekli olan bir düşün var ve ben düşünler hakkında
hiçbir bilgiye sahip değilim! Bir kere halay çekemiyorum
ben, ne giyilir hiçbir fikrim yok. geline bir şey takmak zorunda
mıyım? Allah'ım ne olur zorunda olmayayım, iki kuruş
param var zaten onu da elin kızı gerdeğe girecek diye vermek*

istemiyorum açtkçası.

Eve gittim, Sarı ile beraber ne giyeceğime karar vermek için dolabın önünde oturduk. Okulda giydiğim kıyafetler asla olmazdı, gece dışarı çıkarken giydiğim kıyafetler aslında gece için bile olmazmış. Acaba Ankara gece hayatını nasıl bir yer sanmış olmalıyım ki böyle orospu kıyafetleri almışım kendime.

Yapacak tek bir şeyim vardı, alışveriş yapmak! Önümüzde bir saat gibi bir süre var ve girmemiz gereken bir sürü mağaza bir de azıcık bir para! Atom karınca gibi giriyoruz, elbiseleri elimizle tarıyoruz: “ Bu olmaz, bununla görümce gibi dururum, bu fazla dekolte, bu bir garip, pardon bu nereden giyiliyor, ayy bu yorgan kumaşı, bu beni 62 yaşında gösterir, beyaz giymeyeyim değil mi, o ne öyle gelin gibi, bu çok iddialı, bu uie be, bununla TOKİ’de iki eve girerim, bu sanırtm evet evet bu!” Saniyeler içinde elle taranmış elbiselerden bir tanesini denemeye karar verdim, kabine girdim ve çıktığımda gerçekten güzel bir seçim yaptığımı anladım. Yalnız, bir sorun vardı

4-6 Sevgilin Olmayan B ir K ız ı Sakın Düğüne Davet Etme

elbise öyle bir kumaştandı ki altma nasıl iç çamaşırı giyersem giyeyim kenarı mutlaka belli olacaktı. Bir de fiyatı biraz beni zorlayacaktı, yanı eğer onu alırsam bir süre gece çıkmalarına elveda, makarnayı yarım porsiyona indirmece, kantinde çay

içinemece ve fotokopiye yüklenmemece gerekliydi bana. Hayat benim için çok zor olacaktı ama bıına değerdı. Bir tek iç çamaşırırsız nasıl yürüyecektim onu kara kara düşündüm.

Eve geidim, elbiseyi giydim, saçlarımı düzleştiriciyle dümdüz ettim, makyajımı yaptım oturdum Dişçi'nin beni almasını bekledim. En son seni sekiz gibi evden alırım yazmıştı bana, saat sekize on vardı, arayıp çocuğu boğmayayım dedim. Sonra o saat sekizi on geçti, yirmi, yirmi iki, yirmi beş derken tam buçukta arayayım bari diye telefona attım elimi.

O telefon açılmadı, bir daha aradım yine açılmadı, bu kez abartmayayım dedim telefonu uzağıma koydum mesajı geldi küçük beyin. "Düğüne gitmekten vazgeçtim, biraz hastayım, ben seni sonra ararım."

İnsanlar nasıl katil olabiliyor bu mesajdan sonra anladım işte, yani şimdi gidip kemerle boğazım sıksam, sonra küçük dilini ellerimle koparsam, gözlerinin içine kumlar bassam, kızgın şişlerle kamını deşsem, kaburga kemiklerini dişlerimle yerlerinden çıkarsam, kafasını dizlerime vura vura parçalasam, ona kendi sikini taşağını bile yedirsem hâkim beni haklı bulur. Ben külotsuz dışarıya çıkmaya karar vermişim, gitmişim azıcık olan parama hayatımda bir defa giyebileceğim eibiseyi almışım ve olan olaya bak. Lan sen kimsin de beni son dakika başından atıyorsun, sen o düğünde şu an fink atmıyorsan

ben de PuCCa değilim ve o düğünü zehir etmezsem

suratıma tükürün benim.

Kalktım sinirle altına bir tanga giydim, kenardan belli oluyor ama napalım bu sinirle bir de popuşime sürten satenle uğraşasım yoktu valla. Sarı'ya dedim: "Üstüne bir şeyler giy, düğün basmaya gidiyoruz."

Gene o lan b an a oldu,

b en b ir şey an lam a d ım

Sarı ile beraber bir masada bekliyoruz öyle, gelin tarafı

bizi damattan sayıyor, damat tarafı gelinden büyük ihtimalle.

Kimseyle konuşmadan dağıtılan küçük kanepeleri yiyorum,

bir taraftan da Dişçi'ye bakıyorum hangi orospuyla gelmiş

acaba diye. Bir yandan da seviniyorum iyi ki çocukla gelmemişiz

elbisem biraz fazla kaçabilirmiş buraya. Yani düğün

derken Çırağan Sarayı'nda demedi bana, neticede bir düğün

salonu ismi verdi ne diye kendimi bu kadar önemli hissetmişsem

o da ayrı mevzu. Artık kanepelerden akşam yemeğim bitti

ki karşıdan bütün endamıyla bizim Dişçi görüldü, kendisi

damadın kuzeni oluyor. İnsan kuzeninin düğüne hasta olduğu

için gitmeyecek vay babam vay, ben de bu yalana inanacak kadar

geri zekâlıyım demek. Tam yanına doğru büyük bir hırsla

gidiyordum ki Sarı durdurdu beni: "Gidip ne diyeceksin? Par

don ben manyağın tekiyim yalan söylediğini ispatlamak için kaçak düğününüze geldim mi?" Ohh ne âlâ memleket hem adam suçlu hem de ben kendimi suçlu hissedeceğim, oldu canım.

Evet, durum biraz benim psikopat olduğumu gösterebilir ama yani bu onun yalancı olmadığını kapatmıyor maalesef.

Sarı bir daha kolumdan tuttu, "Bence bırak o seni görsün şok olsun, yanma gidersen bizi buradan attırabilir" dedi. Evet daha mantıklıydı, o yüzden oturduğum yerden avımı bekleyen aslan gibi onun bana yaklaşmasını bekledim.

Bunları beklerken o düğünün bizim olduğunu hayal ettim, acaba hangisi annesi diye tahmin etmeye çalıştım, gelinliğimin duvağını çizdim sonra ona sinirli olduğum aklıma geldi, bu kez boşanma hayalleri kurdum. Çocuklar için kavga ettiğimizi düşündüm, kızlarımı alıp kaçtığımı, evi darma duman ettiğimi hatta o beni aldatmış olsun sekreteriyle, adam dışçı ama ya, hemşireyle falan olsun bari. İşte aldatmış beni ben de asil bir kadın gibi çekmişim gitmişim olsun. Yalnız paçalarımın da asillik akıyor ne demezsin, düğün bastım lan daha ötesi mi var!

Kendi kendime hayaller içerisinde çırpınıp dururken bizimki beni gördü, bir afalladı önce, daha emin olmak için iyice

baktı. Ben de filmlerdeki kötü karakterler gibi bir bakış attım ona, masaya doğru yaklaştı. “ Senin ne işin var burada?” dedi.

Kendimden emin bir şekilde, “Asıl senin ne işin var burada, hani hastaydın?” dedim. O da beni kolumdan tuttuğu gibi tuvaletin oraya götürdü. Orada bir sürü benim hoşuma gidecek lafları ardı ardına sıraladı. İşte gelmeyecekmış ama son saniye bir uğrayayım demiş, beni kırdığını düşündüğü

için buradan çıkışta yanıma gelecekmış, işte o beni tanımak sevmek istiyormuş ama ben kendimi hep çekiyormuşum, ona bir şans vermiyormuşum. Falan filan anlattı da anlattı. Benim ağzım tabii kulaklarımda, sonra da “hadi sen eve git daha rahat bir şeyler giy ben seni almaya geleceğim” dedi.

Ben de öyle Avarel gibi pıtı pıtı eve gittim. Teoride düğünü bastım ama pratikte hiçbir işime yaramadı aslında. Eve geldim, rahat bir şeyler giydim bekledim.

Gelmedi ve hiç aramadı dememe gerek yok sanırım...

*N e l e r k a y b e t t i ğ i n i b i r b i l s e n
k e n d i n i k e s e r d i n*

Sanırım ben o kendi kendini gaza getiren insanlardan birisiyim, yani ortada fol yok yumurta yokken ben kendime sucuklu omlet yapmaya çalışıyorum. Neyse Allah’tan daha da

abartmadım en azından kendimi böyle avutuyorum. O gece onu hiç aramadım, bence bu benim için büyük bir başarı, sonraki gece de daha sonrakinde de, o da beni aramadı zaten.

Okulda bir yerde karşılaşacağız diye ödüm patladı, kendimi o sebeple işime ve derslerime vermeye karar verdim. Dersler konusunda pek sıkıntım yok, her şeyin ezber olduğu sözel gruplarında dersler konusunda sıkıntı çekenleri de anlamam öylesine zor ki. Topu topu 45 sayfalık bir yerden sorumlu tutuyorlar seni, onu bir kez okusan yeter artar bile. Yani içerisinde olan şeylerden soru soracaklar bunu bu kadar büyütmenin âlemi ne, gecelerce o 45 sayfaya çalışanlar, soru çıkaranlar, geçmiş soruları ezberleyenler falan var.

Lisede de öyleydi, bir kitap var ve sana sadece o kitabın içerisinde soru soruluyor, bu, bu kadar basit. Gerçi hoş, sayısalcı arkadaşlarım da bana aynı şeyi diyordu, formüller var ve her şeyi o formüllere göre yapıyorsun, mal mısın matematik ne kadar zor olabilir diye. Ama zordu, içerisinde rakam olan her şey çok zordu. Ezber hafızam süper ötesi iyidir, şöyle ki okuduğum kitaplarda paragraflarına kadar söyleyebilirim ama o sıçtığımın rakamları korku filmi gibi geliyor bana. Mutlaka psikolojide falan anlamı vardır, rakam gördüğüm zaman daralıyorum, boğuluyorum. Telefon numaralarını hayatta aklımda

tutamam, bir defasında rüyamda 5 rakamı beni kovalıyordu.

Bu konuya nasıl geldim tam olarak bilmiyorum ama hah, işimi iyi yapmaktan bahsediyordum. O gün hayatımın en kötü şeyini yaptığımı zannederken bir anda her şey bambaşka oldu.

Sabah yine her zamanki gibi radyoya gittim, bir sürü abuk sabuk şarkıları arka arkaya koydum ve tek tek isimlerini söylüyordum ki bir anda slow parça yüklemesi yapıldığını fark ettim. Sonra oturdum, zaten bir Allah' ın kulu beni dinlemiyor diye insanlara Dişçi olayını anlattım. Tabii bu kadar aleni ve net bir şekilde değil.

“Birinden çok hoşlanıyorsunuz, onun da sizden hoşlandığınızı sanıyorsunuz. Ama suçlu siz değilsiniz, o bacaklarından ikiye ayırıp Kızılay Meydanı'nda süründürmek istediğimin çocuğu aklına estiği gibi umut veriyor size. Adam düğüne davet etti ya beni, kim kimi düğüne davet eder yani? Peki ben ne

yaptım, gittim üç kuruş paramla elbise aldım ve beni almasını bekledim. Tabii ki gelmedi, hikâyenin devamını anlatmak istemiyorum ama kötü yani sonucu, bunu bilin. Bir şeyi çok merak ediyorum, neden o umut veriliyor, neden yani ya, sevmiyorsan istemiyorsan çeker gidersin. Pastam dursun, kamım doysun falan ne oluyor yani, kimsiniz lan siz! Çete misiniz?”

Bu şekilde bir atarlanmam söz konusu oldu, yayınım bitti, çıkışta kesin atılacağımı düşündüm. Umurumda da değildi yani, zaten bana şarkı adı söylemek için para vermeleri bile büyük bir saçmalıktı. Ama işler o şekilde yürümedi, niyeyse sahibinin kızı dinlemiş ve çok beğenmiş yayını, arayıp teşekkür bile etti. Sonra da yayınım geceye alındı. Bir nevi terfi ettim, tek sorun vardı ben her gece böyle nasıl atarlanacaktım? İlk gece gittim bir iki şarkı çaldım ardından atarlanacak konu aramaya başladım, yok bulamıyorum üzerimde öylesine ağır bir yük var ki anlatamam ama hadi Bismillah PuCCa'cık, başla bakalım diye oturdum vizeler hakkında konuşmaya başladım. Meğerse konuşmaya başlamam yeterliymiş, içimde yanıp tutuşan, her şeye bok atmaya meyilli sinirli bir insan yaşıyormuş. Birinci gün, ikinci gün, üçüncü gün derken güzel güzel geri dönüşler de almaya başlayınca beni artık kimse tutamaz diye düşünmeye başladım. Mükemmeldim ben ya, D J'lerin kraliçesiydim, bu işin piriydim. Gönül dostu Füsun Sarı Şeker bekleyin ben geliyorum! Ben Atarlı DJ PuCCa, ben söylenmez olan her şeyi söyleyen, ben sizin düşüncüklerinizi dile getiren, işte o kız bendim, BEN DJ PUCCA idim!

Göt kalkıklığımın haddi hesabı yok tabii, yani neden olsun ki ilk seneden kariyerim belli oldu, kitleleri ayağa kaldıran biriyim neticede, bir Tarkan bir ben diye düşünüyordum.

Okula giderken güneş gözlükleri takmalar, derslerin ortasında çıkıp gitmeler, “benim işim radyo şekerim ya, Haber Yazma Teknikleri’ne girmesem de olur” tavrım. O kadar sinir bozucu duruyordum ki kalkıp toplanıp beni dövseler hak etmişim derdim yani o derece.

Bir gün yine böyle gece radyoya gittim, bu arada ilk günler radyoya eşofmanlarımla gidiyordum, böyle biraz gaza gelince gece yarısı oradan çıkışta kına gecesine gidecek gibi giyinmeye başlamıştım. Elimde Starbucks bardağımla oturuyordum yayın odasına. Kimse de bana “PuCCa gecenin 1 ’inde her gece o kahveyi nereden buluyorsun?” demiyordu. Ben yine açtım mikrofonumu konuşmaya başladım, bu kez konum sabah alamadığım çizmemdi. Çizmenin ne kadar pahalı olduğundan falan bahsediyordum. Şarkı saktım araya, sonra kapı açıldı, müdürüm “ Radyoca sana o çizmeyi almaya karar verdik” dedi, gayet güzel bir jest ile. Teşekkür ettim, adam kapıyı kapatıp gidince de “ Sen önce o kışına don al da. Çizme alacakmış, Allah’ın kekosu, bu saatte lahmacunu da yemiş her yer koktu. Çizme alacakmış bana, mal herif” diye kendi kendime söyleniyordum.

Sonrası hüzün, sonrası telaş, sonrası benim gözyaşlarını.

Meğer geri zekâlı ben, mikrofonu açık unutmuşum bütün

söylediklerimi adam da dahil olmak üzere herkes duydu. Oradan öyle bir atılışım vardı ki, dillere destan olmuştur büyük ihtimalle. Nasıl kıvırmaya çalışıyorum, nasıl ben öyle bir şey demedim diye ağlıyorum anlatamam. En son “bana komplo kurdular” bile dedim yani.

Bir kariyerim daha başlamadan bitmişti, üstelik korkunç bir şekilde...

Sevilmeyen bir kız olmak için
yapılan her şey

Geceleri radyoda gündüzleri ise okulda olduğum için evde neler oluyor neler bitiyor bir haberim yoktu açıkçası. Bir de kendimi o leş öğrenci tayfasından görmediğim için onlarla takılmak zevk vermemeye başlamıştı. Kendimi “DJ PuCCa” etiketine öyle bir adamışım ki o kısacık maceramdan sonra sudan çıkmış balığa döndüm resmen. Yeni iş arıyorum ama son yaptığım terbiyesizlik pek buna müsaade etmiyor, o yüzden ben de yine öğrenci hayatına uyum sağlamaya çalıştım.

Çalıştığım dönemde ev iftar çadırı muamelesi görmüş, bölümün bütün yurtta yaşayan malları gelip bizim eve çöreklenmiş.

Bir de finaller var, hobaaa çalışmalıyız diyerek bizim ev

mülteci kampına dönmüş. Bu arada finaller başladı, birinci

yılım bitiyor ve benim elimde hiçbir şey yok maalesef. Ayrıca

da “dersler nasıl zor olabilir” diyen dilimi eşek arısı soksun.

Salonda toplam 12 kişi ders çalışmaya çalışıyoruz, okuduğum

hiçbir şeyi anlayamıyorum doğal olarak. Ha bire etrafımdakileri

gözetlemekle meşgulüm, oradan buradan ne piçlik çıkarsam

diye düşünmekten kanser olacağım yemin ederim.

Herkes neredeyse birbirinin üstünde çalışıyor, her kafadan bir

ses çıkıyor ve o ses sonrasında büyük bir uğultuya dönüşüyor.

Çocuklar bize yurttan rahat etmediği için geldi ama burası

yurttan beter.

Bir de her ortamda kimsenin sevmediği, gıcık, her şeyi çok

bilen, sürekli insanları aşağılayan, garip bir özgüveni olan ablak

suratlı bir kız olur ya, yok bu kez o ben değilim. O da

var bizim evde, yani kız hakkında hepimiz demediğimizi bırakmadık

ama yine de götümüzden ayırmıyoruz. Ne zaman

tuvalete gitse, herkes fısır fısır konuşuyor onun için. “Bu niye

geldi yani, mal hepsini ezberlemiş, kâğıdından bile baktırmıyor

bla bla bla...”

Önümdeki fotokopileri bırakıp o kızı gözlem altına aldım,

bir insandan neden nefret edilir, bunun için neler yapması

lazım, insan ilişkilerinde yanlış olanlar nedir diyerek. Zaten

ben hep bu huyum yüzümden kaybediyorum, olası yapılacak

şeyi yapmayıp başka şeye kendimi verdiğimden. Üniversite

sınavında iki haftadır almmda varlığını hissetmediğim bir sivilce beni bir anda rahatsız etmişti, on beş dakika boyunca onu sıkmak için uğraşmıştım. Eğer onu yapmasaydım şu an tıp okuyordum, yalan söyledim tıp okumam imkânsız, sözelciyim bir kere ben. Bu sözel bölümünün yapılma amacı adım gibi eminim, ileride hesap kitap sayılarla ilgili bir şey olduğu

zaman “sözelciyim yae ben” diye işin içinden çıkmak. Sözelcisin de çarpma da mı bilmiyorsun pezevenk, ilkokulu aynı anda okuduk demek kimsenin de aklına gelmiyor tabii.

Kızı izlemeye devam ettim, ortamdaki nefret edilen olmamak için kendime feyz alacağım şeyleri not almak adına defterimi de aldım yanıma. Âdeta o benim deneyimdi, bense Kanadalı Prof. Dr. PuCCa idim.

“Denek kendi çevresinden koparılıp kapalı bir alanda insanlar içine sokuldu.”

Bir defa en büyük hatası, çok fazla yer kaplaması. Bunun kilo ile alakası yok, üçlü koltukta bir ayağını yana doğru atarak tam iki kişinin oturacağı yere oturmuş. Herkes birbiriyle akraba niteliğinde sıkışık nefes almaya çalışırken denek etrafına insanların gelmesini engelliyor. Kibarca ayağını geri çekmesini isteyen birine dişlerini öyle bir gösterdi ki adam on kilometre uzağında otursa yeri.

“Denek sürekli olarak şikâyet halinde.”

Ortada dönen konuya katılabilmek için önce kendi fikirlerini söylüyor, bu fikirleri kimse duymuyor ya da duymazlıktan geliyor ya da umursamıyor. Bir daha muhabbete katılmak için hamle yapıyor, bu kez de başarılı olamayınca başardığı en iyi işi yapmaya başlıyor. Şikâyet etmek, her şeyden söylenerek ilgiyi kendi üzerine çekmeyi başarıyor. Önce o yayıldığı koltuktan şikâyet ediyor, yetmiyor içtiği çaydan, yetmiyor ders notlarının kötü oluşundan, havadan, nemden, sudan, kapıdan, atomdan, var olan her şeyden şikâyet ediyor.

“Denek ağzını hiç boş bırakmıyor.”

Yemek yiyen insanların çekiciliği diye bir şey var. Öyle olmasa hep ilk randevuları “yemek yiyelim” olmaz. Bir de bir insanı yemek yerken daha kolay ikna edersin, o yüzden büyük şirketler istediği projeyi alabilmek için adamları taşaklı yerlere götürüp yedirip içiriyorlar. Ama böyle bir durumda bu itici duruyor. Çubuk krakerden nasıl olabiliyor da bu kadar gürültü çıkarıyor anlamıyorum çünkü. Kraker yemiyor da pencere kenarlarını yiyor sanki haggr huugrr. Ve durmak bilmiyor neresine zula etmişse onca krakeri hayvan karı!

“Denek herkesin hem fikir olduğu konuya hep muhalif.”

Kahramanlar hep insanların peşinden gittiği fikre karşı çıkanlardan

çıkıyor. Bir fikre kendini adanmış insanları yolundan çevirmek çok zordur çünkü. Muhaliflik iyi bir şeydir ama karşılığında boş olmaman kaydıyla. Bizim sınıfta yarım akıllı bir kız var, haber spikeri olmak istiyor onun o işi yapamayacağından hepimiz eminiz ama yine de hayallerine “he gülüm” yapıyoruz. (Kız haber spikeri oldu sonrasında.) Kızcağız başladı spikerlere dair efsaneleri anlatmaya bu hayvan elindeki çubuk krakeri bıraktı, baktı baktı söyleyecek bir laf bulamadı “ Spikerler hep orospu, insan orospu olmayı ister mi hiç?” dedi. Sonra tabii evde bir tartışma yaşandı. Hayatında orospu mu gördün mal, nereden biliyorsun ayrıca başlarını mı tuttun? Sırf ortamdaki konuya aykırı hareket etmek ve bunu kendi namus seviyesine indirgeyebilmek için var gücüyle çalıştı. Mesela insanlar sevgiliden aşktan bahsederken bunun ağzından çıkan tek cümle “okula sevgili bulmaya gelmedik biz” . Oğlanın biri iki göz kırpsa bırakacak evinin hanımı olacak orada bize bir ton afra tafra işte...

“Denek eşyalarına karşı fazla korumacı.”

Çoğumuz notlarımızı bu kızdan aldık ama bize öyle boktan notlar vermiş ki kalacağımız bariz belli. Kendi çalışacağı şeyler bir masayı doldururken bize üç sayfa fotokopi çıkarmış çakal. Mesela tükenmez kalem bu tuvaletteyken birinin eline

geçti diyelim, Allaaahhh tam bir saat hiç susmadan o kalemle alakalı konuşuyor. Tükenmez kalem lan neticede her seçimde her partiden binlerce alabilirsin, dandik bir kaleme Frodo'nun yüzüğe yaptığı muameleyi çekiyor.

“Denek eğlenceli şeylere tahammül edemiyor.”

O kadar kalabalık ders çalışılınca doğal olarak her kafadan ses, her köşeden bir dedikodu çıkıyor. Bu çalışmaya engel tabii, bu hanım kızımız bu noktada kendini gösterip herkese istediği şeyi söyleme hakkı var sanıyor. Sevgilisiyle telefonda konuşan kıza “Onunla telefonda konuşacağın sürede ders çalışabilirdin” , köşede dedikodu yapanlara “yaptığınız terbiyesizlik” , sesi biraz yüksek çıkana “toplum arasında nasıl konuşulacağını kimse sana öğretmedi mi” , herkes için ulu orta onları rezil edecek bir sürü cümlesi var yani. Ee bir süre sonra illallah ediyor insan.

“Denek kendini diğerlerinden hep üstün görüyor.”

Bir de kızın şöyle bir tutumu var ki “hepiniz öyle malsınız ki bütün televizyon kanalları benim için çırpınacak. Çünkü ben bütün formülleri ezberledim, bütün hocalara yalakalıkta sınır tanımadım, ben çok uğraştım bunun için. Siz sürtüklük peşindeyken ben bu kadar not tuttum. Hepiniz sürüneceksiniz

ve ben yönetmen olacağım” . (Bu arada kız evlendi ve şu an

hiçbir yerde çalışmıyor.)

Bu ister istemez insanı soğutuyor, yani benden iki tane fazla not tuttun diye beni küçük görme hakkına sahipsen, başka bir kız da sırf senden güzel diye seni harcayabilir. Bir de kim ister yanında böyle meymenetsiz, sürekli konuşan bir canlıyla dolaşmayı?

Bu deneye dair gözlemlerim böyleydi, o kız bir daha bizimle ders çalışmadı, zaten finallerin hepsinden de 90 dan aşağı not almadı, büyük ihtimalle bizi yanına yakıştıramadı haspam.

A r j a r k a d a ş ın p e z e v e n g i d i r

Havaların ısınmasıyla sanırım insanların duygularında birtakım değişiklikler olmaya başladı. Kimi görsem birine halleniyor, herkes birbirleriyle çiftleşmek için var gücüyle uğraşiyor. Ama yok böyle bir çalışma, disiplin ve sabır. Sanırım senenin bitmesiyle de ilgisi var bu durumun, herkes çift olarak memleketine dönmek istiyor olabilir. Final haftası her ders çalışma seansı bize yeni bir çift kazandırdı mesela. Evimiz tekke gibi oldu, çul çaput bağlarsa şaşımam. Bizim eve giren hoopp manitayı alıp götürüyor. Bir benle Sarı'nın işine yaramadı, bütün sene bildiğin abaza kaldık, hadi ben yine bir Dişçi macerası yaşadım kendi halimce ama Sarı'da

hiçbir şey olmamıştı. Taa ki bir şeyi keşfedene kadar.

Yine böyle hepimiz akşam oturup ders çalışırken, San'ın bakışlarını Ankaralı üzerinde gördüm. Bildiğin aval aval ba-

kıyordu çocuğa, konduramadım önce. Sonra çayı ilk ona koyması,

o ne derse ağzı açık gülmesi, kendince aralarında bir dil

varmış gibi espriler yaratmaya çalışmasını izleyince dedim

kesin bizimki Ankaralı öküzüne vuruldu. Bir de öyle imkânsız

ki ilişkilerinin olması, Sarı bildiğin devlet olmasın, din ne

demek, ırk ne demek hepimiz insanız diyen biri. Ankaralı ise

hiç oturup düşüncesini sormadım ama takıldığı insanlardan

ve o kocaman montundan anladığım kadarıyla tek bayrakçı

gibi görünüyor. O yüzden Sarı'nın babası bu ilişkiyi öğrenirse

kesin bacaklarım kıracak! Aslında ne güzel ütöpik bir aşkları

olabilir bu sayede, kaçarlar, çocukları olur ilk çocuğun adı

Deniz, İkincinin adı Ülkü olur. Hatta barışı onlar getirebilir bu

ülkeye, yeni bir parti kurarlar, biz başardık siz de başarın... Ay

ben bir gaza geldim heyecanlandım...

Mutfağa geçti bu arkasından da ben gittim hemen, "Ankarall

ile hayırlı işlerrr" dememle kızın eliyle ağzımı kapatması

bir oldu. " Sakın aman diyeyim belli etme, şu dolu insanı sırf

adam bize gelsin diye çağırıyorum zaten. O da Allah' ın odunu

bir adım atamıyor bana."

Anacım yalnız ben karşı koyar, ne bilim “ayy ya saçmalama” falan der diye bekliyordum, hatun sorsam diye gün sayıyormuş meğer. Kız arkadaşı vardı diye hatırlıyorum dedim, o da bilmediğini söyledi. İçeride hallederim ben merak etme diyerek yürüdüm.

Birilerinin aralarını yapan kız güveni diye bir şey var. O çok garip bir his, ne zaman birilerini birilerine yamamaya çalışsam bana öyle bir gaz geliyor. Adama her türlü şakayı yapabilirim, kızı itin götüne sokabilirim, onlar birleşsin diye türlü entrika çevirebilirim gibi. O özgüven çok garip bir şey,

pezevenkliğin verdiği o hisle dünyayı ele geçirsem yeriymiş gibi.

Artık omuzlarımda büyük bir sorumluluk vardı, ev arkadaşımı hoşlandığı adama ayarlayacaktım. Mutfaktan içeri girdim, yerime oturdum, kıza merak etme konu bende der gibi bir bakış attım. Sonra da ağzımı yaya yaya Ankaralı'ya, “Yaa senin kız arkadaşın vardı ne oldu ona?” dedim. Herkes bir sustu nedense, çocuk önce kendisine olduğunu anlamadı, “Benim mi?” dedi. Ee yani o bile bir kız arkadaşının olduğuna bu kadar şaşırıyor haklı tabii. “Hayırdır, ayrıldıysak bana mı asılacaksın?” dedi. O an kendimi sikmek istedim, üstelik döve döve sikmek istedim. Bir şey de diyemedim, ağzım açık

kaldım, herkes güldü çok komikmiş gibi. Sonra ben bir saydırmaya

başladım, “ Sana ne asılacağım be!” diye giriyordum

ki, bu daha lafım bitmeden, “ zaten asılma aman” dedi. Sonra

kendimce ben birkaç laf söyledim ama buraya yazıp kendimi

daha da rezil etmemin âlemi yok. Çocuk beni göt etti işin özü

bu ve manitası olup olmadığını da bir türlü anlayamadık.

Ertesi gün oldu, bunlar yine bizde ama bu kez daha az kişiyiz.

Yeni birlikte olmaya başlayan bir çift, Ankaralı, Sarı,

bir de ben. Ders falan bir noktaya kadar, yetti artık hadi oyun

oynayalım diye girdim. Bira şişesini getirdim, doğruluk mu

cesaret mi oynayacağız. Bu hemen atladı, “öpüşmeli falansa

ben öpüşmem kimseyle” diye. Ayı ya, gerçek bir ayı. Seninle

kim öpüşsün dudaklarını kızgın yağa bastığımın veledi! Doğruluk

yapıyoruz dedim, elimdeki şişeyi bir yerine sokmak istercesine.

Çevirdim bana geldi, klasik sorular soruldu ilk sevgilin,

unutmadığın biri var mı, ilk ne zaman öpüştün bla bla bla.

Herkes yedi ceddine kadar anlattı sanırım ama o şişe ucu bir

tek Ankaralı'ya gelmedi. Allah'ım kanser olacağım, her türlü

çeviriyorum şişeyi ama yok yani adam efsunlu, ona bir türlü

gelmiyor. Bilmem kaçınıcı denemeden sonra pat diye geldi,

o heyecanla anında sordum, “ Sevgilin var mı, o kızla hâlâ

beraber misin?” diye. Bu da durdu, “Neden bunu merak ediyorsun?”

dedi. Far görmüş tavşan gibi kaldım öyle, o kadar

*beklemiyordum ki o soruyu, yani Sarı sana âşık deyip kaçabilirdim
bile o derece.*

*“ Siz benim kışımdaki donun rengini bile sordunuz, en basit
soruyu sordum merakla ne ilgisi var?”*

*“Dün de aynı şekilde sordun bugün de sanki bu oyunu sırf
ondan oynuyormuşuz gibi hissettim.”*

*“Dünyanın senin etrafında döndüğünü, herkesin her hareketi
yapmasının nedeninin kendin olduğunu düşünüyor olmayasın.*

Bu ağır psikopattık belirtisi bence.”

“ Sevgilim varsa mı mutlu olacaksın? Yoksa mı?”

“Ya bana ne, ben niye mutlu olayım?”

“Bu bir anda atarlı çıkışın bile bunu gösteriyor ya neyse...”

Allah'ım utanıyorum, bir şey saklıyorum evet, o soru için

sırf bu oyunu yaptım evet, saatlerdir ona gelsin diye de uğraşıyorum

evet ama bunu kendim için yapmıyorum. En önemlisi

çocuk hâlâ o kızla devam edip etmediğini söylemiyor!

Bu soruya cevap vermeden kalktı, ben gideyim dedi. Sonunda

Sarı'dan bir hamle geldi de benim ona asıldığımı düşünmekten

vazgeçti çocuk. O ayağa kalkınca bizim kız da hemen

kalktı “burada kal ya, içeride benim odada uyursun. Biz

PuCCa ile salonda yatarız” dedi.

Ben niye salonda yatıyormuşum da odamı o çiftte veriyormuşum onu öğrenmek istedim o an açıkçası. Yani sen sevişeceksin diye benim konforuma neden engel oluyorsun ki.

Arkadaşlık için çiğ tavuk yenir dedim, ses çıkarmadım. Sonra çift olan kişiler üstünü değiştirmek için benim odaya gitti, pijama giyip gelecekler birkaç saat daha takılıp uyuyacağız.

Bir saat oldu yok. iki saat yok odanın ışığı da yanıyor ama gelmek bilmediler. Benim de üstümü değiştirmem lazım, çocuğun altına da bir şeyler vereceğim bekliyoruz ama yok yani.

Dedim, uyudular sanırım çaktırmadan girip vereyim sana pijamayı.

Ankaralı ile beraber odaya doğru gittik, kapının oraya yaklaşmamızla ayı gibi sesleri duymamız aynı anda oldu.

Evin yalıtımı harikaymış meğerse, çocuk odada kızı kesiyormuş ve biz hiç duymamışız. İnim inim iniyor kız, yok böyle bir ses. Bir korktum ama ben, “koşşş bu çocuk bu azimle bizi de becerecek” diye çocukla Sari’yı aldığım gibi salona, kapıyı da kilitledim.

Ama bembeyazım, korkudan ölüyorum, polisi falan arayacağım.

“ Saçmalama sevişiyorlar” diyorlar ama bu sevişme sesi değil, çocuk sado-mazo kızı kesiyor içeride. Allah kahretsin çarşafklar kan oldu, yok yani imkânsız tokat mokat atıyor bir şeyler oluyor içeride. Ya içeri girip kızı kurtarmalıyız ya da bu evden kaçmalıyız. Adam seri katil, önce onu, sonra

*bizi yapacak, kesin planı buydu. Bak günlerdir nasıl kalabalıktık,
ya şimdi?*

*Çocuk oturttu su falan içirdi bana. “Katil falan yok içerde
bizim Kerim var.” Ben ama gerçekten korkuyorum, Sarı bir
arda durdu, sanki günde üç posta o da yapıyor gibi, “Canım
alt tarafı sevişiyorlar ne yani hiç mi sevişme görmedin” dedi.*

*San âdeta bir pomo yıldızı, sanki Sasha Grey karı, “arkadan
yapıyorlardır, ses seviyordur” diye konuştukça konuşuyor.*

*Ulan bir senedir neredeyse aynı evdeyiz de bir bok yesen ben
bilirim, ne şimdi bu çocuğa kendini kaşar gösterme gayretin?*

*Çocuk da bir afalladı sanırım, utandı da ben biraz sakinleştim,
oturduk beklemeye başladık. Bu sırada tabii içeride olan*

olaylarla ilgili en az bir milyon tane espri yaptık. Ardından

kapı bir açıldı çocuğun elinde benim tişörtüm var ama tişört

kan içinde. Onu görünce hepimiz aynı anda öyle bir çığlık attık

ki. Benim ağızımdan çıkan tek kelime, “ben demiştim aha

ben demiştim” oldu. Masamın üzerinde duran sürahi düşmüş,

kız da ayağını basmış ayağı kanamış. Bize anlattıkları hikâyeye

buydu ama ben buna asla ama asla inanmadım!!!

U su l u su l yaklaş çocuk, k a l b i m k ır ılır ..

Sınavlardan birine girmek için kapının önünde cümbür

cemaat bekliyoruz, herkes son dakika beynime neleri sokabilirim

diye düşünüyor. Ben de eski soruların cevaplarını ezberlemeye

çalışıyorum. Ankaralı yine aynı haşmetiyle sınıfın

oraya doğru yürüdü, onu görünce soruları ona da vermek için

hamle yaptım ama garip bir şey oldu, beni görünce geri gitti.

Sınavda hemen yan tarafımda oturuyor, yani ne olursa olsun

her sınıfa girdiğinde muhakkak bana bir laf sokardı. Bu

kez geçti oturdu suratıma bile bakmadı. Ardından kantinde

oturuyorduk hep beraber, bu geldi, sandalye çekti kendine,

tam oturacaktı ki göz göze geldik, sandalyeyi bıraktı ve gitti.

Akşam yine ders çalışalım ayağına Sarı da yana yakıla onu

arıyordu, dedim “ gitti çocuk” . Mesaj atayım mı falan derken,

bana “sen mesaj atsana, benim ona asıldığımı anlamasın”

dedi. Uupss...

Bu kızların birine yavşarken “beni anlamasın” derdi çok

korkunç şeylere yol açıyor farkında değiller. Seni anlamıyor

ama yanındaki saf, iyi niyetli, arkadaşının mürüvveti için her

şeyi göze alan kızı yanlış anlıyor! Yani bir de asılıyorsun, neticede

anlaması lazım kı ona göre sen de onun hislerini ölç

tart di mi?

Dedim, “hayatta atmam, adam benim asıldığımı sanıyor” .

Bunun öyle olmadığına dair binlerce şey söyledi, neticede o

mesaj benim telefonumdan çocuğa atıldı. Çocuktan gelen mesaj

aynen şöyle: “ Sağ ol ben evde çalışırım.” Bir daha yaz,
bir daha yaz baskılarıyla tekrar çağırdım. “ Siz çalışın” yazdı.
Öküz. Neyse o gün çocuksuz bir çalışma yaptık, ertesi gün
yine aynı şekilde sınıfın önünde öyle duruyorduk, bu kez hiç
gelmedi. Tam sınava girdik o saniye girdi içeri. Yine suratıma
bakmadan oturdu sıraya. Zilin çalmasına beş dakika kala
kâğıdı verdi çıktı, ben de arkasından verdim koşarak çıktım.

Kantine doğru giderken yakaladım onu,
“ Sana bilmeden bir şey mi yaptım ben?”

“Yo, nereden çıktı o?”

“ İki gündür bir afra tafra...”

Tam bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra etrafına baktı vazgeçti.

“Neyse boşver.”

İşte bir insana işkence etmenin en kötü yolu. Bir şey der
gibi yapıp sonrasında “neyse boşver” dediğiniz an karşı taraf
onu öğrenmek için çıldırır ve yapmadığı şey kalmayacaktır.

Hatta öyle ki bu olaydan sonra en fazla uyguladığım taktik bu
oldu benim.

Öyle deyince daha bir üstüne gittim, bütün sınıflar çıkmaya
başlayınca koridor kalabalık oldu. Bu da “gitmem lazım”
dedi. Şimdi bütün gün kendi kendimi yiyeceğimi bildiğim için
arkasından pıtı pıtı gittim, “bana söyleyene kadar rahat bırakmayacağım

seni” dedim. Erkekler tuvaletinin önündeydik, bu

da tuttu kolumdan biraz daha geriye götürdü beni. Sanki çok gizli bir sır verecek gibi etrafına da bakarak:

“Bir kızla yüz yüze konuşmadan ayrılmak bana yakışmaz.”

“Ne yakışmaz?”

“ Senenin başında söylediğim kız vard: ya, sınavlar bitene kadar yanma gidemem ayrılmak için.”

“Ee? Benle alakası?”

“ Sorup durmuyor muydun?”

İşte, düşündüklerimde haklı çıktım. Allah’ın kekomançisi beni kendine asılıyor sanmış. Bir de bana oturmuş açıklama yapıyor. Önce bir güldüm, sonra da küçümser bir tavırla:

“Benim şenle mi ilgilendiğimi zannettin gerçekten?”

“Yani, biraz, ne bileyim...”

“Ve beni kendinden uzak tutmaya mı çalıştın? Ayy götüm.

Kusura bakma ama şu dünyada bir sen bir de İlyas Salman kalsa gider ona veririm.”

“Ee neden o zaman sorup duruyordun?”

Evet en yakın arkadaş olma kurallarından birini yıkmak üzereydim ama bence bu iyi olacaktı. En azından çocuk ona

asıldığımı düşünmeyecekti. Sarı için bir şeyler düşünmüyorsa bile artık bir kıpırdanma olması gerekliydi. Hoş o gece sevişmeyle

ilgili anlattıklarından sonra tuvalete götürüp çatır çutur yapması gerekirdi bence ama neyse kendi tercihleri. Ben sadece kendi üzerime düşen vazifemi yaptım. Aynen onun bana başta yaptığı gibi, gizli bir şey söyleyeceğim diyerek kafamı yaklaştırıp:

“ Sarı senden hoşlanıyor.”

“Madem öyle sen ne diye bu kadar uğraşıyorsun, sürekli mesaj atıyorsun, hayatımı merak ediyorsun ve sana selam vermedim diye sınavını yarıda bırakıp arkamdan koşuyorsun? Sen Sarı olduğuna emin misin hoşlananın?”

Öküz Allah belamı versin bu hayvan oğlu hayvan odundan yapıma. Abicim öyle düşünsen bile lak diye denir mi, ben bile kendimi sorguluyorum ne bu şimdi? Hayır, savunacak bir yerim de yok. Sarı yaptırdı desem, bu arkasından koşmayı da mı Sarı yaptırdı yani.

“Mal, senin böyle hissettiğini düşündüğüm için yaptım ben. Hem benim sevgilim var zaten. Sana mı kaldım lan?”

Sinirlenip çektim gittim. Ayı ya, gerçek bir ayı katıksız, onu ormanda avlayıp postunu evin ortasına sermek istiyorum.

N ed en böyle o l d u ş i m d i?

Üniversitede birinci senem sonunda bitiyor, açıkçası öyle mükemmel geçmedi, liseden arkadaşlarla buluşunca herkes

harika öğrencilik anılarını anlatacak ve benim elimde sadece
sevişen bir çift insan sesi var. Halalarımı anlatmaya değer görmüyorum,
lise arkadaşlarım için onlar bir sürpriz değil çünkü.

Bu yüzden biraz buruğum, yani onca üniversite efsanesi, büyük
aşklar, ilginç olaylar yaşayamadım. Son sınava bir gün
kaldı, yine herkes bizim evde. Bu kez “çok özleyeceğiz, öhü
böhü” lü bir akşam yaşıyoruz. Ankaralı da geldi, gelmesi de
sanırım biraz moralimi bozdu. Şeyden dolayı, adam ondan
hoşlandığımı zannederken benden kaçıyordu, Sarı hoşlanıyor
dedim hiçbir şey olmadı. Belki de çocuk hoşlanıyor, kesin bu
akşam bir şey olacak aralarında, kesin ya adım gibi eminim.
Yoksa o lafı söyledikten sonra kalkıp gelmezdi.

Hadi yine oyun oynayalım şeyiyle başladık, bu kez evde
cin çağırmak aklımıza geldi. Ayy o gün buna evet diyen aklımı
duvardan duvara vurmak istiyorum. Önümüze kağıdı koyduk
fincanla çağırmaya başladık. Önce piçlik yapayım dedim, en
fazla korkan benmişim gibi davrandım. Hatta böyle çağırmayalım
diye ağlıyorum. “Yapmayın, bakın bilmediğiniz şeyler
var” diye de milleti fişekliyorum. Oturduk ama ben hâlâ korkudan
titriyorum. Tabii ki normalde yok öyle bir şey. Fincanı
harflerin oraya itip itip duruyorum. “Cenabetler dışarı” yazdım.
Birkaç kişi hemen diğer odaya gitti, pislikler. “Sarı, haberden

kalacak” yazdım zaten onu yazınca herkes inandı. Bu arada her kelimeye giderken sadece ben korkudan ağlıyorum. Herkes korkmuş ama bir taraftan da kim götürüyor diye muhabbet ediyorlar. Sonra benim dışımda fincan oynamaya başladı. Parmağımla tutuyorum ama yok, durmuyor fincan bildiğin oynuyor. “ Selam PuCCa” yazdı. Allah yarabbim o an ben kaç kez dine döndüm, kaç kez tekbir çektim, İbranice bilsem onunla bile Allah’a yalvaracak durumdaydım. “Elini fincandan çek” yazdı, ben hemen zaten çektim en arkadaki koltuğa attım kendimi. Bir taraftan da bağıriyorum, kırın o fincanı kırın diye. Ama korkudan kriz geçireceğim yani, ilk başta gerçekten numara yapıyordum artık böğrümü yırtıyorum. Gitsin diye bir şeyler yaptılar, fincanı falan kırdılar. Güya gitti. Bir saat falan geçti, içeriden bir sesler geliyor sanki. Millete gidin bakın, evimize geldiniz cin çağırdınız onu yok edin deyip duruyorum. Ankaralı bir anda susturdu milleti, “Korkunun üzerine gitmezsen o hep orada kalır. Trafik kazası geçiren insanlara kazadan hemen sonra araba kullandırırılar ki korkuları oluşmasın. Şimdi tek başına git ve o odaya bak. İçeride bir şey olmadığını hepimiz biliyoruz, sen de dahil olmak üzere. Eğer şu an bunu yapmazsan hayatın boyunca bundan korka- çaksın” dedi. Ben de odaya gittim, dememi beklemiyorsun

sanırım. Sence gider miyim, korkuma da ileriki dönemlerime de sıçayım, az önce cinin biri bana selam yazdı, daha korkunç ne olabilir?

Gitmeyeceğimi söyleyip koltuğa oturdum, bu da kolumdan tuttuğu gibi kaldırdı beni odaya doğru götürdü, diğerlerine de “ bırakın ben hallederim” dedi. Odanın oraya geldik, ışığı hiç açmadan beni attı içeri. Tabii ben çığlık atıyorum ciyak ciyak. İçeriden de ne oldu seslerini duyuyorum, bu da “Karışmayın korkusu geçecek, varsa başka olan bundan sonra onu da halledelim” diyor. Oda karanlık ışığı açmak için düğmeyi arıyorum duvarda, “ Işığı açma, zaten her yeri görüyorsun gözün alışıyor” dedi. Ben yine de duvarda lamba şeyini aramak için çırpındım tabii, bir anda duvardaki elimi tuttu, kapıyı kapattı. Aha işte şimdi boku yedim, adamın içine cin girdi beni düzecek.

“Bunu şimdi söylemezsem bir daha söyleyemem. Yarın Ebru’dan ayrılmak için yanma gidiyorum. Ben senden çok hoşlanıyorum, düşün taşın kendimi sana tanıtmama izin ver, bana sadece bir haber yolla yeter” dedi, ışığı açtı ve arkasına bakmadan salona gitti. Odada öylece kaldım, yani o kadar donuk bir şekilde duruyordum ki Gulyabaniyi yatağımda yatıyor görsem, Garez'de oynayan çocuklar ortalarda dolanıyor olsa hatta Nihat Doğan dolabımdan çıkıp Bitanesinden şarkısını

söylese bile korkacak seviyede değildim. Şoktaydım ya, bildiğin şok yani. İçeri geçtim, Ankaralı çıkması gerektiğini söyledi herkesle vedalaştı bana da çıkarken “O söylediğim şey için cevap bekliyorum senden” dedi.

A llah ' im b e n i o r o sp u yapma lü tfe n

Erkeklerin dünyaya geliş amacını bir ağaç, ne bileyim bir toprak falan gibi düşünüyorum. Çünkü akılları hep her şeye nasıl sahip olabiliriz acaba diye çalışıyor. Yani yüzyıllardır adamlar memleketleri hatta dünyayı yönetiyorlar, kendilerine göre yaptıkları en mantıklı şey savaşı bulmak olmuş. “Hadi diğer ülkenin adamlarını dövelim de onların toprakları bizim olsun.” Ayy ne yaratıcı gerçekten, kocaman hükümdarsın küçük erkek kuzenimden farkın yok, o da abisinin odasını alabilmek için bunları yapıyor. Ama bir kadın öyle mi? Bir defa duygularıyla hareket ettiği için savaşmayı kapitalizme çok daha erkenden dönüştürebilirdi. Yani toprağa sahip olmak yerine “benim ülkemden çıkan mallar sayesinde doyuyorsun” u çok rahat kullanırdı. Aman neyse ne işte İzmir’e dönmek için yola çıktım otobüste Ankaralı’yı düşünmemek adına saçma salak şeylere odaklanmaya çalışıyorum ama olmuyor. Bir şeyler okumaya çalışıyorum ama okuduğum kelimelerin içinde

sanki onun adı var, plakalara bakıyorum hep baş harfi var,
film takmışlar onu izliyorum filmdeki adam ona benziyor.
Düşünmemem gerekir dedikçe düşünüyorum, acaba bilerek
mi yaptı diyorum, yani korkunca ben hani dalga geçmek için
olabilir neticede. Şu otobüslerde de telefonu kapatma yasağını
kim getirdiyse onun aklına edeyim ayrıca! O kadar teknoloji
yapıyorsun, otobüsün içine her boku koyuyorsun da benim
telefonumun o cihazları bozmasını engelleyecek aleti bulamadın
mı bilim adamı dürrüğü? Hayır adam şu an belki bana
binlerce şey yazıyor ama ben göremiyorum. Telefonu deli
gibi açmak istiyorum ama bir taraftan da olacak olan olaylar
silsilesi aklımdan geçiyor.

“Telefon can aldı.”

Evet sayın seyirciler, yanlış duymadınız. Yarım akıllı bir
yolcu, onlarca insanın canına mal oldu. Otobüsün neredeyse
her yerinde telefon yasaktır uyarılarına karşı çıkararak telefonunu
açtı. (Acıklı müzik girecek burada.) Beklediği mesaj her
neyse gelmemişti ama onun yerine ölümü geldi. PuCCa, (burada
vesikalık fotom büyüyüp küçülüyor) henüz üniversiteye
yem başlamıştı, ne umutlan ne hayalleri vardı kim bilir, daha
ev arkadaşının hoşlandığı çocuğu elinden alacak türlü türlü
orospuluklar yapacaktı. Şu sifata bak, şu karakersizlikle bezenmiş
yüzün karışımına bak. Dişlerinden utan be! Arkadaşın

o senin hayvan karı!

Upss, biraz ileri gittim sanırım. Yalnız, Haber Yazma Teknikleri dersinden nasıl geçmişim onu da anlamadım, insan arkadaşına bunu yapmamalı, ben de yapmayacağım. Zaten yapacağım da bir şey yok ayrıca çocuktan hoşlanmıyorum

bile, tam anlamıyla öküzün, hırbonun, dangalağın teki. Benim onun gibi biriyle ne işim olabilir, ne yapabilirim yani. Hem arkadaş kazığının en âlâsını ben yemiştim unuttum herhalde. Bir başkasına da oturup bu acıyı yaşatacak halim yok. Hem bana erkek mi yok ne bu canım. Evet, biraz yok gibi sanki ama olsun ya ne yapalım.

Lisede bir sevgilim vardı, onun yüzünden kendimi uzun süre metalci zannediyordum. Çocuğun gözüne girebilmek için saçlarımı mavi siyah yapmıştım, kocaman ağır metal kolyeler takıyordum ve bir sürü gümüş bileklik. Çocukcağız sağ olsun bizim bütün mahalledeki kızları düdüklemişti. Sürekli ayrılıp barışıyorduk, ne zaman ayrılacak bu ayrılık iki saat bile olsa onun için fark etmiyor o süreyi karıyla kızla geçirmeyi biliyordu. Şimdiki aklımla nasıl öyle biriyle berabermişim diyorum ama öyle bir tipin uzatmalı sevgilisi olmak sanırım hoşuma gidiyordu. Nasıl bir zavallıyım düşün işte.

O üniversiteyi kazanamadı diye ben de gitmeyecektim.

Beraber Amerika'ya gidecektik. O gitar çalacaktı bense para toplayacaktım. Onun yanındayken kendimi çok rahat hissediyordum, sanki paraya hiç ihtiyacımız yok gibiydi. Aslında bunun nedeni sahilde amele gibi oturuşumuzdu. Toplaşan bir kafede çay içmişliğimiz öyle azdı ki neyse işte. Bir gün en yakın arkadaşım bizim eve geldi, elini zilin yan tarafına koyup "Ben sevgilinle yattım" dedi. Öyle sakın söyledi ki ben bir afalladım, "Aa inanmıyorum, ben de hep bunu istemiştim. Avy ne güzel bak, bir tarafımda arkadaşım, bir tarafımda sevgilim yaa sizin anlaşmanıza ben daha çok sevindim" diye bekliyor olmalı benden, yoksa böyle dikilip duramaz dedim. Ama bir şey diyemedim, ağzım açık kaldı, kapıyı nasıl kapattım hatırlamıyorum

İnsan başına gelmeden bilemezmiş, aldatma hikâyelerini her duyduğumda, yok kadını evirir çevirir oyarım ben gözlerini, yok asla affetmem laflarımı söyledim durdum. İşte şimdi başıma gelmişti ve ben sadece kapıyı kapatmıştım. Bir şey yapamıyormuşsun ya, ağzından bir cümle çıkmıyor ki nasıl çıksın. Sadece içten içe, "umarım yalandır, yalanlarlar, şakadır" diye düşünüyorsun. Hatta bazen saçmalayıp "yaa aldatmamıştır, azıcık ömrü vardır, öldükten sonra ben üzölmeyeyim diye şimdiden nefret ettiriyor kendinden" diye akimdan

geçiyor.

Sonra günlerce evden çıkmamalar, ağlama nöbetleri, bir daha asla kimseye inanmayacağımlar falan derken kendimi üniversitede buldum işte. Sevgilime üzölmekten öte arkadaşımı kaybettiğim için üzöldüm sanırım. Önünde sonunda onunla ayrılacaktık bunu biliyordum ama arkadaşımı bafıleyeceğini bir an düşünmemiştim.

Sürekli sevişirken olan halleri kafamın içinde dönüyor, kız üstte o altta iğrenç iğrenç şeyler yaparken acaba durup akıllarına geliyor muyum diye düşünüyorum. Ya da bittikten sonra, peçeteyle orasını burasını silerken “ anaa PuCCa vardı ya” demiş midir? Kızın dediğine göre baştan çıkaran adam olmuş, bizimki de hayır diyememiş.

Nasıl başladı acaba aralarında bu olay, bir anda başlamamıştır bir öncesi vardır muhakkak. Yani durup “ Sana bir kayayım mı?” deyip adam altına almamıştır herhalde. Cilvelenmeler, flört etmeleri hatta belki ben yanlarındayken bile böyle birbirlerinden hoşlandıklarını belli eden şifreleri vardı. Flört etmeleri yatmalarından daha sinir bozucu, aklıma geldikçe çıldırıyorum, puzzle parçaları gibi yerleştirmeye çalışıyorum

kafamda. Nerede başladı yatmaya karar verme olayları acaba?

Tek aklıma gelen soru bu; sevgilim bir sabah kalktı ve

“PuCCa'nın arkadaşını düzmeliyim” mi dedi, ne oldu?

Sorgulamamın da anlamı yoktu tabii, olan olmuş biten bitmiş şimdi ne yapıyorlar haberim bile yok. Bu olay ortaya çıktıktan sonra sadece çocuk karşıma geçip ağzını yaya yaya “Benim de belli ihtiyaçlarım var, sen onları karşılayamıyorsun doğal olarak başkalarına yöneleceğim. Bana kızacağına örümcek beynine kız” demişti. Acaba o lafı söyledikten sonra boynuna atlayıp “ arkadaşımı düzdüğün için çok tenkyuu” diyeceğimi mi sandı, mal.

İşte şimdi o kızla aynı durumdaydım, kız içeride saf saf Ankaralı için bir şeyler hissederken ben karanlıktan korkuyorum ayağına bebeyle odamda vay babam vay. Zaten büyük ihtimal benim yüzümden oldu, o peşinden gitmeler, benle neden konuşmuyorsun demeler. Allah'ım ben orospu oldum sanırım. Nasıl kurtulunur bundan, inşallah çocuk yaz tatilinde okumamaya karar verir ve bir daha dönmez.

İn tik am ç an la r ı k om şu iç in ç alı y o r

Merhaba baba evi, merhaba kıyafetlerini yeniden kardeşinle paylaşma dönemi, selam olsun sana “Hala uyumadın mı? Saat kaç oldu gözlerine yazık” sitemleri.

Mühendis bir babanın iletişim okuyan kızı olmak ne kadar zordur anlatamam. Şöyle ki babam beni uzun süre fen bölümünde

zannetti, sonraki uzun sürede ise bilgisayar mühendisliği kazanacağını düşündü. Bilgisayarlarla ilgili tek bildiğim şey, internet. Yani internet olmayan bir PC başına oturt beni kangren olurum, sıkıntıdan kurdeşen dökerim kesinlikle. Babamın da şu an işi gücü sadece mezun olunca ne yapacağımı sormak. Gelip gidip aynı şeyi söylüyor: "Bakalım mezun olunca nasıl aç kalacaksın, babam dedi diyeceksin. Ahh babamın akıma uysaydım da mühendis olsaydım diyeceksin" diyor ama ayyy baba allasen mühendis olup ne yapacağım diye çıldırınca da "en azından kolay koca bulurdun orada" dedi. İşte babamın gözünde ben buyum, rahat koca bulacaksam tamam yani.

Çocuklarından sonuna kadar memnun anne baba var mıdır merak ediyorum. Bizim apartmanda benden iki yaş büyük bir kız vardı, annesi sürekli kızını benle kıyaslıyordu. Ama bunu öyle ağır yapıyordu ki beni mi aşağılıyor onu mu hiç anlayamıyordum.

"Üst kattakinin kızı bile okulu bitirdi, o kadar sokaklarda sürttü sürttü bak, nasıl üniversiteyi kazandı kız."

Geçen gün asansörde karşılaştık bunlarla, kız gayet içten bir şekilde sordu okul nasıl falan derken annesi atladı, "Hemen eve mi çıktın? Şaşırmadım. Karışan falan yok tabii sen de haklısın. Bizimkini sırf bu yüzden İzmir dışında okutmuyoruz"

. Kız da bir kıkırdadı anasını onaylarmış gibi. Bir

şeyler diyecektim, diyemedim. Neticede aynı apartmandayız,
kavga etmeyi zaten beceremem, bir de üstüne bizimkilerden
papara yerim, büyüklere saygı diye...

Ama nasıl koydu bu laf bana, kızı geri zekâlının teki diye
ben kaşar oldum, kendi kendilerini böyle avutuyor olmalılar
diye önce bir sineye çekmeye çalıştım ama olmadı. Yatıyorum
sürekli, keşke ona şunu şunu deseydim diye kendimi yiyorum.

Devamlı aklıma geliyor, hemen pat diye yapıştırsaydım
cevabı diyorum. Bir daha karşılaştığımızda bende ona şunu
şunu söyleyeyim de görsün anasının nikâh dairesini diyorum
ama yok yani o içimden taşıp duran cevap verememe olayını
sökemiyorum.

Ta ki geçen gün asansör gelmedi diye merdivenlerden inene
kadar...

Kader sanki o gün o asansörü bilerek yukarı getirmemişti,
içimde alev alev yanan bir intikam arzusu vardı, merdivenlerden
inerken kinim nefretim daha da çoğalıyordu. Onların
evlerinin oraya yaklaştıkça kendimi kaybediyor daha da öfkeleniyordum.

Onların katına geldiğimde yapabileceğim kötülükle
karşı karşıyaydım. Ayakkabıları!

Neredeyse bütün apartman bunların ayakkabılarını dışar-'

da çıkarma huylarından rahatsızdı. Her yönetim toplantısında kafalarına vura vura söylense de yine de onları oraya koyuyorlardı. Hatta bir ara ayakkabılık mı alsak belki utanırlar bile dediğimiz olmuştu ama onlarda öyle bir utanma olmadığı için olan paramıza olacaktı. İşte şimdi, benim için küçük ama apartman için büyük bir hamle yaparak herkesi bu sorundan kurtarabilirdim. Karşımda bütün aile bireylerinin ayakkabıları pırıl pırıl parlıyordu, düşünmek için çok az vaktim kalmıştı. Apartmanın mutluluğu şu an benim ellerimdeydi, sadece bir hamlemlle 18 daireyi, 18 aileyi, 18 tane geleceği kurtarabilecektim. Tabii bir taraftan da kendi intikamımı alacaktım. Düşünme PuCCa dedim, kimse bilmese bile sen bir kahramansın, bunu ailen için, apartmanın için hatta ülke için, dünya barışı adına yapmalısın! Kendimi gazlayıp ayakkabılarını çaldığım gibi pırrr koştum. Çöp kutusunun oraya geldiğim gibi hepsini attım ve arkama bakmadan gittim. Sonra dandik ayakkabıları yüzünden apartmana güvenlik kamerası takıldı, o kamerayı kim nereden izliyor orası hâlâ bir sır perdesi ama olsun, bir daha asla kapının önüne ayakkabı koymadılar ve beni gördükleri yerde yine aşağılamaya devam ettiler. Neyin intikamını aldım o yüzden bir bok anlamadım açıkçası.

B u k işiy i s ilm ek iste d iğ in iz d en

em in m is in iz ?

Okuldaki neredeyse bütün herkes MSN kullanıyor, açıkçası

ben öyle çok sevmiyorum onu kullanmayı, gereksiz hissediyordum.

Yüz yüze derdimi anlatabileceğim adama ne diye

orada bir şeyler anlatayım ki. Bir de şöyle garip bir hadise var,

mesela sınıfta bir çocuk var ama yok gibi. Bebeyle tek kelime

konuşmuyoruz, selamım bile utangaç şekilde ama ne zaman

online olsam sanki alarm koymuş oraya pezevenk, anında

“sim cnm” yazıyor. Canına edeyim senin demek istiyorum,

diyemediğim için de “ selam ben de tam çıkıyordum kolay

gelsin” deyip kapatıyorum sayfasını. İnsana garip bir gaz veriyor

bence ekran karşısından yazmak, karşı tarafın mimiklerini

görmediğin için istediğini yazmakta özgürsün sanıyorsun

kendini. Ama tabii yaz tatilimin çoğunu çevrimdışı takılarak

geçirdiğim, gerçeğini değiştirmiyor bu durum.

Ankaralı'dan söylediği gibi bir mesaj gelmedi bana, haber

verecekti hani kızıdan ayrıldığını, öyle bir şey olmadı. Belki

orada çevrimiçi olur diye düşündüm ama o da olmadı. Her

gün o mavi garip telatabi'ye benzer cisme Ankaralı diye baktım,

yanacak diye bekledim. Ve bir gün online oldu...

işte online olduğu zaman ne yapacağımı düşünmediğim

için bir süre ekrana şaşkın şaşkın baktım, ardından biraz bekleyip ben de oldum. Hani bana bir şey yazsın diye bekledim, bir de onun sayfasını açtım hani yazarken altta yazıyor gibi bir şey çıkıyor ya, o gelsin diye kalbim pır pır pır oldu. Hiçbir şey yazmadı, kesin sevgilisinden ayrılmadı ya da o gün dalga geçmek için bana böyle dedi. Ayşecik gibi bir şeyim işte, insanların dalga geçmek için hoşlanıyorum mavrasını uydurduğu. Hatta Ayşecik bile değilim, o sim cnm yazan çocuktan bir farkım yok, sınıfın iki eziği belki bizizdir, ruh eşimdir kim bilir. Herkes dengine ise bari o çocuğu elimden kaçırmayayım, baksana yolum yol değil benim.

Derken bir ekleme talebi geldi, ben onu kabul ettim. Sen kimsin, beni neden ekledin ha diye klasik Türk kızı atarımı yaptım. Bu da dünyanın en saçma şeyiymiş yalnız, adamları ekledi diye carlamak için kabul edip egolarımızı yükseltiyormuşuz sırf. Bir anda nasıl oldu bilemedim ama biz bu çocukla bütün gece konuştuk, sonra ben uyudum uyandım, uyandığımdan itibaren yine konuşmaya devam ettim. Kısacık hayatımda amma anlatacak şeyim varmış diye de kendi kendime düşünüyorum ama çocukla konuşmayı kesemiyorum bir türlü. Uyuşturucu gibi bir şey sürekli onunla konuşmalıyım gibi hissediyorum. Yemeğimi odamda bilgisayar masasında yiyorum, geceleri hiç uyumuyorum, gündüzleri kendimi onun

kalkma saatine göre ayarlıyorum. O internete girmediği zaman ben deli oluyorum, bildiğin deli ama...

O kadar garip bir heyecan ki bu arada aramızda ne bir aşk var ne bir şey, o eski sevgilisini unutamıyor bense sürekli Ankaralı'yı anlatıyorum. Avatarına ufacık bir foto koymuş sadece onu biliyorum. Böyle yine bir gün konuşuyoruz, " İtalyanca biliyor musun?" dedi, "Kursta ne kadar öğrettilerse" dedim.

Bir tane şarkı yolladı, "bu şarkıyı dinle o zaman yarına kadar bana cevabını ver" dedi, şak offline oldu. Vanoni Ornella'dan L 'appuntamento'yu yollamış. Şarkıda işte buluşmaktan bahsediyor, bir hata daha hayatımda neyi değiştirebilir diyor, gel mel falan fıstık bir şeyler diyor işte demesine de. Bu anasını avradını siktiğimin adamları neden bana doğru düzgün bir şeyler söylemiyorlar da böyle garip garip yollara başvuruyorlar.

Desene be adam "buluşalım" diye, ona göre bir cevap vereyim işte sana. Şimdi yarına kadar işin yoksa bekle, hayır bir de yanlış anlamış olabilirim, ne bileyim belki buluşmak istemiyor o şarkıyı kıza yollayacak onun için yolladı bana.

Oturup tamam nerede buluşuyoruz desem, ya bana götüyle gülerse?

Ertesi gün oldu, online olmasını böyle köpeğin ıslak mamasını beklemesi gibi bekledim yemin ederim. Online olur

olmaz da ilk yazdığı şey şu oldu: "Dün yaptığım saçmalıklı, sen başkasından hoşlandığını söylüyorsun, ben eski sevgilimi unutamıyorum. Unutalım hiç buluşup kafamızı karıştırmaya gerek yok, böylesi daha güzel." Oysa ben buluşmaya da hazırdım ya, bir tane daha, benden başlamadan vazgeçen bir erkek daha, üstelik görmeden. Bir de görse topuklarını kığına vura vura kaçacakmış demek ki. Kaderime razı oldum, bu da olmayacak ne yapalım dedim ama adamdan da kendimi bir türlü koparamıyorum.

Sanal aşk bana her zaman dünyanın en saçma şeyi geliyordu, kendimi âşık kategorisine de koymuyorum ama bunun başka bir adı olmalı diye düşünüyorum. "Ben yemek yemeye

gidiyorum” diyorum mesela, on dakikada Tazmanya canavarı gibi bitirip hop bilgisayarın başına oturuyorum. Gece uykum geliyor diyelim, hatta uykusuzluktan ölmek üzereyim yine de o uyumuyor diye yatmıyorum. Aynı anda bir filmi karşılıklı açıp aynı anda izleyip yazışıyoruz, sürekli birbirimize şarkılar yollayıp alt mesaj vermeye çalışıyoruz. Her gün işte zor aşk, görmeden aşk, başkasına ait olan aşk temalı şarkılar arıyorum ona. Bana şarkı attığı zaman kalbim yerinden çıkıyor neredeyse. Yalnız ne web kamerası ne de başka foto istiyoruz birbirimizden. Öyle delice bir aşk yaşıyoruz sanki.

Bir gece yine böyle birbirimize şarkı yollama merasimine girmişken bu “ben seninle bir adım atmak istiyorum, gerekirse Ankara’ya taşınacağım, buluşalım, hayatımda kimseyle bu kadar çok şeyi paylaşmadım” dedi. Ben de dünden hazır olarak tamam dedim. Ertesi gün heyecandan ölmek üzere sanal aşklar konusunda uzman bilir kişi kardeşim Zodyaklı’ya sordum. Başka fotosunu görmediğim için bana geri zekalı dedi ama olsun. Onunla çıktık yola, ben çocukla buluşacağım, eğer saçma sapan bir şey çıkarsa onu arayıp yanıma gelmesini beni kurtarmasını söyleyeceğim. Plan güzeldi ama bana göre öyle bir şey olmayacaktı, zaten tip benim için önemli değildi çocuk avatarmda da gayet taş gibi duruyordu. Bir de gerçekten o güzel şarkıları bana yollayan adam kötü biri olamazdı.

Kordonda buluşmak için sözleşmiştik, kafeye geldim ben masalara tek tek bakmaya başladım, avatarda olan çocuğu göremedim, acaba geç mi kaldı diye düşündüm ama ben zaten yarım saat gecikmiştim. Bekledi bekledi acaba gitti mi? Ama imkânsız, her yere geç kaldığımla ilgili onu uyarmıştım baştan, acaba kaçtı mı? Aaa acaba yoksa bu çocuk Ankaralı mı? Evet ya o gün tam Ankaralı kapattı bu beni ekledi. Sonra Ankaralı bir daha hiç online olmadı. Kesin o, kendisi ile ilgili düşüncelerimi öğrenmek için yaptı, Ankara'dan da bugün benimle buluşmak için buraya geldi. Allah'ım Ankaralı aslında ne kadar kibar naif bir çocukmuş, üstelik duygusalmiş ve ne güzel şarkılar dinliyormuş. Belki de bana bunu göstermeye çalıştı, bak ben senin gördüğün kişi değilim demeye. Ama önce beni kandırdığı için kızmam lazım, öyle hemen lay lay lom diye kucağına atlayamam ya, arada zaten Sarı var daha onu da halletmemiz lazım. Ben tabii bunları düşünürken bir yerden ismimi duydum, arkama döndüğüm gibi 50 yaşlarında bir adamla karşılaştım.

Oha! Benim haftalardır büyük aşk yaşadığım adam amcaymış be meğer. Yuh artık, bu ne lan! Çoluğunun çocuğunun rızkım internete mi yatırdın diye dalacaktım ama yapamadım her zamanki gibi, oturdum karşısındaki sandalyeye. Adamla

tabii onca konuştuk ettik bir yaşını sormak aklıma gelmedi sanırım. Hayır evden çalışıyorum deyince bir de bu kadar boş vakti olunca benim gibi bir şey sanmıştım. Gerçi yolladığı şarkılardan anlamalıydım 80'lerden sonrası hiç yoktu şarkılarında nedense. Günlerdir konuştuğum kişi bir sapıkmış gibi geliyordu şu an ama bunda benim de payım büyük olduğu için ses çıkarmıyorum tabii. Zodyaklı'yı arıyorum onun da telefonu kapalı, güya plan yaptık kız şajısız telefonla çıkmış sokağa. On dakika falan oturdum oturmadım, zaten bir şey de konuşamadım. O da anladı, "Karşılaşınca büyü bozuldu di mi?" dedi, önce kalbini kırmak istemedim. Yani birine seni beğenmiyorum demek kadar korkunç aşâğılık bir durum maalesef yok, başkasının kalbini kırmak hiç bana göre değil. Hele de o kadar şeyi paylaştık bir noktada, gecelerce kim için uykusuz kalabilir ki ben ama yani o kaldığım kişi bu adam olamaz. O yüzden ona bunu tatlı dille anlatmam gerekirdi. Eğer ağızımdan çıkanlara hâkim olabilseydim... " İyi de sen amca çıktın, büyük ihtimal babamla aynı yaştasın. Hepsini bırak 24 saat MSN başında takılan birisin, yaşı yaşma huyu huyuna birini bul. Yaşıtların torun sahibi sen hâlâ millete titreşim göndereyim derdindesin. Ayıp" dedim, kalktım gittim. Sonra da listemden onu sildim, bir daha da böyle bir tecrübe

yaşamamaya dikkat ettim.

K e z b a ırım, m utluyum , gu ru rlu y um

Sanal aşkımdan da darbe yiyince, babam da sürekli olarak “geceleeri sabahlara kadar net başındasm” diye bana kızınca yazlığa gitmeye karar verdim. Yazlık sanırım sadece ergenliğe giriş döneminde çok eğlenceli oluyor, o zaman yaşitlarımızla toplanma olayımız daha basit, arkadaşlık kurmamız daha kolay çünkü. Şimdi mesela oradaki arkadaşlarımın çoğu ya yaz okulunda, ya sınavı kazanamadığı için cezalı ya da kendi arkadaşlarıyla güneyde eğleniyor. Bense eski yazlık günlerimi anarak evin bahçesinde kola içip çiğdem çitliyorum.

Zodyaklı da beni sattı gelmedi, emekli öğretmenler gibi tatil yapıyorum burada resmen. İki paket ekstra tuzlu çiğdem yemekten dudaklarım banyo terliğiyle ağzına ağzına vurulmuş

Aysu Kayacı gibi oldu. O kadar çok sıkıyorum ki erkek olsam pipimle oynamaktan kesin koparırdım o derece. Üçüncü paket çiğdeme geçmek için içeri giriyordum ki yan taraftaki

komşudan ses geldi. Yaşlı bir çift oturuyordu orada akrabaları gelmiş, ben yaşlarda bir kızları varmış gezin tozun gibisinden bir şeyler söyledi. Zaten canım sıkılıyordu arkadaş fena olmaz dedim, kapının önüne çıktım kızı beklemeye başladım.

Kız bir çıktı, yok böyle bir güzellik! O iki pinponun nasıl
akrabası olabilirsin sen diye içten içe tekbir çekmeye başladım.
Bu kız halimle sarkacağım o derece taş. Arkadaşlık etmesi
için bana ihtiyacı bile yok bence, bakkala gidip gelse
bütün herkes arkasında olacak kızın. Tam kış çizgisinin hizasında
bir şort giymiş, şortun altına da ince topuklu bir ayakkabı,
gömlek giymiş bir tane oradan bağlamış, saçları da açık
bırakmış. Ben ise şort tişört sandalet şeklindeyim. Yani en
fazla sahilde yürürüz diye düşünmüştüm ama kızın daha gece
takılırız modunda olduğunu anlayınca, 15 dakika izin ver hemen
giyinip geliyorum dedim.

Ondan daha güzel olabilmek için değil 15 dakika, 335 seneye
ihtiyacım vardı ama en azından yanında da çantacısı gibi
durmuyayım diyerek üstümü başımı düzeltip topuklularımı da
giyip çıktım dışarı. Yazlıkta topuklu giymek kadar kekomançilik
olmasa da bunu yapmak zorundaydım. Önce bir yerlerde
bir şeyler içelim sonra eğlenmeye gideriz dedim, kızı neticede
hiç tanımıyorum hoppidi hoppidi bir yere gittiğimizde iki mal
kalabiliriz diye düşündüm.

Kızın da ağzından lafları kerpetenle alıyorum resmen, hiç
konuşmuyor anca sırtıyor, kanında Rus'luk mu var ne bilemedim
ama biblo bebeği gibi öylece duruyor. Oyuncu olmak
istiyormuş, fotomodellik yapıyormuş, aslında manken olmak

istiyor ama boyunu kısa bulmuşlar buna çok üzölmüş bilmem

ne de bilmem ne. Kızın dertleri böyle saçma sapan bir şey

lermiş işte. C . o bunları anlatınca bana benim sorunlarım

biraz keko gözöktü o yüzden halimden durumumdan memnunmuşum

gibi davrandım.

Biz böyle içip onun güzelliğinin başına getirdiği belalardan

konusurken her yaz grupça eğlendiğimiz ama birebir iken

tek kelime konuşmadığımız iki çocuk geldi. Benden de büyükler

üniversiteyi bitirmiş askerliğini bekleyen baba parası

yiye tiplerden. Bunu görünce tabii konuşmak için yanımıza

geldiler, sonra da masadan kalkmak bilmediler. O benim

yanımda duta dönen kız iki tane çocuğu görünce bülbül gibi

şakımaya başladı. Çocuklara devamlı mankenlik piyasasında

dönen dolapları anlatıyor. Ki büyük ihtimalle bence sadece

cast için bir ajansa gitti başka da bir şey yapmadı.

Sonra, sanırım ilgi benim üzerimde olmayınca yani napayım

sadece kızın güzelliğinden bahsediliyordu, Allah beni

böyle yaratmış, içimden fesatlık pislik geçmeden “hadi biz

gidiyoruz” dedim, bizim kız da gideceğimiz yere bunları da

çağırıldı. İki kız iki erkek şeklinde takılıyoruz. Bir tanesi kızı

kafalamayı başardı, diğer sünepede kaderine razı olur gibi

bana götüm götüm yanaşmaya başladı. “Dur, sen radarları aç,

*başkasına git yani” derken derken gece bitti, herkes evlere
olayına girdik. İşte bu noktadan sonra olay koptu.*

*Ben sarhoş değildim, diğer üçü gözlerinin önünü görecek
durumda değildi. Kız tutturdu bize gelin diye çocuklara. Kıza
diyorum ki bak nenen deden falan var, bunlarla gitme eve
ayıp olur. Yok ille gelin deyip duruyor. Bendeki arkadaş ailesi
bahtsızlığını da biliyorum şimdi, kızları çocukları türlü orospuluk,
pislik yapar ama bir şekilde olay benim başıma patlar.
Sonra da anası babası kızlarını benden uzak tutar.*

*Lisede bir gün pikniğe gitmiştik, kızın biri de pikniğe gidiyorum
deyip manitasıyla gezmeye gitmiş. Bu olayı da annesi
öğrenmiş, ne çocuğu tanıyorum, ne kızla arkadaşım ve ben
piknikte gayet domates doğruyor halde olmama rağmen, gelip
okul müdürüne “PuCCa yüzünden bu kızlar böyle oluyor,
kızım PuCCa ile olduğunu söylemişti bana. Burası Türkiye,
onun anası babası midesiz olabilir ama ben çocuğumu çöpten
bulmadım” demişti. Oysa ailem beni serbest bile bırakmıyor,
lan üç tane halam var Terminatör gibi ne serbestliğinden
bahsediyorsunuz? İki üç konsere, tiyatroya izin verdi diye bir
anda babam gavat, biz de laçka yetişmiş pis kızlar olmuştuk.
Şimdi de kesin öyle olacaktı, bu kız benden önce normal bir
genç kızdı, şimdi beni gördü diye oğlanlarla içip içip eve gelen*

birine dönüştü. O değil bizim evde de babaannem var, yani sesi duyup pencereden baktığı an bittiğimin resmi. O yüzden kızı bu sevdasından vazgeçirmeye çalışıyorum ama yok, bizimkiler bir şey demez deyip duruyor. “İyi” dedim, ben eve doğru gittim, bunlar ne yaparlarsa yapsınlar.

Eve gittim, pijamalarımı giydim yatağa yatmak üzereydim ki dışardan “PuCCaaaaa” diye bağılmalarını duydum, keşke sadece ben duysam babaannem de duydu. Odama gelip “Seni çağırıyorlar, iniyor musun napıyorsan yap” diye bir de üstüne bana bağırdı. Tıpış tıpış gittim yanlarına, eve girmemişler de işte bahçede takılın demişler. Masada beraber sessiz sessiz konuşmaya başladık. Sonra bir tanesi “Hadi esrar içelim” dedi. Ardından bizim kız, “Evet yaa içelim, bizim camiada çok içiyorlar ama ben hiç denemedim, denemem lazım” dedi. Birincisi senin yalanını sikeyim ben, sizin camia ne manyağın evladı? İkincisi şimdi şurada mı deniyesin tuttu, yani günler çuvala girdi de ilk kez tanıştığın adamlarla akrabanın evinin bahçesinde mi? Var gücümle tabii ki karşı çıktım, babaannem bir görse ya da kızın akrabası; hayatım boyunca uyuşturucu bağımlısı biri olarak her yerde beni tanıyacaktı. O kadar bahtsızım ki bu konuda ya da halamlardan öylesine korkuyorum ki ellerine koz geçerse diye yüreğim oynuyor.

Ben karşı çıktıkça bunlar daha bir azdı, sonra çocuklar
“senin eski sevgilin de içiyordu, hadi ya” dedi, işte bu noktada
anladım ki sevgiliniz ne boksa siz de insanların gözünde
aynısınız. Adam götünü siktirse benim de öyle olduğum düşünülecek
demek ki. Ben yok dedikçe bunlar beni eğlenmeyi
bilmeyen insan olarak tanımladılar. Sonra da sen yapmazsan
yapma biz yaparız diye çıkardılar ellerindekileri, saracak kâğıt
bulamayınca ohh dedim, yırttık. Eve de gidemiyorum,
PuCCaaa diye yırtınacaklar, sonra babaannem inecek bunların
yanına. Çocuk kâğıda ihtiyaç yok bana beş litrelik su kabı
bir de pet şişe lazım dedi. Kız getirdi ne istiyorsa, aldı çocuk
bunlardan garip bir şey yaptı sonra da içine dumanı doldurup
hoop güm diye içti. Ardından diğer çocuk ve bizim kız. Sıra
bana geldi...

Eski sevgilim sürekli içiyordu, öyle geri zekâlı oluyordu
ki dünyanın en gereksiz şeyi gibi geliyordu bana o hareketleri.
İnsanın kendini bu kadar kaybetmesinden aldığı zevki
sevmiyordum. Yani zaten hep “ya yanlış bir şey dersem, ya
yanlış bir hareket yaparsam” diye tedirginlikle yaşadığımız şu
dünyada kendini kaybedip saçmalamak nasıl bir mutluluk verebilir
ki diye düşünüyordum. Bir de yani pet şişenin içinden
falan daha korkunç bir görüntü olamaz, bildiğin birazdan tenekeleri
çıkartıp para toplayacakmışız gibi duruyor. O yüzden

bütün olgunluğumla “hayır” dedim. Onlar da bana Kezban, uyuz, mal, hanım evladı gibi şeyler söylediler. Valla sikimde de olmadığı için onların ne dediği umursamadım. Babaannem yukarıdan bir baksa kabak gibi görecek beni, Kezban ne demek hem, bendeki gibi halalar olsaydı onları da görürdüm.

Bir de anlamıyorum ya kendi tercihine kalan şeylerde olumsuz yana seçim yapıyorsan ve bu tercihler toplum kurallarına uygun oluyorsa insanlar sana “köylü, varoş” yakıştırmalarını yapma hakkını kendilerinde görüyorlar. Babaannemin bahçesinde ot içmemem, varsın Kezban’lık olsun. Çocuk yapmak için evlenmek istemem de Kezban’lık olsun, hoşlandığım çocukla ilgili yatmadan önce hayal kurmam da olsun, bunlarsa bunun kıstası, bunda kötülük görmüyorum ben. Ama nasıl aç gözlü, özentisi ve sadece insanlara hakaret edince kendini yücelteceğini sanan bir toplumsak, bu hareketler direk aşağılama oluyor. Dikkat edin etrafınızda sürekli binlerini aşağılayan, sizin kabul görmediğiniz kurallarla dalga geçen tip varsa sonradan medeniyet denilen şeyi görmüştür. Gerçekten ciddiğim bu konuda, adamlar topluma ayak uyduramayınca etrafındaki insanlara hakaret ederek bir basamak ilerleyeceğini zanneder. Kendimden de biliyorum, ne zaman binlerini aşağılamaya başlasam farkında olmadan bilinçaltımda olan

ezikliğimi duyuyorum.

Aman neyse işte bunlar bir tane daha yapıp oturdular. Önce normallerdi, sonra ne söylediklerini unutmaya başladılar.

Hiçbir şey konuşmadıkları halde devamlı olarak “Ne dedim ben az önce? Hıh? Bir şey mi dedin, biz neyden bahsediyorduk?

Ne oldu, en son ne dedik?” falan bozuk plak gibi bunu söylüyorlar. Sonra gülmeye başladılar, ben de “ sessiz gülün polis molis geziniyor bu saatte” dedim. Hay demez olaydım, Allah’ım bir tribe bağladılar, polisler gelip onları yakalayacak diye. Sürekli, “ arkamızdalar, bızı takip ettiler, aha geliyorlar” diye, avy ben daraldım onların tribinden. Sonra da bana ne amma koyayım ya milletin şeyinden deyip yatmak için yol

aldım ki hobaaa kızın akrabası çıktı bahçeye çok ses çıkarıyoruz diye. Onu görünce bunlar çığlık atmaya başladı, ben susturmak için uğraştım ama olmadı. Çocuklar bastı gitti hemen vınnn diye arkalarına bile bakmadılar. Kız, ben bir de akrabası kaldık öyle. Kadında oturdu yanımıza, bir şeyler konuşuyor ama ödüm bokuma karışıyor kızı anlayacak diye, sonra kocası uyandı o da geldi oturdu yanımıza. Kız hiç konuşmuyor sadece kıkırdıyor. Ondan daha çok ben korkuyorum, sonra babaannem geldi uyandı oturdu yanımıza. Ardından sesimize diğer taraftakiler uyanmış, onlar geldi iki üç kişi. Kadın kahve

yapmaya gitti bir de üstüne, kıza hadi git yat bak bugün
kötü oldum diyorum. “Odamda polisler var” diyor. Lan burası
polislerden beter bütün millet toplandı, anladıkları an ölüm
fermanım imzalanır benim. Yapacak bir şey yok diyerek, orta
birli kız mantığıyla “Teyzeciğim biz bugün beraber yatabilir
iniyiz, çok sevdik de birbirimizi, bize gidelim” dedim. Dünya
üzerinde yeni tanışmış iki kız için kurulabilecek daha saçma
bir şey olamazdı sanırım. Kızı zorla odama götürdüm, kafasını
koyar koymaz yattı uyudu ayı. Sonra da bir daha hiç
görmedim, taaa geçen yıl bir dizinin başrolünde olduğunu görünceye
kadar...

K e l i m e l e r

sadece d u d a k l a r ın d a güzel d u ru y o r

Sonunda beklediğim mesaj Ankaralı’dan gelebildi. Günlerdir
içimin içini yediği, acaba ne yazacak diye kudurduğum,
kendi kendime olmayan ilişkim üzerinden vicdan yaptığım
bebe bana sadece “Napiyorsun?” yazdı. Şu bir kelimecik soruya
vereceğim cevabı düşünmem ise saatlerimi aldı. “Napiyorsun”
muş, mal ya!

Önce sıradan, o gece beni odaya çekip hoşlandığını söyleme
olayını umursamamış gibi bir şey yazmak istedim: “Ne
olsun işte öyle iş güç, sen napiyorsun?” Ama bu biraz fazla
normaldi, yani en azından kırıldığımı anlaması, yaptığının

hata olduğunu bilmesi gerekliydi. "Oo küçük bey siz mesaj atar mıydınız, asıl sizi sormalı." Yok bu biraz şey oldu, fazla trip, daha kısa kesmem lazım: "Hiç." Bu da fazla hödükçe

oldu. Biraz daha samimi olmalı: "Tam da aklımdan geçiyordun."

Bunda da fazla asılmaca var sanki. Belki de dürüst

olmalıyım, o bana dürüst oldu neticede: "Sevgilinden ayrılamadın

değil mi? Allah senin belanı versin ya, ayrılma gerçi

daha iyi, zaten ben sana karşı bir şey de hissetmiyorum.

Hem Sari'ya da umut verip duruyorsun, bence sen orospu

çocuğunun tekisin, umarım sikin taşağın birbirine yapışır,

Allah senin belanı versin. Yanlış anlama bunları sinirle yazmıyorum

sadece sence de biraz ayıp etmedin mi? Haa bizim

burada kurallar böyle işler diyorsan sen bilirsin ama umarım

geberip gidersen cesedini de bir daha bulmazlar." Evet bence

de bu biraz fazla oldu. En iyisi normal şekilde yazayım:

"İyi, sen?" Kısa, öz, içinde trip, hoşlanma, beklenti, sorgu

her şey var.

Sonradan gelen mesaj: "Erkek arkadaşın yanıdaysa rahatsız

etmedim umarım." Ne erkek arkadaşı lan, acaba bu başkasına

mı yazdı mesajı yanlışlıkla bana mı geldi? Aynen ona

da sordum ne erkek arkadaşı diye sonra aramak akıma geldi

paşanın. Ben ona meğerse erkek arkadaşım var demişim, artık

neyin havasını atıyorsam, o günden sonra da benden haber beklemiş, benden ses çıkmayınca sevgilimleyim diye düşünmüş. Bunları anlatırken benden tek kelime ses çıkmıyor, yani ödüm patlıyor peki sen sevgilinden ayrıldın mı demeye, evet derse ne bok yerim bilmiyorum çünkü. Bir de bir anda biz nasıl bu duruma geldik onu da bilmiyorum, yani hem bir tarafım olsun istiyor, diğer tarafımda “hayır, asla” diyor. O yüzden soramadım, o söyledi, “ben o gün bitirdim” dedi. Gene benden ses yok, bir şey söylemeyecek misin deyince artık bende gerçek bir geri zekâlı gibi MSN’de konuşalım mı dedim. Telefonda ağızımdan direk saçma sapan şeyler çıkabilir ama

yazarken öyle değil, on kez düşünüp yazıyorsun neticede yazmak daha kolay benim için.

Online oldu, yazmaya başladım:

“Açıkçası ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum, bir anda pat diye oldu bu. Sana karşı bir şey hissediyorum diyemem, hissetmiyorum da demek istemiyorum. Zamana bırakmak en mantıklısı ki birlikte olma olasılığımız çok çok düşük seviyede bunu da bilmeni isterim.”

“Ok.”

Ok ne lan, ok ne göt lalesi! Sana mantıklı bir sürü şey söyledim de söylediğin tek şey Ok mu? Ok sensin pislik! Ya

saçmalama, bu ilişki olmalı falan diye diretsene, bana yalvarsana,

ağlasana köpek! Ok ne?

“Yani arkadaşız değil mi?”

“Evet;)))”

lyyy göz kırpma işareti, Allah kahretsin bir adama yakışmayan

en korkunç şey klavyeden ;) şu işareti yapması bence.

Şirinliğe vurdurmaya çalıştım biraz konuşalım diye, adam

hiçbir şey konuşmuyor. Tek kelimeyle cevap veriyor. Ne desem,

“tmm, ok, olur, iyi, evet, bilmiyorum” arada geç yazarsam

titreşim ve o iğrenç bir anda ortaya çıkan dondurmali çocuk

var ya, hani bir de gitarı parçalayan onu gönderiyor. Yani

adamla tek kelime yazışamıyorum, telefonda konuşurken nefes

alamadığım adam MSN başına geçince idiota döndü. Bir

de bundan önce olan sanal aşk deneyimim de var ya taze taze,

zannettim ki bununla da böyle olacağız, işte hatta kafamdan

hemen hangi şarkıları yollasam diye düşünüyordum ama yok

bu adam şarkıdan falan anlamaz, yani demek ki bazı insanlar

yazarken iyi bazıları ise konuşurken. On beş dakika tahammül

edemedim yemin ederim, kapattım sayfasını. Dedim, iyi

bir şey bu, bundan soğumam kolay olacak.

E n çabuk söy led iğ in y alan u n u tu lu rm u ş

S en i o yüzden b u k ad a r ç abuk u n u tm u ş um

Yazlığa bizim arkadaşlardan birkaç tanesi gelince, buralarda durmayalım Ege'yi turlayalım dedik. Aynı plan bir önceki sene benim için hayalken şu an her şeyi yapabileceğim gibi geliyor, yani hadi uzaya gidelim deseler, uçacağım o derece.

Tabii babamın böyle bir planımdan haberi yok, "babaannem beni bunaltıyor, başka arkadaşım da kalacağım" diye ergenlik krizlerime girdim, o da ne yapsın kabul etti. Şimdi tek korkum, bir anda oraya gelip "ben geldim benim dombili prensesim nerede" demesi. Bu arada dombililikten bahsetmişken, kendime yemin olsun ki kızlarımı, şişkom, çirkinim diye sevmeyeceğim. 48 kilo bir kızım ama kendimi babamın devamlı "beni tombulum, dombik, patatesim, oyy oy yanaklara bak, Afrika'daki açlığı bitirir" diye sevmesinden dolayı hep şişman hissediyorum. Evet kafam bedenimden biraz fazlaca

büyük., yanaklarımdan da iki insan kafası çıkabilir ama olsun.

(Sonra o 48 kilo 68 e kadar çıktı. Babam mutlu olmuştur artık lakaplarına yaraşır bir kız olduğum için.)

Arkadaşlardan birisinin arabası vardı, ona atladık üç kız iki erkek olarak yola çıktık. Arkada üçlü koltuğun ortasında embesil gibi gitmem hariç baya bir eğleniyorduk. Kızlardan biri çocuklardan birine asılıyor, bir diğeri gideceğimiz yerde

hayatının aşkını bulmayı planlıyor yani gayet eğlenceli bir gruptuk. Ta ki geceye kadar...

İlk durağımız Kuşadası oldu, barlar sokağına çıktık hadi bakalım özgür oluşumun ilk yazı diyerek bütün leş mekânlara girdik. Bir tane bira içtim, sanırım mola yerinde yediğim tandır yüzünden midem bozulmuştu onu da kustum. Evet, o sıcakta tandır yedim, evet ben bir geri zekâlıyım ama çok lezzetli görünüyordu. İçki içmeye halim kalmadı, ağızıma ne koysam kusuyorum. Millet fink fink eğleniyor bense turistlerin arasında tuvalet sırası bekliyorum.

Mekân tuvaletlerindeki kadınların birbirine olan gereksiz samimiyeti de bir garip, yani incelenmesi gereken bir durum. İçeride kıskançlıktan geberecek hatta eline verseler bir kaşık suda boğacak gibi baktığın kıızı tuvalet sırasında görünce otomatik olarak bir sevgi doğuyor. Yani sen istemesen de kıza sürekli iltifatlar etmek zorunda gibi hissediyorsun kendini.

Oradan öyle sağlam arkadaşlıklar çıkar ki; sıra emekli maaş kuyruğu gibi uzun olsa, kadın düşmanlığı diye bir şey kalmaz, herkes dost, arkadaş; sevgi, barış, iyilik ve refah gelir güzel ülkeme. Ama kader kısmet bu işler...

Ben böyle tuvalette kolonya dökme vazifeme tam erişmişken, bizimkiler hadi gidiyoruz dedi. Bir tane otel ayarlamışlar,

ucuz diye taa ebesinin yumurtalıklarında. Arabanın olduğu yere kadar gittik, onlar nasıl eğlendiklerinden bahsediyor, bense haminne gibi, yok şöyle kustum, ayy buram ağrıdı, ayy hiç dans edemedim, vayy mekân bok gibiydi diye söyleniyorum.

Bu arada en nefret ettiğim insan özelliklerinden bir tanesi bu! Her ne kadar ben bu olayı çok fazla yapmış olsam da başkası yaptığı zaman ağzına iki tane çakasını geliyor.

Grupça eğlenmeye gidersen, herkesin ağzı kulaklarında, herkes halinden memnun; bir o pezevenk mutsuz. Sürekli söylenir, kendi rahatsızlığını geneller, hepiniz dert çekiyormuş gibi anlatır, her şeyi ama her şeyi boklar. Lanet pislik, gereksizin tekidir. Zaten toplaşan üç kere çıkarsın onunla, dördüncüye çağırmazsın. Beni artık dört defa insanlar çağırmanınca o gruba giren meymenetsizlerden olduğumu fark ettim.

İşte böyle insanların gecesini burunlarından getirmeye devam ederken, çocuk anahtarı bana attı. Anlamadım öyle bakakaldım suratına, “ben sana tarif ederim yolu” dedi. Şimdi şöyle bir gerçeğe karşı karşıyayım, birincisi annem ve babamın cahilleri, iki tane tabela okudum diye beni dört buçuk yaşında kreş yerine okula göndermişler. Çünkü kreş paralı, devlet okulu bedavaymış. Derslerden kalırsa da kalır ne olacak demişler ama ben bir türlü sınıfta kalamamışım. O yüzden hep benden büyük çocuklarla aynı sınıfta okudum, herkes

zeki olduğum konusunda oy verdi ama beni daha yakından tanıyanlar bilirler ki beyni süngerle dolu biriyim. Kendimden büyüklerle okumanın en kötü yanı, onlara sürekli olarak bir birey olduğumu ispatlamak zorundayım. Memelerim bile hepsinden sonra çıktı daha korkunç ne olabilir düşün işte. Bu ispatlama süresince insanlara bazı yalanlar söyledim. Anne min Sezen Aksu olma ihtimali, babamın MIT ajanı olduğu, eğer tarih dersinden kalırsam ailemin beni Suriye'ye yollayacağı, bıyıklarımı asla ama asla almadığımı ve okula giderken kirpiklerime şeffaf rimel sürmediğim, onların doğal hali olduğu, bunlar bir kısmıydı sadece. Bir de bunların arasında kimsenin sorgulamak aklına gelmediği ehliyetim vardı. Evet, insanlara ehliyetim var diye yalan atmıştım. Bir insan neden böyle bir yalan atar ki! Şimdi karşımda dört sarhoş beni evlerine götürmem için bekliyor. Oturup "Arkadaşlar ben size yalan attım ehehe nasıl şakamı beğendiniz mi?" yapacak pozisyonum da pek yok, o yüzden yalanı yalanla kapatmak daha mantıklı geldi.

"Hasstirrr, ehliyetim evde kalmış!"

"Ya sen kullan, alkol yok zaten sende, çevirme olursa açıklarsın kızsın zaten bir şey yapmazlar."

"Ben sanki içtim ya, hoooh hoooh ayy nefesime bak leş gibi"

kokuyor! Ufff küfelik olmuşum ben, ayy başım dönüyor.”

“Bir bira içtin onu da kustun zaten hadi binelim gidelim.”

Evet, yalancı insanların yalan söylerken verdiği hazzı çok iyi biliyorum. Garip bir şekilde kendini karşı taraftan daha üstün görüyorsun. Yani etrafınızda size sürekli yalan atan birileri varsa ona kızmak yerine acıyabilirsiniz. Böyle yapmasının tek nedeni, kendisinin asla yeterli olmadığını düşünmesi.

Şimdi de yalan yakalanırkenki adrenalini yaşıyordum ve bu his hiç hoşuma gitmedi. Deli gibi bir utanç var içimde, ben size şaka yaptım ya ehehe demek gururuma dokunuyor. Ya Allah dedim, bindim arabaya. Yarın Ege'nin bütün gazetelerinde çıkarız sanırım, hiç alkol içmeden de ölümüm sarhoşlukla anılacak, çılgın gençlerin acı sonu diye de başlık ata

caklar. Hayır, kendimle beraber bu kadar insanın da hayatıyla oynayacağım.

Mesut'un ne hayalleri vardı kim bilir, makine mühendisliğinde okuyordu. Okulu bitince askere gidecek, temiz bir kız bulup evlenecekti. Tek suçu yalancı bir orospu olan bana inanmaktı.

Peki ya Aysu? Gözleri hüzünlü bakan Aysu, bu sene bilemedin öbür sene zengin bir koca bulacaktı kesin. Jeep'iyle

AVM AVM dolaşacak kocası elden gitmesin diye hemen çocuk yapacaktı. Sercan, yakışıklı, boylu poslu, kendinden emin

duruşlu Sercan, beden eğitimi hocası olacaktı. Lisede her kızın âşık olduğu eşofmanlı adam olamadan gözlerini yumacak şimdi. Zavallı Burcu, Sercan'a olan aşkı yüzünden o da gitti, son nefesini verirken bile Sercan diyordu. Ya da Allah belanı versin PuCCa'da diyor olabilir ama sanmam.

Bu kadar insanın hayatı şu an benim ellerimde, belki de başarabilirim belki de bu zorlu görevin üstesinden gelebilirim. Onları gidecekleri yere kadar rahatça bırakabilirim. Kurtuluş Savaşı bile nasıl oldu hatırlamıyor musun? İçimdeki güç ve cesaret her şeye yeter, evet ben bu çocukları geleceğine götürmeliyim. Bunu ülkem için, onların aileleri için yapmalıyım. Gözlerimin içine bakıp benden yarını isteyen bu çocuklara istediklerini vermeliyim.

“E hadi o zaman. Kaç saat daha burada böyle kalacağız?”

Sanırım yapamayacağım ya, aşağıda iki tane şey var onlardan hangisine basacağımı bile bilmiyorum. Lan bir saniye üç tane varmış. Vites ne işe yarar hayatım boyunca hiç merak etmedim, yani şoförün yanında oturmak varken neden bir insan şoför olmak ister ki çok saçma safı amelelik. Yalla ben bunu

yapamayacağım, bir de hepsi ölür mölür ben kalırım sonra hayat boyu işin yoksa vicdan azabı çek, haftada bir ailelerini ziyaret et falan filan. O yüzden aklıma gelen ilk şeyi yaptım.

Direksiyona kafamı koydum ve hüngür hüngür ağlamaya başladım.

Önce bir afalladılar, sonra birinin akıma ne olduğunu sormak geldi. Gözlerimi sildim, “Dedem öldü bugün. O yüzden içemedim, sizin eğlenenizi de bozmak istemedim. Ama şimdi tutamadım kendimi, kendimi güçlü biri sanıyordum ama değilmişim. Dedemle balığa gitmiştik geçen sene böyle arabada uyumuştuk. Aklıma o geldi, evde olmam gerekirken buradayım, kendimden utanıyorum resmen ya” diye ciğerlerim delinene kadar ağladım. Sonra da “Ben kullanamayacağım arkadaşlar, ufak çaplı bir sinir krizi geçiriyorum sanırım” dedim. Onlar da anlayışla karşıladılar, sabaha kadar arabanın içinde durduk, sabah olunca evimize doğru yola çıktık.

Dedem zaten ben küçükken öldüğü için onu böyle pis bir olaya alet etmememde sakınca yoktu sanırım. Yani umarım yoktur, öbür dünyada beni terlikle bekliyorsa benim için biraz zor olacak.

no En Çabuk Söylediğin Yalan Unutulmuş Seni O Yüzden Bu İvadar Çabuk Unutmuşum

Paranoyak o Im am

ö ldü rü lm ey e ce ğim an lam in a ge lm iy o r

Sonunda lanet olasıca yaz bitiyor ve okula geri dönüyorum, resmen zil takip oynayacağım o derece. Sarı ile beraber konuştuk, iki hafta öncesinden gidelim, hasret giderelim dedik,

Kalktım gittim işte ben evimize, valizi falan yerleştirdim.

Sarı'yı beklemeye başladım, otobüsü benden üç saat sonra falan gelecekti, film falan aldım beraber güzel güzel dedikodu yaparız muhabbet ederiz diye. Ama üç saat geçti kız yok, dört saat geçti kız yok, beş saat ıı ih! Aradım, ağzını yaya yaya açtı telefonu, neredesin diye carladım. "Antalya'dayım. Yarın gelmiyor muyuz? Öyle konuşmadık mı bileti yarına aldım" dedi.

Şimdi konuşma geçmişimizi gayet net hatırlıyorum bugün için orada olacaktık, yani erken gelip aptal olan ben değilim. Ama yine de kereste gibi burada olan benim.

Bir şeyler yedim, film izlemeye başladım. Sonra kapı çaldı, hadii Sarı geldi meğer şaka yapmış dedim ama kapı deliğinden baktığımda kimseyi göremedim. Bu arada en büyük korkularımdan biri kapı deliğinden bakarken gözüme şiş sokacaklar ya da kapının arkasından tarayacaklar. Aşağıdan mı çaldılar diye düşündüm ama aşağıdaki zil bozuk, biraz daha bekledim. Yine kapı çaldı, yine kapının önünde kimse yok. Otomata bastım, bekliyorum öyle, yukarı çıkan var mı diye, ayakkabı seslerini de duyuyorum. Herhalde yanlış bastılar dedim, yerime oturdum. Kapı bir daha çaldı, haydiii yapılır mı lan benim gibi kıza bu, kapının oraya gidemiyorum. Kesinlikle kapının arkasında biri var, elinde de taramalı tüfek beni

bekliyor. Ya da akıl hastanesinden kaçmış biri baltasıyla orada,
ben kapıyı açar açmaz kafamı kesecek. Acaba apartmandan
biri mi sapıktı? Olur ya, adam bugün yalnız olduğumu
anladı, bari ona çıldırmış gibi tecavüz edeyim dedi. Ya bütün
apartman birlikteyse bu işte? Ya hepsi tecavüzcüyse, bugün
onlar için bulunmaz fırsatsa? Cesedimi köyelerine bile götürürler
kimse de benden haber alamaz, yıllarca kaybolduğumu
zannederler. Hatta halamlar kaçtığımı orospu olduğumu düşünür,
bizimkileri de inandırırılar, beni aramaktan vazgeçerler.
Cesedimi de börtü böcek yer, yıllar boyunca bana ne olduğunu
hiç kimse bilmez! Gerçi hoş, bütün apartmanın bu işte
olması biraz saçma, onların da çoluğu çocuğu var, neden beni
kessinler? Aa bir dakika, Allah kahretsin ya otogarda beni biri
takip etti. Başka bir açıklaması olamaz bu işin, yalnız olduğumu
da öğrendi, şimdi beni öldürecek.

Kapı bir daha çaldı, bir daha, bir daha, bir daha... Art arda
çalıyor resmen açayım diye, birazdan yumruklayacaklar ve
apartmandan da erkek sesleri geliyor, üç beş kişiler bunlar.

Allah'ım yaptığım her şey için özür dilerim, eğer beni bu

korkunç tecavüzlü cinayetten kurtarırsan yemin ederim ki bir
daha hiç kimseyi üzemeyeceğim. Babama karşı hep saygılı
olacağım, ona yalan atıp paralarını almak için çıprınmayacağım.

Kardeşimin saçları benden uzun diye geceleri bir daha
asla ama asla gıdım gıdım kesmeyeceğim. Karşı komşunun
kızının düğününde polisi aradığım için de özür dilerim, bir
daha kimsenin düğününü sabote etmeyeceğim. Güzel kızlarla
ilgili orospuymuş o dedikodusunu yaymaktan da vazgeçeceğim.
İnsanların hayatlarına burnumu sokmayacağım, hatta
karıştırmayacağım. Birinin evinde kalırken bir daha çekmecelerini
kurcalamayacağım, çalıştığım yerlerden kalem çalmayacağım,
derslerime çalışıp iyi bir televizyoncu olacağım.
Hatta istersen TRT'de eğitim programlarından birinde bile çalışabilirim,
neticede televizyon işte kötü pis ya hani ben bunu
iyiye de kullanabilirim. Ne olursun sana yalvarıyorum kurtar
beni, bir şey yap, adamlara başka bir kızı göster onun peşine
gitsinler. Ayy bu olmadı, off içinde kötülük barındırıyor ama
o arkasından gideceği kız kötü bir insanmış masuscuktan, annesine
babasına karşı geliyormuş, uyuşturucu kullanıyormuş,
hatta çocukken kardeşini boğup öldürmüştü. Herkese kötülük
yapan biriymiş, onun arkasından gitsinler lütfen. Eğer bunu
da kabul etmezsen, üst katlardan biri polis olsun. AA polis!
Evet lan, polis, polisi niye aramıyorum ki ben. Aklımı zekâmı
çok seviyorum ya!
Aradım polisi, sessiz sessiz konuştum, böyle böyle dedim,
dışarıda birileri var, saklanıyorlar. Birazcık da beni ciddiye

alıp hemen gelsinler diye ufacık abarttım olayı. Takip edildiğimi, yolda bana bıçak gösterdiklerini şimdi de aynı adamların kapıya geldiklerini söyledim.

Tam 10 dakika sonra polis geldi, zil kaldı bu kez kapının deliğinden baktım orada biri normal kıyafetli, diğeri polis kıyafetiyle iki adam karşımda duruyor. Büyük bir sevinçle kapıyı acacaktım ki, bir anda icimden bir ses "yapma" dedi. Ya aşağıda polisi öldürmüşlerse ve adamın kıyafetini giymişse? Ben yutar mıyım bu numarayı, yutmam ama on dakika içinde adamı öldürüp kıyafetlerini almaları zor. O değil de ya polis işin içindeyse? Evet ya, kesinlikle polis işin içinde, biliyorlardı orayı arayacağımı devriye arabası da bekliyordu şimdi beni kesecekler. Bir daha kaldılar kapıyı, dedim, kaderine razı ol kızım... Actım kapıyı, böyle suratımın azcığını göstererek.

Adam,

"Aşağıda otomatı tamir için iki kişi var, apartmandakiler de doğruladı, dunden beri zilleri tamir ediyorlarmış. Sizin evde kimse yok zannettikleri için orada deneme yapıyorlarmış. Sizi takip edenler onlar mı bir bakabilir miyiz beraber aşağıya inip" dedi. İnmemeye gerek yoktu, beni takip eden biri olmadığı için adamlar tabii ki doğru soyluyordu. O kadar çok zilin calmasının nedeni de buydu ama ayıp olmasın diye indim,

*bir de adamlardan ozur diledim yukariya ciktim. İyİ biri
olmama İlgili verdiğim sozu de tutmama gerek kalmadı, neticede
adamlar sapık değilmiş.*

Bir s ır r im iz var

bir bir im iz le paylaşmaya b ile k o rk tu ğum u z

Sarı geldi, San ile beraber Ankaralı da bizim eve geldi.

Gelmese şaşırırdım zaten, neymiş Sarı çağırımış bu da kıramamış.

Ben kafamı sikeyim, yaz boyunca bu dangozdan mesaj

beklemişim de benden hoşlandığına inanmışım da bilmem ne.

Adam resmen oyun oynamış, onume kim gelirse sikerim derdinde.

Hic utanma, korku yok. Sarı'ya gidip soyleyeceğimi

duşunmuyor bile umurunda değil ki neden duşunsun. Suratına

işemek istiyordum resmen. Nasıl karşıma gecmiş oturabiliyor

ya sinirden karnım kasılıyor, ondan olesiyeye nefret ediyorum.

İnşallah olur, umuyorum cok pis şekilde olur ve olurken aklına

gelen yuz benim yuzum olur. Suratına kusmak istiyorum,

butun yediklerimi burun deliklerine kadar sokmak istiyorum.

Geberse yemin ederim donup bakmam bir de ustune tekme

atarım.

Karşımda yazın neler yaptıklarını anlatıyor, su kaydırağından

kayarken belini incitmiş, bir hafta ayağa kalkamamış,

kopsaydı keşke! Omurilik soğanını bir yerine soktuğumun
pici! Sarı da yavşak yavşak o ne dese kıkırdıyor, onu da tokatlamak
istiyorum, çocuk komik bir şey söylemedi kendine
gel, adam ol, bu çocuk sikici team, bu çocuk tam bir orospu
cocuğu demek istiyorum. Tabii bunları diyemediğim için
karşılarında uc kilo turşuyu yemişim de su bulamamışım gibi
oturuyorum. Ben çıkıyorum dedim, arkadaşımınla buluşacağım.
Ben bunu deyince Sarı'nın gözlerinin içi guldu, adeta mutluluktan
havalara uctu. Kim Beş Yuz Milyar İster'e katılmış da
son soru İstanbul'un fethi ne zaman oldu çıkmış gibi heyecanlandı.
Birazdan büyük ödülü alacaktı, Ankaralı sonsuza kadar
onun olacaktı.
Çıktım kendi kendime dolaşmaya başladım, bir taraftan da
düşünüyorum. Bunlar şimdi evlenirse aramızda o gece olan
şey bir daha hic konuşulacak mı? Evlendikleri gün mesela gidip
kıza anlatsam belki nikahları bozulurdu. Ya da çocukları
oldu diyelim, onların oğlu olmuş masuscuktan benim kızım.
İşte biz hala görüşüyoruz bunlarla sonra çocuklarımızın arasında
da bir şeyler olmaya başladı, ben hemen kızımı uyarırım,
o adamın oğluna güvenme, zamanında babası... derim
cumlenin devamını getiremem. Büyük ihtimal benim kızım
da benim gibi ağzı boş, zevzek bir şey olacağı için ortalık karışabilir.
Boyle aile yemeklerinde bir araya geldiğimizde bakışır

*mıyız acaba? Ya ben de sanki o gece bir şey oldu, adamlar
manyaklar gibi hatta tavşanlar gibi seviştik böyle kendime
bunu sır edindim. Alt tarafı benden hoşlandığını söyledi, ki
dalga bile geçmiş olabilir. Ben de amma buyuttum bu olayı.
Ben kendi yoluma bakayım en güzeli, o ikisi mutlu mesut ya-*

*şarınlar, hayatları güzel geysin. Allah onları mutlu etsin, benden
de uzak tutsun. Ne diyeyim başka...*

*Telefona mesaj geldi, "Neredesin?" Ankaralı'dan. Bir şey
yazmadım, kesin ikisi bir yerlere gidecekler ayıp olmasın
diye beni de çağırıyorlar. Sonra aradı. "Neredesin, evden çıktım
ben konuşmamız lazım" dedi. Ne konuşacağız yani, ne
konuşabiliriz allasen? Evde Sarı'ya yavşa evden çıkınca beni,
ara, amacın ne senin puşt! Boyle iç sesim biraz atarlı ama
dış sesimin acıkcası atar yapmaya gotu yemedi. Yani böyle
bir şeyden alındığımı düşünmesi beni biraz küçük düşürürdü
acıkcası, ayıp olurdu. O yüzden normal normal nerede olduğumu
soyledim, o da geldi.*

*Yalnız o gelene kadar içimde olan fırtınaları, kalbimin
goğus kafesinden çıkmasını, aldığım nefesin sanki boğazımı
tırmalamasını, midemdeki garip kıpırtıları anlatmamın imkanı
yok. Bir nefret ediyorum, bir taraftan gelsin istiyorum.*

Kapıdan görüldü, dünyanın en cirkin çocuğu nasıl olur da

şu an gozume boylesine yakışıklı gelir anlamıyorum. Garip bir cekim var bebede, meğerse benim icimde bir Deli Yurek fanatiği yaşıyormuş. Diziyi de Allah biliyor bir defa izlemedim, silah, mafya, kaba saba muhabbetler, bayık aşk acıları, sevmediğim ne varsa toplanmıştı dizide. Yahu fragmanı bile kanlı kırmızı gul ve silah, daha korkunc ne olabilir sonucta! Ama işte Allah sevmediğin ne varsa sana zorla sevdirtiyor- -muş. Karşımda Kurtlar Vadisi'ne 3. sezonda katılmış, ikinci bolumde olecek olan esas adamın sağındaki koruması gibi bir herif var ve ben bu herif icin kafamı allak bullak ediyorum. Oturdu, kendine cay soyledi ve sustu. Bir beş dakika hicbir şey konuşmadı, susmaya mı geldin pezevengin oğlu, soylese- ne derdin ne demeye de benim dilim varmadı. Elime telefonu aldım, eski mesajlarım a baka baka oylesine vakit gecirmeye çalıştım. Cayı geldi, bir yudum icti sonra konuşmaya başladı. "Bak, ben enine boyuna her şeyi düşündüm. Ben zor bir adamım. (Adam mı? Ulan daha baba parasıyla okulda okuyan birisin ne adamı?) Benim asla değiştiremediğim kurallarım var, herkes gibi biri değilim ben. (Allah'ım şu kelimelerden sonra hala bu cocuk icin bir şey hissettirme bana olur mu? Bu bir hanzo!) Biriyle beraber olmak onu himayeme almak demek benim lugatımda. (Cok affedersin de senin lugatim sikeyim

ben). Oyle hadi gezelim tozalım kafasında biri değilim.

Bir defa yalandan hic hoşlanmam. (Ayy ben cok hoşlanırım, bayılırım yalana. İnsanlar bana yalan soylesin diye kıcımı yırtarım hatta.) Ne olursa olsun ben hep durust davranırım, karşımdaki insanı kaybedeceğimi bilsem bile. Ben senin o tanıdığın İzmir bebelerinden değilim, ben rahat değilim oyle.

(şimdi şiir girecek sanırım buraya.) Bir yola gireceksem karşımdakini sonuna kadar sırtlayacağımı bilmek isterim, karşımdakinden de onu beklerim. (Hobaa kadın programlarına katılan 70'lik amcalar gibi konuşmaya başladı.) Yani demem odur ki, ben seninle her şeye varım, eğer sen de varsan kurallarımı bilmen lazım.”

Ya Allah aşkına ne kuralı, alt tarafı olacaksa bir ilişki olacaktı.

Yani bunu senet imzalama olayına getirecek ne olabilir?

Ve sen kimsin ki ben o kurallarına uyayım senin. Cok uyman

lazımsa sen benimkilere uy. Limitsiz kredi kartı, her gun

evden alınıp okula bırakma, ayakkabı bağcıklarımı bağlama,

gunde yedi kez seni seviyorum ve rehberden butun kızların

ismini silmece? Gotun yiyorsa sen bana ayak uydur dingil!

Ben de onun bana yaptığı gibi bir konuşma yaptım.

“Bak, ben de enine boyuna her şeyi duşundum. Maalesef

senin gibi biriyle ancak arkadaş kalabilirim. Yani cebinden

sozleşme çıkarıp imzalayacak gibi duruyorsun. O yüzden,
bu söylediğin şey her neyse onu da anlamadım ama ben yokum.”
Bunları dedim, o da bunu kabul etti. Israr edecek diye
odum patladı. Hatta “Onca laf söyledin de orospunun çocuğu
Sarı ile fingirdemeye gelince delikanlılığını unuttun mu?”
diyecektim, tartışmanın alemi yoktu, sacmaydı da zaten. Benim,
kendini boylesine ustun goren bir adamla işim olmaz,
olsa da artık olmaz yani. Bu sayfayı daha başlamadan kapattığım
icin çok mutluyum. Ama hala evlenirlerse kızımı onun
pis oğlundan uzak tutacağım!

Çakma çan ta g ib is in s e v g ilim
sa h te lik te s in ı r ta n ım ı y o r su n

Okulun başlamasıyla beraber, babamdan artık daha fazla
para almayayım, hem de şu mezun olunca beş senelik deneyim
isteyen yerlere kabak gibi referanslarımı göstereyim diye
bir TV kanalında part time olarak işe başladım. O kadar az
bir para ile başladım ki iyi ki mezun olmayı beklememişim,
yoksa ek iş olarak akşamları otobana çıkabilirmişim. İlk iş
gunum sacma sapan gecti, bir defa kimse kimseyle konuşmuyor.

Yani kanalda oyle dolaniyorum ama bir Allah'ın kulu da
gelip bana “Hayırdır kardeş, senin burada ne işin var?” demedi.
Oyle kendi kendime gezindim durdum, kantinde kahve
ictim, yakışıklı çocuk var mı diye baktım, kızlar ne giymiş

diye inceledim. İkinci gün oldu, ilk gün milleti tanı et diye serbest bırakmışlardı ama ikinci gün görevimin başına geldim. Montajda olduğum için odanın içinde sabırsızlıkla bana

haber montajlatacak bir muhabir bekledim. Kızın biri geldi, beni gördü. "Sen yeni misin?" dedi, ağzımı kocaman açarak "evettt" dedim. "Off ya başkası yok mu? Sen şimdi uyuz uyuz yaparsın benim acelem var, yemeğe çıkacağım" dedi. Birincisi küçük hanım, uyuz uyuz yaparsın ne demek, ne ayıp, size hic mi terbiye öğretmediler acaba işyerinde arkadaşlarınıza nasıl davranmanız gerekli diye. İkincisi bu sorduğun şeye nasıl cevap vereyim? Evet uyuz uyuz yaparım git başkasını bul desem bir dert, ya sacmalama gel gel otur desem bir dert.

Buyuk ihtimalle yavaş yapacağım çünkü montajı kendi kendime evde öğrendim. Kız gitti bir iki tur attı baktı bulamadı

kimseyi geldi oturdu yanıma. Verdi kaseti yapmaya başladık.

Benim elim ayağım nasıl titriyor ama anlatamam, ufacık bir hata yapacağım da kız beni mahvedecek diye. Baktı ki zaten ben hızlanamıyorum, yemeğini odaya istetti. Ben yaparken yedi. Sonra da dedikodu yapmak için bütün programcı kızlar bizim odaya toplandı.

Ben bir taraftan iş yapıyorum diğer taraftan da girmek istediğim dünyanın nasıl bir yer olduğunu anlamak için onları

dinliyorum. Ana haber spikeri perfore okumak için sese gidiyordu

bunu gorduler önce selam verdiler sonra da arkasından

konuşmaya başladılar.

“Yok yani kızın içinde yok, hangi koyden geldiye hala

adam edemediler.”

“Gecen günde bir bluz giymiş göğusleri tamamen ortada.”

“Eee zaten o yüzden orada, başka da becerebildiği bir şey

yok.”

Şimdi hakaret ettikleri kız bana göre dünya tatlısı bir şeydi.

Bir de bunlar ne biçim kızlar böyle, lisenin kötü kalpli

kaşarları gibi. Bu arada tiplerini de gorseniz o spiker kızın

yanında sunepe gibi kalırlar. Sonra kızın biri masama oturdu,

arkasında da benim cantam vardı, onu itekleyecekti, sonra

eline gecince baktı bir cantama. “Ayy bunları da Kızılay dağıtıyor,

nerede varoş varsa hepsinde bunlardan” dedi. Gözlerim

anime karakterleri gibi oldu, doldu doldu doldu böyle. Ellerim

titremeye başladı, burnumun direği sızladı cumlesini o an

anladım. Ağlamamak için kendini sıkıştığın zaman burnun acıyor,

oylesine acıyor ki o acıya ağlamak zorunda kalıyorsun.

Bir de bir şeyler demek istedim, yapamadım. Daha yeniydim,

ne diyeceğimi bilemedim. Bir de atarlansam ağlamaya başlamaktan

korktum. Sinirlenince hemen ağlamaya başlıyorum,

bu sinir de değil üstelik ağlamak sacma olabilirdi.

Eve gittim, evdeki cantalarımın hepsine baktım. Hicbirini pazardan almama rağmen sıradan normal herhangi bir markanın cantasıydı. Sarı geldi, ona olayı anlattım, işte o da sosyalist ruhuyla paranın bizi nasıl koleleştirdiğini, sınıflara ayırdığını ve ikiye bolduğunu anlattı. Ama kalbimde acılan derin yara için, emperyalizme acılan bu eşsiz dava hiçbir işe yaramamıştı acıkcası. Sonra Ankaralı geldi bize, bu da bizim evden çıkmamaya başladı o ayrı mevzu, ona da San anlattı bu olayı. Ki ustelik az once buna uzulduğum için benim ağzıma sıcan liberal bir hayvan olduğumu vurgulayan kız, bebeye anlatırken benimle dalga gecti. O da hani hoşlandığı adamın yanında etraftaki herkesi harcayıp kendini yuceltmek isteyen tipler olur ya onlardandı. Yani Sarı'yı tanıdım tanıyalı, birine kafayı takıyorsa muhakkak yanında beni harcar. Artık alıştığım için ciddiye bile almıyorum, alsam da bir şey fark etmeyecek cunku.

Ankaralı, yine her zamanki gibi bu zor durumdan beni çıkarmak için bir plan yaptı. Çok iyi bildiği taklit canta yapan bir yer varmış. Bu çocuk nasıl oluyor bu kadar illegal şeyi bilebiliyor anlamıyorum ama bazen işe yarıyor. Cantanın etiketine kadar o kadar iyi basıyorlarmış ki marka sahipleri bile anlamıyorlarmış. Orijinallerinden hiçbir farkları yokmuş, uc

bin TL'lik cantaları gözlerimizin önüne sereceklermiş, "gotur"

dedim beni bu eşsiz yere!

Hep beraber gittik, gerçekten orijinallerinden hiçbir farkı

olmayan cantalar pırıl pırıl gözlerimin önünde parlıyordu.

Ama içimden "Sahte canta takmak kadar kıroluk olamaz.

Korsan kitap almak gibi bir şey bu" diyordum. Bu arada eğer

bu kitabı korsan halinde okuyorsan, ne kadar ayıp. Yakışıyor

mu hiç senin gibi birine! Sosyal mesajımı da verdim, neyse

konuya devam ediyorum. Sahteliğe karşı olduğum halde o

buyuden vazgeçemedim. Oyle sahtesi herkesin kolunda olanlardan

değil de Türkiye'de oyle deli divane bilinmeyen, Cadde'de

çok az rastlanacak cantalardan seçtim, kenara koydum

fiyatlarını sorup ucuz beşer alıp bu olayı kapatmayı düşünüyordum

ki fiyatları bir soyledi.

Anasının! Hatta anneannesinin, atasının, ilk atom parçasının!

Lan sen sahte canta değil miydin, ne ara gotun kalktı

da neredeyse orijinalinle aynı fiyata satılıyorsun? Ustune uc

beş bir şey koyar orijinalini alırım. Hem vicdanım rahat eder

hem de böyle sahte canta alan kız pozisyonumdan kurtulurum

dedim. Ama yapamadım, aralarından en ucuzunu aldım

ve çıktım.

Ertesi gün işe geldim kolumdan cantam, kimsenin umurunda

olmadı. Yemeğe çıktım yine cantamı göstere göstere

yine kimse oyle donup bakmadı. Kantinde onu masanın uzerine koydum ki gorsunler, kimle dans ettiklerini bilsinler diye

ama 11 ih bir Allah'ın kulu da gelip "ayy ne guzelmiş" demedi.

Tuvalette bile, gosterebilmek icin gotum cıktı resmen.

Lan ben buna o kadar para verdim, baksanıza hayvan oğlu

hayvanlar diye kendimi yırttım ama yok, yok yok!

Erkeklerin zaten umurunda değil yani o kadar sacma ki,

hicbir erkeğin, kızın cantası ne guzelmiş diye peşinde dolandığını

gormedim. Canta sadece kadınların birbirlerine durtup

gosterebilecekleri şeyken ben okul harclığımı buna nasıl verdim

ona yanıyorum. Ustelik fark etmiyorlar bile. Allah'ın kekoları

daha dun bir tomar laf soyluyordunuz, gelsenize diye

cıldıracağım.

Baktım olmuyor bunlar yine montaj odasına gelip onun

bunun arkasından konuşurken olayı alışverişe getirdim, sonra

da sanki cantayı yurtdışmdan aldirtmişim, keşke Turkiye'de

de şubeleri olsa. O cantamı alıp arkaya midesi bulanır gibi

atan kız baktı bir daha cantaya, "Ay ben hayatta bir cantaya o

kadar para vermem, tam bir kerizlik" dedi. İşte o an ben cıldırdım,

yanımdaki bilgisayar monitorunu kafasına gecirecektim.

Lan sen benden ne istiyorsun, daha dun senin yuzunden hayatımı

vermedim mi ben buna? Bir karar ver artık diyecektim.

Onu demek biraz ayıp kacabilir diye, "Ben de altındaki pantolonu bedava verseler giymem şahsen. Ki büyük ihtimalle bedavaya aldın, başka turlusunu düşünmek bile istemiyorum" dedim. "Valla o senin zevksizliğın, gayet guzel bir pantolon" dedi ve gitti. Orospu.

İçi mi" y a şa ttiğ in fasulyeye ta lib im

Uykumun büyük ihtimalle en guzel yerinde birinin beni sarsmasıyla uyandım. Capaktan birbirine yapışmış gozlerimi acamadan, duyduğum sesleni tanımaya çalışıyordum. Sarı ağlıyordu, hem de sanırım boğure boğure ağlıyordu. İşte şimdi bunun neresi paylaşımçı arkadaşlık anlamıyorum. Gecenin bir yarısı insan uykudan uyandırılıp kıcına kızgın mil sokuyorlarmışcasma karşısında ağlanır mı? İnşallah ayağını falan bir yere vurmuştur ona ağlıyordur. Şimdi bir de oturup dert anlatırsa hic dinleyemeyecekmişim gibi geliyor. "Sana bir şey anlatmam lazım" dedi, kalktık mutfağa oturduk. O kendine kahve yaptı bense uykum daha da kacmasın diye ayran koydum. O kadar anlatmamasını 'istiyorum ve merak etmiyorum ki, suratındaki acıyı gormuyorum bile. Kız ağlamaktan kahveyi her yere sactı, ben hala icimden "umarım benim dedikoducu bir pislik olduğumu düşünüyordur da bana anlatmaktan

vazgecer, derdi neyse nasılsa yarın gün ışığında salağın birinden duyurum” diyorum. Bir süre daha ağlama krizlerine girdi, ardından da anlatmaya başladı. Daha doğrusu ben bir hikaye anlatacak diye beklerken, bu “Hamileyim” dedi. O ayran mideme inmeden bütün masaya boşaldı.

İnanamıyorum, ev arkadaşım hamile! Yazın bir çocukla tanışmış, işte çocukla sadece yatış kalkış olayları olmuş geçen günlerde de eve gittiğinde yine aralarında bir şeyler olmuş şimdi de ne yapması gerektiğini bilmiyormuş. Şimdi kız daha okuyor, çocuk sevgilisi bile değil, hepsini bırak yaşları küçük yani bu işin en mantıklısı kurtaj gibi gözüküyor. Ve benim de görevim hem yakın hem de ev arkadaşı olarak onu kurtaja ikna etmek. Şu an korkuyor, ne yapması gerektiğini bilmiyor ve utanıyor, ona destek olmam ve bu durumu az da olsa sıradanlaştırmam lazım. İyi arkadaşlar böyle yapar çünkü. Peki ben ne yaptım?

Kız hamile olduğunu söylediği an ciğlikler attım, tebrik ettim, kamını sevdim. “Eğer o çocuğu aldırmanı düşünürsen seni öldürürüm” dedim. Ona internette dolanan kurtajla alınmış minik bebek fotoğrafları gösterdim, karma felsefesini anlattım, bir bebeğin canını alıyorsun ileride neler başına gelecek bir düşün diye korkuttum. Sonra küçük odayı nasıl süsleyeceğimizi söyledim. En sonunda da ona sarılıp “yeni

bebişimiz” icin tebrik ettim. Ardından da odama gidip mışıl mışıl uyudum...

Sabah uyandığımda Sarı’yı aynı yerinde oturmuş beklerken gordum, hatta aynı pozisyonda; sadece gozleri kıpkırmızı bir şekilde. Beni gorunce “İzmir’e gidelim mi? Hem sen sizinkileri gor hem de ben bu işi halledeyim. Var mı hic

tanıdığın orada bu işi yapan?” dedi. Hıı var etrafım kadın doğum uzmanlarıyla dolu, her hafta iki doğum, yedi kurtaj gonderiyorum adama komisyon alıyorum... Ulan mal, nereden tanıdığım olsun, kuruyemişci tanıdığım bile yok doktoru ne yapayım yani. Bir de hala aldırmayı duşunuyor, dun onca ettiğim lafı hic dinlememiş. O cocuk alınmayacak, bu evin neşesi olacak, iki kadın bir cocuk olarak yaşayacağız. Hatta o doğursun ben bakarım ne olacak, adı ne olsa acaba, ayy biyolojik olmasa da kızım oluyor ya da oğlum bilmiyorum ama bir cocuğum oluyor cok heyecanlıyım. Hemen alışveriş yapmam lazım, odaya beşik mi alsak acaba? El alemi bize toplayıp sabahlara kadar icmeceler sona erdi, gece hadi bir tantuni yiyelim sevdamız da sona erdi, mekanlara gidip eğlenmek sona erdi, evde kufurlu konuşmak yasak, butun cipsleri ve zararlı şeyleri atıp meyve sebze alma gunleri hoş geldi...

Evet, ben anne olmaya hazırım diye dikildim kızın karşısına

ama ne desem sacmalık diyor. Sanki ben yattım kalktım
da yumurtalığına ben yerleştirdim o bebeği gibi bir de acısını
benden cıkarmaya çalışıyor. Ben de onu psikolojik olarak
yıkıp kendi duşuncemin doğruluğunu kanıtlamak istedim. O
yuzden İzel'den bebek şarkısını actım. Baktım ki fazla hareketli
bir işe yaramadı, hemen Kızımız Olacaktı'yı actım;
acı her zaman istediğin her şeyi yaptırmaya yeterli bir durum
cunku. Her tarafa bebiş fotoğraftan koydum, iki kadının
buyuttuğu cocuk hikayeleri anlattım. İş bolumu, dadı parası,
oluşacak masraf ve isim secimine kadar her şeyi kafamda
tasarladım. Hatta oyle ki "sınıftaki herkes bir ceyrek taksa
banka hesabına yatırırız o buyuyunca kullanır"a kadar vardırdım
işi. Sanki tam ikna oluyor gibiydi ama "cocuklu kadın
olarak bir daha kimseyle beraber olamazsam" dedi. Bu kez de
değişen toplum kurallarını, erkeklerin artık dar goruşlu olma
dığını, kendisi gibi bir suru insanın varlığını soyledim. O da
bana "O zaman bu cocuk senin cocuğun olsun mu? Sanki sen
doğurmuşsun gibi gosteririz, herkese senin hamile olduğunu
soyleyelim. Madem istiyorsun al senin olsun, ben teyzesi de
olurum, hem seni yarı yolda bırakmam" dedi.

Himm insanlara soyleme olayı pek hoşuma gitmedi, bir de
bu olayı halamlara nasıl anlatacağım derdi var ki sanırım bu
durum biraz beni zorlayacak. Bir de o yatıp kalkmış ben neden

cezasını cekiyorum onu da anlamadım, benim ona destek

olma fikrim mantıklıydı da bu biraz gerzekce geldi. Duşunmem

lazım deyip ustumu giyinmeye gittim, işe doğru yola

çıkmaq için.

Kanalda da bilgisayardan çocuk odalarına bakıp hayal kurmaya

başladım. Hayatımıza sonunda heyecan geliyor diye de

icten ice sevinc patlamaları yaşıyordum ki her guzel şey gibi

bu da kursağımda kaldı. Sarı aradı, morali çok bozukmuş. Ankarallıyı

aramış “neyin var soyle” diye zorlamış bunu, bu da

hem kamuoyu araştırması yapmak için hem de kendini hamileliğe

hazırlamak için ufak bir yalan söylemiş. Bunu boyle

soyleyince, o ufak yalanının “Meryem benmişim meğerssem”

olabileceğini düşünmuştum ya da “Gecen gece beni uzaylılar

kacırdı, icime sperm koyup benle deney yaptılar” bile olabilirdi.

Hatta oyle ki “Cileklerin icinde olan hormonlardan dolayi hamile kalmışım” bile diyebilirdi. Ama o yalanını “PuCCa hamile”den yana kullanmak istedi.

Cocuğa gitmiş, benim hamile olduğumu soylemiş. Once cıldırılmış gibi kukredim, ben kukreyince o da “Ne oldu, hani evli olmadığı halde hamile bir kadının toplumda yeri vardı, hani kimse bana kotu gozle bakmazdı, hani bu cok olağan bir

şeydi de şimdi tepki verdin? Bak işte senin yaşadığın korkuyu ben her gun yaşayacağım” dedi.

Ulan manyak, yediğin boku ben yesem oturur kendimi en azından bu şekilde kandırmaya çalışırdım. Bir de Ankarall'mn şu anda beni hamile bilmesi cok kotu. Yani başkasına soyleseydin ya, şöyle de bir durum var ki Ankaralı'ya karşı icimin oynaması yuzunden vicdanımla surekli cebelleşiyorum Yani şu olayı Ahmet'e Mehmet'e yapsa, anasını bile sikerdim de şimdi “Neden onun karşısında hamile görünmek istemiyorsun, anlayalım bir şey mi var?” diye her an sorabilir diye düşünuyorum. O yuzden az paylamayla telefonu kapattım, ustune hemen Ankarai'i'yı aradım.

“Sarı sanırım sana bir şeyler soylemiş, ya tamamen yalan oyle bir şey yok.”

“Olabilir, sen iyi misin?”

“Evet, evet iyiyim. Ya gerçekten bu arada hamile falan değilim.”

“Bana hayır demenin nedenini şimdi anlıyorum.”

“Neyi anlıyorsun ya, sana oyle bir şey yok diyorum.”

“Tamam ya. yok. Ne yapacaksın peki?”

“Valla billa yok, dun gece kıza şaka yaptım sabah unuttum soylemeyi.”

“Neden arkadaşına boyle şakalar yapma ihtiyacı duyuyorsun?”

Bak kız nasıl ağlıyordu, sana dair en sevmediğim şey ne biliyor musun? Şuursuz cocuk hareketlerin, kız kalayı yemiş ağlayarak beni arıyor cozum yolun icin uğraşiyor orada, sen oturmuşsun şakaydı diyorsun:’

“Ya ne bileyim ciddiye alacağını...”

Anaaa bir anda Sarı kıymetli oldu, o duzgun arkadaş, o bir efsane forvet oyuncusu, o bir harika insan, o dünyanın en anlayışlı dostu, uzulenle uzulen, sevinenle sevinen o bir Sarın!

Bense lanet kaşarın tekiyim, hamile olup olmadığım bile muallakta ustelik. Cocuğunu kacırayım da gorsun geri zekalı.

Kür ta j m a sa s n a o tu rd u n iş te

Sarı’yı ikna edemedim, cocuğu aldıracak. Kendimi kurtaj yasası koyan devlet gibi hissettim biraz ama sanırım onun icin mantıklı olan buydu. Bir yerde duygusallık iyi hoş guzel ama

kediler kopekler bile yaşayamayacak olan bebeklerini kendileri boğuyorlar. Yani bizimkilere de bir baksana annemden olumune nefret ediyorum, karnımın icindeki yaraların haddi hesabı yok, bende yaşattığı şeyleri geri de getiremiyorum, o da ileride oyle olabilir.

Otobusle Kızılay'dan gecerken jinekolog numarası almıştım bir tane, nasıl bir yer diye bilmeden kalktık gittik oraya. O kadar korkutucu bir sessizliği var ki odanın, insan oksurmeye bile cekiniyor. Masanın uzeri anne-bebek dergileriyle dolu, iki dergi sonra vazgeç evine don diye yapılmış sanırım. Sonra iceriden bir çift çıktı, kadın hamile ve o kadar şirin giyinmiş

ki, kocasıyla el ele tutuşuyorlar, doktor son kez uyarılarda bulunuyor.

Kadın pur dikkat dinliyor ama adam ondan daha da

hevesli, gözlerini bir an olsun kadından ayırmıyor. Saclarını opuyor, bir taraftan ellerini okşuyor. Oyle guzel bir goruntu ki o kadının yerinde olabilmek icin neler vermezdim. Bu arada ben ağlıyorum, “ne yapıyorum, kıza destek olmam lazımken” diye San'nın dikkatini başka yere cekeyim de onlara bakıp uzulmesin dedim, suratına bir baktım, ne ağlama ne de biraz huzun var. Ben orada kendi kendime yırtınmakla meşgulmuşum yani. Sıra bize geldi, ben de az önceki adam gibi davranayım diye San'nın ellerinden tuttum kaldırdım, o da bana

sapıkmışım gibi baktı. “Aman PuCCa, iceri falan gelme sen beni çok darlıyorsun, bunaltıyorsun orada ağlayacaksın falan hic cekemem, kal bekle” dedi, cantasını bırakıp iceri gitti.

Okuz, duygusuz ruhsuz okuz!

O iceri girince cantasından mesaj sesi geldi, Ankaralı ile bu aralar muhabbetleri biraz fazla iyi, büyük ihtimalle mesaj ondan. Ama olmayabilir de, belki de çok önemli bir mevzu, ne bileyim annesinden babasından da olabilir. Evet, çok büyük olay olsa niye mesaj atsınlar telefon acarlar ben de biliyorum ama deprem olmuş olabilir, sığınakta sadece mesaj atabilecek şeye sahiplerdir. Ya da kardeşi kacırılmıştır, telefonla gizli gizli nerede olduğumu yazıyordun Ankaralı’yla ne konuşuyorlarmış merakımdan çok, acaba önemli bir şey mi oldu diye telefonu elime aldım, mesajlar kısmım actım, bizim sınıftan salağın biriymiş notlar için yazmış. Sonra Ankaralı’nın mesajlarını aradım buldum, tahmin ettiğim gibi genelde bizim kız yazmış, çocuk kısa oz cevaplar vermiş. Yalnız birkaç mesajda adım geçiyordu, şöyle iyice bakayım dedim, Sarı benimle ilgili:

“PuCCa eve erkek attı gibi bir durum var, ders çalışamıyorum, yarın işin yoksa sabahtan kantinde buluşsak bana şu notları versen olur mu?”

“Yarın erken gelemem, dersten 15 dakika önce veririm ancak.”

PuCCa eve erkek mi attı? O eve giren tek sevişebilme umudumun olduğu insan Dişci idi, onda da sabahı halamlar bastı. Daha birkaç hafta önce yazmış hem de bunu. Sarı'nın hoşlandığı adam karşısında beni harcamasına artık alışmıştım. Kızmak yersiz geliyordu bana ama bu biraz hoş olmadı sanki. Önce hamile oldum, sonra bu; ilerdeki günler için bu duruma dur demek gerekli diye düşündüm. Ama nasıl söyleyeceğim ki, kız zaten acılı. Bir de “mesajlarını okudum” denmez sanırım, o biraz aylık olabilir, evet.

Bir anda ciğlik atarak Sarı çıktı, hamile değilmiş geri zekalı çünkü hamilelik testi bile yapmamış sadece regl gecikince kesin hamileyim demiş. Bir de ben oturdum o kadar panik yaptım, keşke o testi yaptın mı diye sormak aklıma gelseydi.

Yumurtalıklarında bir şeyler var mı diye bakacaklarmış şimdi, bana da doktor “Smear testi yapalım size de madem geldiniz buraya kadar, her kadın yılda en az iki kez yaptırmalı” dedi.

Şimdi, hayatımda ilk defa bir jinekolog görüyorum, kadın canavara benziyor. O test ne işe yarar bilmiyorum, nasıl yapacaklarını da? Orada “Ay hayır, yaptırmam o ne bilmiyorum bile” dersem sanki cahil, bağınaz gibi duracağım. “Sanırım ben bakireyim içime bir şey sokacak mısınız?” desem de aynı olacak. Parasını mı sorsam? “Ayy bana fazla geldi” deyip gitsem

mi diye de düşünmedim değil ama kendimi catalın orada buldum.

Odaya girdim, kadın soyun geliyorum hemen dedi. Allah'tan ağdamı yaptırmıştım var ya yoksa bugün benim için nasıl zor olurdu düşünmek bile istemiyorum. Anadan doğma soyundum ustume de ped gibi bir şey orttum uşuye uşuye doktorun gelmesini bekledim. Kadın geldi beni oyle gorunce bir kahkaha attı, ben de kendi halime bir acıdım. Acıdım ama geri zekalılığım^ da hayran kaldım doğrusu, vajina iciyle ilgilenen bir alan benim memelerimi ne yapsın ki.

Catal gibi bir şeyin oraya beni oturttu bacaklarımı ikiye acıp onları oraya yerleştirdi. Kafamı da bir taraftan kaldırıyorum kadını gorebilmek için, sanki ne yapacaksa orada, merak ediyorum bir de. Allah gunah yazmasın ama kadının da suratı korkunc, korku filminde bir karaktermiş de emekli olunca jinekolog olmuş gibi duruyor. Hicbir şey de konuşmuyor, ortam çok gergin, bir muzik falan acılsa daha guzel olacakmış, boyle biraz tedirgin edici.

Zaten vajinayla ilgili olan her şey bir gizemli sanki, oradan uruyoruz, boşaltım yapıyoruz, zevk alıyorum. Bedenimizin dışarıyla olan butun bağı orası aslında. Ve ben orayı hic sevmiyorum, yapılan bir araştırmaya gore de vajinasını seven kadınlar hem iş hayatında hem aşkta çok daha başarılı oluyorlarmış.

*Ben de kendiminkinden nefret ediyorum, bir kere
cirkin, karakteri bile yok ve sırf bana zulüm etmek için orada.
Sistit, ağda, ped, regl, kıklık zarı yani bana sorun çıkaracak ne
varsa hepsi oradan geliyor. Bir de bir vajina nasıl sevilir
ki: "Oyy benim tutuşuma bak, gurul gurul işedin mi bakayım
ha! Oyy oyy oy gul musun sen, cicek misin sen, kasımpatı
mısın sen, ohh misler gibi de kokarmış." Yani vajina nasıl sevilir
ki, sacmalık.*

*Kadın oradan bir örnek aldı, iki gün sonra sonucu
alırsın dedi. O iki gün boyunca kendimi rahim ağzı kanseri
olduğuma inandırdım. Olduğum zaman kıyafetlerimi kimler
giyecek diye plan bile yaptım o derece. Ama sonuç çok iyi
çıktı çok şükür. O günden beri de zaten en azından her yıl
gidip baktırıyorum, sonucu alana kadar da her sene geleneksel
evde olume yaklaştım siz kendinizi kurtarın alıştırmaları
yapıyorum.*

*Dünya üzerinde olan her şeyle dalga gecebilirim sanırım,
oyle ki bu durumda en çok kendimi harcıyorum, eş dost
muhabbetlerinde bile millet ona buna giydirirken ben habire
kendime sallıyorum. Hatta bazen kendi söylediğim kelimeler
yuzunden halime acıdığım bile oluyor. Bizim kanalda bir çocuk*

var, bana gore beyinsizin onde gidenlerinden birisi, kimilerine gore de acayip eğlenceli, matrak bir tip.

Adamın tek eğlencesi karşısına cıkan her canlıya ağız dolusu saymak, bunu da ozellikle insanlar ortasında yapıyor ki millet karşı tarafın o ezilmiş haline gulerken, bunu herkese parmakla gosterip soyleyen bu dallamanm zekasına alkış tutsunlar diye. Yaptığı hicbir espriyi komik bulmuyorum, soylediği tek bir cumlenin bende hicbir anlamı olmuyor ama acayip derecede korkuyorum cocuktan. Bir gun bana da bir Şeyler soyleyecek karşısında dut yemiş gibi kalacağım diye.

Oyle bir Şey ki cevap versen "bunu ciddiye neden aldın, Şaka yapıyor sen de abartıyorsun" olacak. Almasan karşısında nasıl davranacaksın? Pişmiş kelle gibi sırtacak mısın, kendinle sen de mi dalga gececeksin yani boyle dandun insanlara karşı ne yapabilirsin ki kacmaktan başka.

Yine boyle bir gun yemekhanedeyiz, bunlar bir masada oturuyor. Masalarından kahkahalar yukseliyor, belli ki birini ablukaya almış ustune oynadıkca oynuyor. Yemekleri aldım, kendime masa aramaya başladım her tarafta dolu, o masaya yakın bile oturmak istemiyorum o derece kaldıramıyorum adamın muhabbetini. Mehmet Ali Erbil'in Carkıfelek'te yaptıklarını onla carpın oyle bir Şey işte. Masada kızlardan birisi

varmış, beni gorunce “gelseneee yaa” yaptı. Ben de “kurbanını bulmuş, benle nasıl olsa uğraşmaz” dedim, gectim oturdum yanlarına.

Yeni stajyer kızlardan birisi var, habire ona oynayıp duruyor.

Kızın yuzunde sivilceler var belli ki o da bunu dert

etmiş, yuzundeki kızarıklardan anladığım kadarıyla da ilac

tedavisi goruyor şu an. Bu pezevenk de “Yukarıdan şikayet

geldi, asansore binmen yasaklanmış. Sen ne zaman binsen

ayna sapsarı oluyormuş. Sevgilin seni nasıl seviyor ya, yuzune

dokunduğum an patlayacaksın gibi duruyor. Buzdolapları,

cam eşyalar kırılmasın diye hani bir şeyle kaplarlar ya, seni

gorunce aklıma hep o geliyor pıt pıt patlatılacak” bunun gibi

bir suru şeyi ardı ardına, hic soluk almadan tekrarlıyor boyle.

Masadaki herkes deli gibi guluyor, cocuk ne dese ellerini dizlerine

vura vura guluyorlar resmen. Bir tek o kız, gozundeki o

“sus artık” bakışı, catalı ileri geri oynatması, dudaklarının her

an ağlayacak gibi durması, o kadar iyi biliyorum ki bu hissi.

Akrabalarının yanında babasından azar işiten cocuk gibi, ne

yapman gerektiğini bilmiyorsun. Bir, iki, uc, dort ardı ardına

kızın sivilceleriyle ilgili muhabetleri atıp tutuyor; o attıkca

millet daha fazlasını istiyor, o da her seferinde daha da acımasızlaşıyor.

Sonra tam kalkacakken, o da kızın o durumunu

gordu sanırım ki yoksa hic ona uygun bir davranış değildi
“yaa alınmıyorsun di mi, takılıyorum oyle” dedi. Kız da ihm
mıhh yok falan derken ben tutamadım yine kendimi, mırıldanarak
“orospu cocuğu” dedim. Oyle bir mınıldanmıştım
ki kimse duymaz zannediordum ama o an butun catal bıçak
sesleri kesildi. İnsanlar sustu, sessizlik oyle korkunctu ki
tam karşımda “Ne dedin sen?” diye bekleyen espri makinesi
duruyordu. Bir şeyler yapmam lazımdı, orospu cocuğunu ya
şakaya vuracaktım, ya başka şeye dedim diye atacaktım.
Ya meydan okuyacaktım ya da ona aynen onun davrandığı
gibi davranacaktım, onun zayıf yonleriyle insanlar icinde dalga
gecerek ona ders verecektim.
Sondakini yapmayı cok isterdim ama maalesef ben onun
gibi kotu kalpli biri değildim. Şaka şaka, sadece o an ne
diyeceğimi bulamadım. Cok heyecanlandım sozlude sıra bana
gelen cocuk gibi her şeyi unuttum valla o an bir bok diyemedim.
Onun yerine ona yaptığının yanlış olduğunu soyleyen kelimeleri
soylemeyi tercih ettim..
“Sen orospu cocuğunun tekisin. Her onune gelene dilediğini
soyleyemezsin. Soylerim diyorsan da orospu cocuğusun.”
Allah’ım orospu cocuğuna neden taktım ki bu kadar, soyleyecek
lafım yok diye “bir orospu cocuğu bir orospu cocuğuna
gel beraber orospusistanda bir orospu cocuğu yapalım

demiş”e kadar vardıracağım işi. Bu arada da beynim benle dalga gececeği bölgeleri bana gösterip savunma yapmam için beni hızlı hızlı hazırlıyor. “Kesin dişlerine diyecek PuCCa, at falan diyebilir, sen de hemen sikinden taşığından vur onu. Bir erkeğe yapacağın en büyük hakaret ona otuzbirci demendir. Bir kadınla yatamamak onların o küçücük dünyasına göre acizlik çünkü. Bedenlerinde en zayıf noktaları orası, oradan her türlü vurabilirsin. Zaten küfrederek olaya bel altı başladın bari sonuna kadar git, en aşağılık sen ol, ağlat onu. Çocuk yapmayı düşünüyorlardı karısıyla, geçen onu duymuştun oradan vur PuCCa, ‘Aliah sana bilerek çocuk vermiyor kim bilir nasıl pislik bir insansın, üreme zincirindeki zayıf halkasın, ailenin bile yüz karasıdır eminim. Çocuk için yardım istersen buradan işçi yollarız yengeye.’”

İşte benim beynim böyle pislik, böyle haysiyetsiz karaktersiz bir şey, ne zaman sinirle hareket edecek olsam aynen bunun gibi dünyanın en iğrenc şeylerini gözlerimin önüne getirip dilimden çıkarmaya çalışıyor. Bu sefer de aynısını yapınca, dedim yoo dostum yoo ben bu kadar düşmedim ama bir şeyler söylemem lazım sanırım insanlar bana bakıyor. O yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim: “Orospu çocuğu.”

Sonrasında kendimi savunmamı yazarken buldum. Got,

onune gelen herkese istediğini söyleme hakkına sahip dallama
ona orospu çocuğu dedim diye gitti beni şikayet etti. Hayvan
ilkokuldayız ya, şikayetle akli çalışıyor. Tabii milletin de
“PuCCa da abarttı yani, çocuk şaka yapıyordu” demelerini
hic saymıyorum bile. Oturdum ben de adama neden kufrettiğimi
yazmaya başladım. Bana göre savunma tarihi boyunca
olabilecek en iyi savunmaydı

Biri size orospu çocuğu derse sinirlenirsiniz, ki bu en büyük
hakkınız. Sinirlendiğiniz şey, annenize bu kadar ağır bir
küfrü söylemesidir büyük ihtimalle. Ama orospu çocuğu aslında
küfürden öte bir grup insanın takındığı tavır dolayısıyla
onlara yakıştırılmış bir durumdur. Jyi-kötü hepimiz mahalle
kültüründe yetişmiş insanlarız, mahalleye ahlak kurallarımız
dışında bir aile taşındığı zaman takındığımız tavır hatırlarsınız.
Ailelerimiz o aile ile konuşmaz, selam vermez hatta gördükleri
yerde yollarını değiştirirler, biz çocuklar ise o çocukla
en acımasız şekilde dalga geçeriz. Ailemizin akşam yemeklerinde
bizim duymadığımızı sandığı konuşmaları onun suratına
vurmaktan çekinmeyiz, ona en acımasızca olan şeyleri söyleriz,
onu yanımıza almayız, oyunlara sokmayız. O bizim için
yoktur, olmayacaktır, onunla samimi olanlar ise onun gibidir.
Çocukluk zordur ve kuralları bilmen, iyi oynaman gerekir.

İşte bu ezilmişlikle büyüyen çocuklar ileride onlara yapılan eziyeti başkasından çıkarma yoluna girerler. İnsan içinde sürekli dalga geçecekleri birini bulurlar, aynı kendi çocukluklarına benzer insanlardan seçerler bunu. Karşı gelmeyecek, silik, az konuşan insanlar... Onların üzerlerine oynadıkça geçmişten intikamlarını alırlar, diğerleri yaptığı bu iğrençliği alkışladıkça o ezilmişlik üzerlerinden gider zannederler. Orospu çocuğu bir küfür değildir, çocukken ezilen insanların büyüyünce bunun acısını başkalarından çıkarma zevkinin adıdır bu. Kötü bir şeydir hatta çok kötüdür ama asla küfür değildir.

Aynen bunu yazdım hatta bunun daha daha uzununu. Savunmam büyük ihtimalle bütün kanalda dolaşacak herkes yaptığım benzetmeden bahsedecek, genel müdür gözleri yaşlı okuyacak ve alımdan opecek zannediyordum. Ama oyle bir şey olmadı, kimsenin sikinde de olmadı, paşalar gibi yedim cezamı. Bir kişi de gelip “bacım buralara bir şeyler yazmışsın ama anlamadık biz” bile demedi. Demedikleri yetmiyor bir de ben suçlu çıktım o bambaşka mevzu, orospu çocukları!

Ge l sofraya koy b a r i ayı!

Sarı sonunda birini buldu kendine, Ankaralı'dan vazgeçti.

Ben de oyle bir yukten kurtuldum ki anlatamam. Evet cocuktan

hoşlanmıyorum ama aklımda oyle bir yeri var ki anlamıyorum.

*Bir gun o adamla ne işim olur diyorum, ertesi gun canını
ver dese taksitle satarım diyorum. Belki de bilincaltımda
olan eski sevgilim arkadaşım la yattı ya onu aciğa cıkariyor
olabilir. Ne bileyim yani yoksa başka türlü o adamdan hoşlanmam.*

Gerci bu kez sorunum Ankaralı değil.

*Gecen gun uyandım, uyandığım gibi banyoya tuvaletimi
yapmak için dan diye girdim. Kapıyı actığım gibi karşımda
kıllı bir got duruyor, o kapıyı nasıl kapadım arkama bakmadan
nasıl yatağa attım kendimi hic bilmiyorum. Sakın ola ki
aklına duş ahizesini kaslı bedenine tutup akan su cipil cipil
her yerine dağıtan Murat Boz gibi bir şey gelmesin. Mahmut*

*Tuncer'i düşün orada, kazana sıcak su doldurmuş kırmızı
maşrapayla onu almaya çalışan bir Mahmut Tuncer, işte boyle
bir şey...*

*Bu durumu Sarf ya anlatsam mı anlatmasam mı diye düşünürken
Sarı da tuttu bana "Ayy PuCCa hayatımda bu kadar
buyuğunu gormemiştim. Boyut gerçekten de önemliymiş"
dedi. Hoppala gotu zaten hafızama kazınmışken şimdi istem
dışı sikini taşağını düşünuyorum. Salonda oturuyoruz, o da
anam babam giymiş gri eşofman acmış bacaklarını alın taşaklarıma
bakın der gibi sergiliyor. Gram güzel bir görüntü değil,*

seksi değil, cekici değil aksine korkutucu ve mide bulandırıcı.

Gozumu ceksem kafamın icinde yankılanıyor goruntusu.

Keşke o manzarayı gormeseydim ya, benim için gotten ileri

gidemiyor cunku cocuk. Bir şeylerden bahsediyor, savaş mı

ne olacakmış; konuya o kadar hakim değilim ki sadece "got,

got, got, got" deyip duruyor gibi geliyor bana. Ve her muhabbetin

sonu bir gotle bitiyor, bu beni daha da tedirgin ediyor.

Tabii tek sorunum kıcı başı değil, artık uc kişi yaşıyoruz

ve cocuk kira da vermiyor, temizliğe de yardım etmiyor. Anca

yyiyp icip yatıyor. Eskiden ağda partilerimiz olurdu, kızları

bize çağırıp kim kimle dedikodusu gecelerimiz olurdu, geceleri

dışarı çıktığımız zamanlar olurdu, film izlerdik. Sonra ne

bileyim zaman guzel geciyordu sanki. Şimdi her şey bozulmuş

gibi geliyor, o hep onunla takılıyor, takıldığı yetmiyor

evden de dışarı bırakmıyor cocuğu. Evimde rahat değilim,

kıza bir şey anlatabilmek için randevu almam lazım gibi bir

durum var ortada. Evin her tarafı kucuk kıllarla dolu, tuvaletin

uzerine işemiyor eritiyor o plastiği, pezevengin cişinde tuz

ruhu mu var artık neyse? Kirli camaşırlarımın arasında her seferinde

donunu buluyorum adamın, hele de yanlışlıkla elime

değmişse camaşır suyuna batırıyorum resmen ellerimi. Bir de

Sarı ile eski arkadaşlık gunlerimizde de değiliz artık, icim biraz

o yuzden de buruk sanırım, en iyi arkadaşımı kaybediyorum.

Yalnız bendeki orospuluğa da arada sırada hayran olmuyor değilim. En iyi arkadaşımış, ulan karının goz koyduğu adamdan hoşlanıyorum daha ne kadar bozmuş olabilirim bu kuralı, utanmadan bir de “eve sevgilisini getirdi goygoy yaptılar, beni aralarına almadılar uhuhu” diye ağlayacağım utanmasam.

Allah’ım sana yalvarıyorum karşıma kendim gibi iki yuzlu kafası karışık birini yollama.

Yapacak bir şey yok, Sari’ya anlatmam lazım bu durumu, yani senelerce beraber yaşayacağız ve artık bazı kurallar koyma zamanı geldi sanki. En azından sevgilin banyoyu kendi evinde yapsın demeliyim. Banyoya girmeden 40 metre geriden bağırmaya başlıyorum, kapıyı 22 kez tıkladıp sonra ne olur ne olmaz diye gozlerimi kapatıp iceri giriyorum. Ama ne diyeceğim ki kıza, “seninkinin kara kıllı gotunu gordum, bana bir haller oldu”. Yanlış anlayacak bu işe başka bir kulp bulmam gerek, kimseyi kırmadan, bozmadan etmeden. Ev arkadaşlığına uygun bir şekilde kibarca hatta laf sokarak bile olabilir. O yuzden ilk iş olarak, lafı ortaya atarım isteyen istediğini alır giyer diye başladım duruma.

“Yaa bir arkadaşım evi kız arkadaşıyla tutmuş ama arkadaşının erkek arkadaşı evden çıkmıyor yapıştı diye evden ayrılacakmış şimdi, bence haklı sanki.. Sence?”

“Duydun mu? Kızın birisi varmış, adamın birine çok ama çok aşık olmuş böyle bizim gibi öğrenci evinde yaşıyorlarmış.

Cocuk ilk gunler çok iyiymiş, diğer kız tabii dayanamamış evde paso bir erkek olmasına çekmiş gitmiş. Kızla sevgilisi aynı evde kalmışlar ama dünyanın en tatlı çiftiymiş. Ama

meğerse işler oyle değilmiş, çocuk şizofrenmiş! Kız uyurken boynunu kırttt diye kesmiş gitmiş. Aman Allah korusun inşallah başımıza bole bir şey gelmez.”

Boyle boyle sinsice kafasının icine girmeye çalıştım ama arkadaşım bir geri zekalı olduğu için anlamadı, yine o çocuk bizdeydi yine bizdeydi. Ayrılmalarını da istemiyorum, zaten o biraz ayıp olur sanki ben rahatsız oldum diye çocukla ayrılmaları için uğraşmak. Kara Melek'i o kadar çok izlediğim için hep bunlar beynimde donuyor sanırım.

Bazen beynimin böyle çalıştığına inanıyorum, iceride bir şey var: ‘.Ne, kardeşin sana istediğin kahveyi yapmadı mı? Gece yatarken uzerine kaynar su dok, bir daha san? kahve yapmamak ne demek öğrensin pislik. Hoca istediğin notu vermiyor mu? Hemen saclarından bir tutam koy ceketinin ustune karısı gorsun ve adamı boşasin. Demek ev sahibi öğrenci olduğunuz için çıkın dedi, internetten araştır bakalım dinamiti nereden alabilirmişiz. Bakıyorum eski sevgilin unlu bir

mankenle beraber, yapman gereken çok basit, kız adına sahte

AIDS raporu düzenleyip basma ver.”

İşte böyle çalışıyor, ortada bir sorun varsa hemen aklıma

once pislik yapacağım şeyler geliyor, ardından yavaş yavaş

yumuşaya yumuşaya sorun çözme odaklı fikirlere gelebiliyorum.

O yüzden şimdi de durup dururken kızı sevgilisinden

ayırarak değilim. Hem ayrılсын da benim mi başıma kalsın,

Allah korusun, boylesi daha iyi. Ben sadece adamın gotunu

nasıl bir daha gormem diye düşünuyorum. Oysa ki tek yapmam

gereken gidip hoşlanmadığım ne varsa söylemek. Ama

işte bunu yapmadığımdan bin tane oyuna ihtiyac duyduğum

icin sanırım burnum boktan çıkmıyor. O yüzden bu kez ak

şam konuşup bu işi cozeceğim, en azından banyo kullanma

olayını.

Akşam geldi, ben bütün gücümü kuvvetimi toplayıp karşısına

gectim, tam konuşacaktım ki

“Yaa Selim senden rahatsız oluyormuş, bakışların falan bir

korkutuyormuş çocuğu. Ben artık onlarda takılacağım, seni

de evde yalnız bırakmamak için bize getiriyordum çocuğu

ama her gün işkenceye getiriyormuşum gibi davranıyor artık

bana” dedi. Anaaa gote bak, benden rahatsız oluyormuş lan

dangalak burası zaten benim evim. Bir de ben konuşacaktım

ama yine ezik olan ben oldum Allah aşkına. Sanki o benim
gotumu gordu de korktu, lan asil ben senden korktum su samuru!

Ayl...

Neyse en azından artık cocuk bizde kalmayacak bunun
hallolması da iyi bir şey sanki, değil mi?

B i r i n i n c a n ı n ı a c ı t m a k ö y l e b a s ı t k ı

h e p k o l a y y o l u s e ç i y o r s u n

Bugun evimde erkeksiz ilk gunum, got gorme korkusu
yok, aman ustumu başımı sıkı sıkı giyineyim de oramı buramı
gormesin derdi yok, yerlerden kucuk killar toplama derdi de
bitti. Ohh cok şukur koca salon bana kaldı ne guzel bir şeymiş
sessizlik meğerse.

Dedikten yarım saat sonra evde canımın sıkıntısından oldum.

Kendimi bir o koltuğa bir bu koltuğa attım, internette
gereksiz gereksiz dolaştım, buzdolabının kapağını acıp karşısında
kac kez oyle dikildiğimi hatırlamıyorum bile. Uyumaya
calıştım uyku tutmadı, coraplarımın hepsini ciftleştirdim, defterlerimi
duzenledim, bulaşıkları bile yıkadım ama bir türlü
sıkıntım gitmedi. Aynanın karşısına gecip “Nee Oscar odulunu
bana mı veriyorsunuz, o kadar beklemiyordum ki konuşma
bile hazırlamamıştım kendime” diye Oscar hayali kurdum, n
ih olmadı. Ardından şarkıcılık hayali kurayım dedim, hoop

bir popcu klibi cekmeye başladım. Banyo aynasının karşısında garip figurler yaparak MTV muzik odullerinde odulumu de aldım. Hatta yetmedi bana film yönetmeni olayım dedim, bir de onun için ödül aldım. Sonra bilimle irfanla mı uğraşsam dedim, tek bir ilacla 25 dakikada 5 kilo zayıflamayı buldum, odullere doyamadım. Ama yine de can sıkıntım gecmedi...

Aslında sıkıntımın nedenini ben de çok iyi biliyorum, Ankaralı ile konuşmuyoruz artık ama sanki konuşmamız lazım gibi. Sonuçta Sarı'nın çok iyi bir ilişkisi var, yani bu durumum şerefsizlik sayılmıyor. Yaa yine sayılıyor da onun bir gıdım ustası diyelim.

Şimdi Ankaralı'ya "selam bize gelsene" demem hele de şu saatte, actım memelerimi gel de yala demekle aynı şey.

Bir de konuşmama kararı aldığımız için tabii bu daha zor. Bir de o kadar afra tafra yaptık çocuğa gel demek olmaz sanki.

Evde sesler mi duydum desem acaba, ya o da çok mu belli ne. Beynimin yine plan yapan tarafı çalışıyor hiç o tarafı dinlemek istemiyorum ama Ankaralı'yı da görmek istiyorum bir taraftan.

Allah'ım aşk dediğin şey nasıl zor bir şey böyle icim icimi yiyor resmen. Keşke telefon falan icat edilmemiş olsaydı o zaman daha güzel olurdu sanki her şey. Bu kadar kolay ulaşılabilirlik biraz korkutuyor acıcası, yani her an elinin altında

olma hissi, bence ileride büyük ihtimal ben olduktan sonra ilişkilerin en büyük sorunu bu olacak. Bir kadınla bir erkek birlikte olmaya başlayınca kim kime teslim oluyorsa sonrasında en çok uzulen de o oluyor. Avcunun icine almak diye bir olay var ya aha işte bu durum o. Yani adam sana her türlü her alandan ulaşmaya hazır, uğraşmasına gerek yok. Bir tuşa basmak yetiyor sesini duyabilmesi için, aşk için cırpınmak, seni geri kazanmak için uğraşmak hep geride kalıyor böylelikle.

Kalktım, bir güzel giyindim, makyajımı yaptım. Sonra da bütün etrafı dağıttım, sanki bir şeyler arıyormuş gibi yaptım. Sonra da Ankaralı'yı ağlayarak aradım. "Eve hırsız girmiş, Sarı'yı korkutmak istemedim, polis geldi tutanak falan tuttu ama şimdi yalnızım çok korkuyorum" dedim. On beş dakika sonra kapı kaldı, hemen kaşımı gözümü düzelttim, ayakkabılarımı bile çıkarmadım ki ne kadar tedirgin olduğumu gorsun. Bir de kendisinden vazgeçtiğimi düşünmesi için yani daha doğrusu o benden vazgeçtiyse altta kalmamak için sanki biriyle buluşuyormuşum da oradan çıkıp gelmişim gibi davranmak üzere kapıyı bir actım, karşımda bir suru ayı kılıklı adam. Cocuğa eve hırsız girdi deyince toplamış mahalleliyi gelmiş, mal. Hepsi "selamunaleykum bacım" diye içeri girdi, etrafı kolacan etmeye başladılar, tek tek bir de soru soruyorlar. "Kapıyı

zorlamış mı? Polis ne dedi, birini neden bırakmadılar?

Nereden kacmış? Camdan atlamış olması imkansız, diğer evlere girmiş mi? Uyuyor muydun? Calman bir şey var mı iyice baksana, acaba sana zarar vermek için mi girdi?" Aynı anda bir soru soruldu ve ben bunların hiçbirine verecek cevabımı önceden düşünmemiştim. Oyle sacma sapan şeyler soyluyorum ki yalan attığımın kokusu komşu ulkelere kadar gitmiştir. "Yaa işte bir anda girdim dağınık, polis de bir şey olmaz dedi, zaten calacak bir şey bulamamış." Ben boyle boyle olayı kapatmaya çalışırken adamlar CIA ajanı çıktı, gelenleri utanmasalar Rus istihbarat orgutunden falan sanacaklar. Ulan alt tarafı mahalle arkadaşlarınsınız size ne olaydan bu kadar?

"Gecmiş olsun bacım, aman dikkat et, bizim ust kata geldiler bir gun, kızı öldürmüşler" falan gibi en korku dolu hikayeleri anlatsanıza parmak izi alacak gibi durup katil kim diye sorgulayacağınıza...

Yalanım ortaya çıkmadan cekip gittiler de Allah'tan daha fazla uğraşmadım. Ankaralı ile yalnız kaldık, boş ev ikimiz, gizli aşk, buram buram tedirginlik kokuyor ortalık yani. Arkadaşlarını yolladı, sonra şöyle bir bakındı, "Ben de gideyim, bir şey olursa ararsın" dedi, gitme demem lazım ama nasıl söyleyeceğim. Ya bu hoşlandığımı anlamasın mevzusu da ne iğrenctir Allah'ım, gereksiz gurur ve kibirden başka işe de

yaramıyor zaten. İcimden dualar ediyorum, Allah'ım gitmesin, ne olursunnn gitmesin. Babası falan arasın, “annen oldu gelme eve anahtar bende” falan desin. Ya dur, annesi olurse kalkar gider bu sacma oldu, ya sen Allah'sın insan yarattın, atom yarattın, şu çocuğun gitmemesini mi sağlayamayacaksın? Bence yaparsın, hatta işine karışmak gibi olmasın kapının onunde tıkırtılar duyulsa, ne bileyim iceride sanki birileri var gibi olsa, çocuk da kızı bırakıp gitmeyeyim dese... Nasıl fikir? Ya da ulvi şeylerle icine “Gitmeeee, kızın evinde yaşa, gitmeeee” gibi yankılı sesler versen, bir de ardından 3-5-8 gibi rakamları da koydun mu sayısal zanneder o mal, daha inandırıcı olur. Hadi ne olur gitmesin, lutfen.

Sonuc; onca dua işe yaradı ağzımı acmama gerek bile kalmadan, “Eğer korkuyorsan salonda yatarım ben” dedi. Salonda yer hazırladım ona, bu arada tek kelime konuşmuyoruz, gittim odama yattım bende. Yattım ama aklım iceride, ki büyük ihtimalle onun da bende. Kesin şu an aynen benim gibi yorganın altında gözleri fıldır fıldır acık, “İnşallah PuCCa'yı uyku tutmaz” diyor. Sağa donuyorum yok, sola donuyorum yok uyuyamıyorum. Bari bu kez büyüklük bende kalsın dedim, film izleriz ayağına salona doğru seyittim. Konuşmalarımı da hazırlıyorum tabii, “Ya ben öğlen camış gibi yatmıştım.

Sesini duydum da yoksa uykun film izleyelim istersen”

ya da “Bir şey mi oldu sesini duydum da aa uykun kacmış film izleyelim mi?”. Sevişmeye geldim gibi bir şey oldu bence bu, “Yaa çok özür dilerim sesini duyunca geldim. Sabah kahvaltı bile etmemiştim, çok acım acık bir yerlerden bir şeyler soylesek yesek olmaz mı?” Evet, bu super. Açlık bu yani ne yapayım odada oleyim mi ha oleyim mi?

Tıp tıp tıp salona girdim, karanlık ya, ışığı yaksam mı yoksa boyle mi yorganını kaldırırsam dedim ama karanlıkta beni gorurse korkabilir. Hoş, kazma dişlerim adeta bir gece lambası gibi ama olsun. Işığı actım, birkaç kez oksurdum, ses çıkmayınca yorganı hafif kaldırdım ve ayı oğlu ayının uyuduğunu gordum. Lan daha yeni yattın da ne ara uyudun, sen nasıl bir ayısın Allah bilir. Bu arada sadece gormekle de kalsam iyi horlamalarını da duydum. Yine de sanki onu uyanık zannetmişim gibi ismini soyledim, bir daha soyledim. Azıcık durttum, salladım, yorganı ustunden attım en son artık dayanamadım koluna bir tane vurdum. Gozlerini actı, ayağa kalktı. Beni gordu ama once anlamadı dikkatlice baktı, sonra yavaş yavaş kendine geldi.

“İcim gecmiş ya, bir şey mi oldu, ne oldu?”

“Sesini duydum da uyumuyorsun sanmıştım. Acım midem gurulduyor.”

“Yok uyuyorum ben, hadi iyi geceler sana.”

Hassiktir, adam gerçekten ayı çıktı, uyuyorum ben dedi ya, bir daha soylesem mi acaba? Çok mu ustune duşuyorum ki amaan ne olacak şimdi, buraya kadar gelmişiz de...

“Sen bir şeyler yer misin?”

“Yok sağ ol.”

“Ya da hic dışarıdan falan soylemeyeyim, evde ekmek falan vardı tost yaparım.”

“Afiyet olsun sana, ışığı da kapatır mısın?”

“Tost yer misin?”

“Sağ ol yok.”

“Domatesli beyaz peynirli yaparım kendime, aa cikolata var yer misin? Babam Amerika’dan gecen hafta dondu, bana bunları yollamış. Amerika nasıl bir memleket di mi? Sen tut Avrupa’nın butun hırsızlarını topla o kıtaya at, adamlar nasıl bir yer yaptı. Demek ki uckağıtıcılar, dolandırıcılar iyi bir şey. Yani dünyanın merkezi yaptılar o salak yeri.”

“Gerçekten şu an sen bana Amerika’yı mı anlatıyorsun?”

“Aa pardon uyuyacaktın sen, ne bileyim hic uykun var gibi durmuyorsun da belki de yoktur, yok mudur?”

“Vardı da gitti. Bana da yapar mısın ya zahmet olmazsa?”

“Tabii ki.”

Oleyy be oleyy, PuCCa 1 - Ankaralı 0. İşte böyle oğlummm

uyutmazlar seni, yalnız evde tost ekmeği yok, ekme yok hatta

peynir bile yok, domatesi nerenden attım bilmiyorum. O

yuzden mutfaktan cikolataları bir de uyuyamasın diye zift karası

kahveleri aldım geldim oraya. Bu arada uyur muyur diye

de mutfaktan surekli konuşmaya çalışıyorum.

Gectim, DVD'ye My Sassy Girl filmini koydum yorganının

altına girdim, Ankaralı'mn yanma oturarak filmi izlemeye

başladık. Ara ara da boyle donup bakıyorum uyuyor mu uyumuyor

mu diye, baktım gözleri kapanıyor filmde boyle tam

tokat sahnesine geldi.

"Hadi tokatlama oynayalım."

"NE?"

"Filmdeki gibi ya sorduğum şeyin cevabını bilemezsen

şak geciriyorum."

"Manyak mıyız?"

"Yaa lutfen..."

"Ee iyi madem dünya üzerinde olan bütün şehirleri say,

sabah beni uyandırırın bitince...'

Bu çocuk beni sevmiyor ya, dünyanın en romantik filmini

izliyoruz, battaniye olmasa da yorgan altındayız, cikolata

yiyoruz yani daha iyi bir ortam olabilir mi acaba? Hala uyku

da uyku, başka bir şey yapmıyor. Bir de sabaha kadar say ne ya, şu tavırları beni itmesi gerekirken daha da çekiyor. Bana yavşasa belki atacağım bile evden ama- “sabaha kadar şehir say, ben yatıyorum” deyince sinir olmakla uyumaması lazım arasında gidip geliyorum.

“Cevaplar evet-hayır şeklinde olacak, uyuma ya filmi durduyorum.

Başlıyorum, oummm Teoman’ın ilk klibi Papatya.”

“Evet.. Bu evin her yerinde neden Marilyn Monroe var?”

“Evet- hayır .diye nasıl cevap vereyim buna?”

“Yok bu normal soru, her tarafa koymuşsun, neden?”

“Seviyorum, her fotoğrafında cırpınışını goruyorum.”

“Ve bundan zevk aldığın için duvarlara mı asıyorsun, maskelenmiş duygularını kapatmaya çalışan bir kadını izlemek hoşuna gidiyor yani.”

“Ne alakası var, hakkında hiçbir şey bilmediğin birinden bahsediyorsun.”

“Neden 60’lar ya da başka kadın niye değil? İntihar ederek olduğu için mi, babasını bulamadığı için mi, annesinin akıl hastası olduğu için mi yoksa delirmekten korktuğu için mi?”

“Tamam hakkında bir şeyler biliyormuşsun aferin.”

“Biri sana bunu sorduğunda ‘hakkında hiçbir şey bilmediğin biri’ demek için mi asıyorsun, seviyorsun idol olarak

goruyorsun, ne yani?"

"Ya sen neden beni boyle aşağılayarak konuşuyorsun ki sana anlatmamın imkanı yok, bu şekilde sorgularsan beni babamı neden sevdiğimi bile anlatamam sana bu onyargınla."

"Ben sana anlatayım istersen, o da senin gibi ikiyuzlu, histerik, paranoyak olduğu icin. O kadar kendine guvenmiyorsun, oyle korkuyorsun ki aklın sıra siper ediyorsun kafanda yarattığın idolunu. Kendince 'o başardı, beni de sevebilirler' diyorsun. Sevlmeme korkusu var sende, surekli panik halindesin. Yalnız bile kalamıyorsun o kadar kendini sevmiyorsun.

Tek başına kaldığında tahammul edemiyorsun o yuzden her tarafa bu sacma fotoğrafları asıyorsun. Suratında gorduğun o kırgınlık o bilmem ne sırf numara, sırf daha fazla gizemli daha entelektuel gorunmek icin. İnsanların sana 'aynen senin gibi sen de hislerini saklıyorsun yuzunun arkasında huzun bla bla bla' demesi icin, acınmayı seviyorsun sen. İnsanlar senden bahsederken acısın istiyorsun. Halanlar geldiğinde bile nasıl kıyamet koptu, yok okuldan alacaklar bilmem ne diye, sonra bugun polisler gelmiş işte niye etrafı ayağa kaldırıyorsun ki? Tek senin evine girmiyor hırsız. Annen baban başında, parayı yolluyorlar, daha kac yaşındasın ki en fazla lisede bir ergene aşık olmuşsundur, karşısında sivilcen patlamıştır. Ne acısı cektiğini gormelerini istiyorsun. Senin suratına bakınca

sadece şımarık, ilgi budalası bir çocuk görüyorum. Burada

kimse annen rioğil senin, her burnun boka battığında herkes seferber olama.: sana. Ne zannediyorsun ki sen kendini, çok güzel değilsin, çok zeki değilsin, çokla başlayan özelliğın bile yok. Bunun o kadar farkındasın ki arkana acı çekmiş bir kadın portresini koyuyorsun. Hayatında acı nedir bilmiyorsun sen, ananın babanın parasıyla burada millete caka satıyorsun işte. Babası Amerika'dan cikolata getirmiş, burada kalkmış huzun, yuz, acı gizlemekten bahsediyor bana. Turklerden sevdiğin kim, dur tahmin edeyim, Sezen Aksu.. Aman aman çok şaşırđım, İzmirli, bir şeyler başarmış o da boyle acıyı şarkılarına koymuş. Kendini şarkılarında goruyorsun değil mi, Adı Bende Saklı da ne hissediyorsun mesela, annenin akşam sana yaptığı güzel yemekleri ozlediğini mi? Bu yalnız, sevgi yetmeyen, sorunlu, histerik, etrafındaki herkese zarar veren, kendilerini kapatan, sacmalayan kadınların arkasına saklanıp kendini onlarla kıyaslanan nedir? Uzulmek nedir bilmeyen kadınların sadece toplumda ilgi gorsun diye bu tiplerin peşinde suruklenmesi sacmalık, cocukluk, hatta cahillik. Once adam gibi uzul, birileri seni uzsun. Babanın 'akşam konsere gidemezsin' demesine uzulmekten bahsetmiyorum..."

Daha fazlasını dinleyemedim, onu evden kovdum, umuyorum

yarın bana olum haberi gelir, leş bir şekilde geberir bir

daha suratını asla görmek zorunda kalmam.

H e p m i b i r y e r d e n a l ı p

d i ğ e r y e r d e n v e r i r s i n ?

Kanalda bir şeyler yemek için kantinde oturuyordum, çocuğun

biri geldi ama çocuk değil tanrının baş yapıtı gibi bir

şey. Kendine cay alıyordu onu izliyordum ben de. Hic ama

hic kusuru yoktu, sırtı, poposu, omuzları, saçları bile ozenle

yaratılmış gibiydi resmen. Nefes almadan izliyordum onu,

masadaki kızlardan biri "Aaa Utkuu gelmiş" deyip onu yanımıza

çağırınca Allah'ımm sana geliyorum al beni kollarına

diye dine imana dondum. Geldi oturdu yanımıza gözlerinin

rengi bile çok güzel ela ama nasıl bir ela anlatamam o icini.

Oyle okuz gibi çocuğa bakınca tabii çocuk da bir afalladı

once, sonra selam verdi. Çocuk Amerika'ya mı ne gitmiş geçen

gunlerde yanımızdaki kız onu sorunca bu tatilini anlatmaya

başladı. Yemin ederim hic ama hic abartmıyorum, aralarındaki

konuşma şöyleydi:

"Zaten New York benim memleketim biliyorsun. Her yıl

giderim oraya."

"Sen orada mı okumuştun ya?"

“Hayır, ama istesem okurdum istemedim. Orası orfume adetime uygun değil, çok sacma yaşam standartları var. Turkiyem gibisi var mı?”

“Ya tabii canım Türkiye dünya üzerinde en güzel ülke.”
Ney? Aynı ülkede mi yaşıyoruz acaba? Bu kadar çarpık kentleşmenin olduğu bir memleket mi güzel? Kendince güzel elbet ama dünyanın en güzel ülkesi demek biraz abartı değil mi? Bir de dünyada kaç ülke gördün onu da düşünmek lazım aslında.

“Fuhuş almış başını yurumuş Avrupa’da. Amerika’da insanların midesi kalmamış. Bu arada ailemle bir yaz tatili 14, yaşımıydım sanırım o zamanlar evet, evet 14. Berlin’deydim, oradaki arkadaşlarım masturbasyonu yeni öğreniyorlar, herkes birbirine porno CD, dergi buluyor, herkesin tek konusu kadınlar.”

Lan masada bizi fark etmedi mi acaba, otuzbir çekmekten falan mı bahsediyor yoksa ben mi yanlış duyuyorum? Mastır yapmak olabilir mi dediği şey, ama porno da dedi.

“Ben dedim ki sizin hayal ettiklerinizi ben yapacağım!”

“Ha ha yaptın mı peki?”

“Tabii ki onların hayallerine sahip oldum. O yüzden hep benden çekinirler, Türk olduğum için istediğim her şeyi alabileceğimi bilirler.”

Şimdi bir saniye, bunlar az önce toplumsal cokuştan bahsederken bu adam 12 yaşında bir kadınla beraber olduğunu ve bunu Türk olduğu için yaptığını mı anlattı? Milliyetçilikle alakası ne bilmiyorum ama bu durum biraz midemi bulandırdı benim.

“Bir kız arkadaşım vardı, Hırvat bir kız, çok güzeldi, su gibiydi resmen. Ondan ayrıldığım zaman senden sonra artık hep Türklerle beraber olacağım demişti.”

“Aa ne güzelmiş.”

“Ee sen neler yaptın anlat bakalım, ufaklık nasıl?”

“Evde ağlayıp duruyor, annemler bakıyor. Ya çocuk baki...”

“Ya onu bunu boşver de geçen spordayım koşu bandındayım, kızın biri geldi saatlerdir koşuyorsunuz yer kalmadı biraz da biz kullansak makineleri dedi, ne yaptım biliyor musun?”

“Makineyi mi kırdın?”

“Hayır, hepsini o gece tek tek kiralamak için yönetimle konuştum.”

“Yapmazlar ki onun yerine evine yaptırırsana.”

Kızın söylediğini dinlemedi bile ayı! Konuşurken de sürekli zaten memelerini okşuyor. Ara ara sesini duymadan tipini izleyeyim diyorum ama yok, adamın oyle kötü bir muhabbeti

var ki guzelim cocuk gozumde Nihat Doğan gibi bir Şeye
donuŐuyor.

“Bir gun bize yemeğe gelsenize kocam da gelmiyorlar deyip
duruyor.”

“Bakarım ya, sana ben Şeyi anlatmıŐ mıydım askerde komutanın
seks ciğlıklarını dinlediğimi.”

“Htı anlatmıŐtın.”

“Adam bir ust katımda, askerim ama kimse bana bir Şey
yapamaz. Komutan bile benim onumde ceketini ilikler. Er gazinosunda
askerliğimi yaptım. Otelde alt kattayız biz de odaları
falan kurcalıyoruz. Yukarıdan bir ses geldi ahh uhh diye
komutan kariyı almış ağzına yuzune 4 saat boyunca verdi de
verdi, altta da onla beraber biz verdik. Sonra ne oldu biliyor
musun, o kadınla yattım ben.”

Allah senin belanı versin, beyinsiz ayı. O kadınla yatmıŐmıŐ,
karşısındaki kadıncağız da al al oldu resmen. Bir de anlattın
dediği halde neyine devam ediyorsa okuz. Sikinin taŐađının
reklamını yapıyor resmen, kendisinininki olsa iyi bir de
komutaninkini yapıyor. Daha bunun gibi ve daha iğrenc muhabbetleri
yaptı ardından da telefonu calınca “Ben iniyorum
geliyormuş” dedi ve gitti.

Ben once sesimi cikarmadım, yanımda ki kız “Bu da var

ya ayının teki, nereden gordum de selam verdim. Her seferinde aynı şeyleri anlatıyor bir de cocukken yaptığı şeyden bile gurur duyuyor terbiyesiz” dedi. O arkadaşı olarak onu soleyince benim de bir şeyler soylemeye hakkım var diyerek actım ağzımı, o sırada bizim katta bir kız vardı, o çıkıyordu bizi gorunce bir selam vermek icin geldi masaya, ben de susmadım devam ettim.

“Ayı ya, Allah her şeyi tam takır vermiş ama akıl yok. Şurada gordum dedim ne guzel cocuk ilik gibi yanımıza geldi ayy sapık mı, sunepe mi ne bok anlamadım.”

“Kim, Utku’dan mı bahsediyorsunuz siz?”

“Hıı o sanırım, guzelce bir cocuk ama beyinsiz. 10 milyon pıtırıcığım olsa birini vermem, adamın tek muhabbeti yattığı kadınlar. Tipinden utan be adam.”

“Utku benim kocam oluyor.”

Dedi ve gitti. Kendimi yer altında buldum ben de utanctan ve yaptığıım gaf yuzunden hatta magmaya kadar indim, yeni metro istasyonları acacak kadar aşağıda kaldım desem yeridir. Kocasıymış, Allah yardım etsin bari kadına ne diyeyim.

Bugun derste studyoda haber sunma tekniklerini öğreniyoruz, herkes kamera karşısına geciyor spiker gibi bir şeyler bir şeyler işte. Baya bir eğlendik derste sonra hoca anahtarı

bana verdi, ders çıkışında kilitleyip yarın ona teslim edeyim diye. Sarı'nın sevgilisi geldi gitti, ben de milleti gönderdim, kameraları falan kilitledim, kimse kalmayınca da çıkacaktım. Tam eşyalarımı alıyordum ki aşağıdan ses geldi, bir baktım Ankaralı. Ayı, derse gelmemişti bugün not falan almaya geldi kesin. Onla hic karşılaşmamak için direk onumdeki sandalyenin altına saklandım. Ayak seslerini duyuyorum bu arada dolanıyor iceride. Kimsenin olmadığını gorunce gider dedim, sonra bu bana seslendi, orada olduğumu bilmesi ancak sınıftan çıkan birilerine sormuşsa olmuştur, gittiğimi düşünür diye iyice pistim. Bir de o gun bana soylediklerinden sonra o suratını gormek bile istemiyorum onun.

Bu bir daha seslendi, bir daha bir daha derken:

“PuCCa burada olduğunu biliyorum, telefonunun masanın uzerinde.”

Siktir, onu unuttum. Ya ayrıca tuvalette olabilirim ya da çıkıp gitmiş olabilirim onu orada bırakmışımdır ne var yani.

“O gun için ozur dilerim, yuzune bakamayacağım için gelemedim bile sınıfa.”

İyi yaptın aşağılık kopek, o kadar lafı yutar mıyım ben acaba?

“Cok sinirliydim sana, ne bileyim gereksiz bir sinir ama ne

olur cık konuşalım.”

Cıkmayacağım, siktirsin gitsin ayı, konuşacak bir şey falan kalmadı onunla.

“Sürekli sevgili değiştirip suratıma beni istemediğini söyleyip sonra yine böyle sacma sapan umut vermen. Ya da benim umutlanmam senin de bir suçun yok.”

Saklandığım yerden fırladım, demirlere doğru gectim ona doğru baktım.

“Sürekli sevgili nerede değiştirdim ben? Kimi gordun yanımda, ayrıca değiştirsem de sana ne Allah aşkına sana ne yani? Sen kimsin bana gelip burada bunu diyorsun. Şimdi de namus konuşması mı yapacaksın?”

“Yanlış anlıyorsun işte başkasıyla beraberken gece beni evine çağırırsan ben de ağzıma geleni sayarım tabii.”

“Kimle beraberim bana bir onu soyle önce, kim yani? Ayrıca seni evime gel goy goy yapalım diye mi çağırdım terbiyesiz! Hırsız girmişti.”

“Ya hırsız mı girmişti, PuCCa bari hala yalan atma.”

“Girmişti tabii.”

“Adam gibi seni istediğim için çağırdım bile diyemiyorsun.”

Ya gerçekten ağzını burnunu kırmak istiyorum bu geri zekalının.

Evime çağırdım diye bana istediğini söyleme hakkı

var sanki! Aşağıya indim, eşyaları aldım, telefonumu da aldım.

“Seninle artık muhatap bile olmak istemiyorum. Birazcık erkeksen bir daha suratıma bakmazsın. Şimdi çık dışarı kapıyı kilitlemem lazım.”

Bunları söyledim ve çıkmasını bekledim.

“Bu durumu halledene kadar çıkmayacağım. O gün o söylediklerim sadece kırıl diyeydi, ne bileyim işte özür dilerim.

Yine konuşma benimle ama özür dilerim işte.”

“İyi çık şimdi.”

Çıkmak için hamle yaptı, ben de kapının kulpunu tutuyordum, çıktı ama kapının hala dibinde bir dondu, sonra bir hışımla içeri girdi kapıyı kapattı anahtarı elimden aldı. Anahtarı almak için uğraştım biraz vermedi.

“Versene şunu, çocuk musun nesin?”

“Affettim de veririm.”

“Affettim ver, kilitlemem lazım burayı.”

“Bu inandırıcı değil.”

Anahtarı elinden almak için daha da yaklaşmam gerekecek ama o da bildiğin opuşmeden önceki 5 saniye olayı, o yüzden yaklaşmak istemiyorum. Biraz daha ileriden kendimce bağıriyorum.

Baktım vermeyecek, bana ne ulan dedim, kapıyı çekip çıkacaktım, kapıyı da acmıyor ama yavaş yavaş karşımda

sırıttıyor.

“Seni seviyorum de, sana kopek gibi aşığım de, derste seni kesiyorum de.”

“Derste seni mi kesiyorum?”

“O buz gibi soğuk havada camı acıp tam benim sıraya doğru, yansımamı izlediğini gormuyorum değil mi?”

“Sapık mısın nesin ya bunu mu çıkardın buradan? (Haklıydı aynen oyle yapıyordum.) Sen soyle madem, gotumden ayrılmayan sensin. Sen soyle.”

“Ben zaten soylemiştim sana.”

“Ayy canım ya, soylediğin şeyler beni senden soğutan şeylerdi zaten.”

“Evde yorgan altında film izlerken hic soğumuş gibi durmuyordun.”

Vurdum, çok hızlı bir şekilde hem de. Boyle şeyleri hep filmlerde goruyordum, cevap verecek bir şeyi kalmayınca kız şak tokat atıyordu. Ama filmlerde erkekte kıza tokat atmıyordu.

Cocuk da bana vurdu ustelik ayının eli de nasıl ağırdı.

Oyle bir şok oldum ki hic beklemiyordum tokat atmasını.

Kadına tokat atılır mı lan? Oturdum ağlamaya başladım o da yanıma geldi oturdu.”

“Ya oyle bir anda tokat atınca refleks oldu, canını yaktım ozur dilerim.”

“Tamam hadi gidelim.”

Sonra yemin ederim nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama cocuğun dili ağızımdaydı ve ben de gayet halimden memnun bir şekilde karşılık veriyordum. Sonra ne yapıyorum ben diye bir ayağa kalktım, bu da benle beraber kalktı. Bir daha tuttu yine optu, ben de artık iş işten gecti diye kapadım gözlerimi saldım kendimi. Gözümü açtığımda bir şeyi fark ettim sadece eli mememdeydi, mont ve destekli sütyenim yüzünden mememin orada bir şey hissetmemiştim ama gayet çocuk mıncır mncır mıncırıyormuş.

İlk opuşme de meme mi ellenir, acaba bu gerçekten beni herkesle yattı kalktı mı sanıyor? Sarı yüzünden ben de sikeyim bari mi dedi. Şuna baksana ekmek hamuru gibi yoğurdu da yoğurdu mememi. Tokat mı atsam, ama o zaman gene bana karşılığında tokat atabilir. Ya resmen kaşar gibi gordu de studyoda yalnızken işini bitireyim dedi, Allah belanı versin senin.

Hicbir şey demeden bir hışımla kapıdan çıktım ve koşarak resmen kactım. Bu arkamdan geliyordu ama yetişemedi.

Sonra telefon actı, mesaj attı ama ne diyeceğim? “Beni sikmek için boyle yapıyorsun” desem tabii ki hayır diyecek. “Ya beni büyük yukten kurtardın, senden hoşlanıyormuşum gibi yapmak çok zorluyordu beni zaten. Memelerinin arasına boşalmak,

*kıcını başını okşamak, boş kaldığım vakitler de seni
duduklemek istiyorum.” Bunu mu diyecek? Tabii ki “sacmalama”
diyecek.*

*Bütün gece boyunca hem utandım hem heyecandan kalbim
yerinden çıkıyordu. Hem onu düşünmeden edemedim hem de
ne yapacağımı bilemedim. Ertesi gün oldu, okula gidiyorum
ama ayaklarım geri geri gidiyor resmen. Bunu gördüm, görmemezlikten
geldim kafamı eğdim. Sırma oturdum, Sarı ile
beraber kitapta bir şeylere bakmaya başladık. Bu geldi başımıza,
“Bir gelsene PuCCa bir şey diyeceğim” dedi, ben de
kafamı hiç kaldırmadan “Ders çalışıyorum” dedim, “önemli
mi?” Sarı da bir yandan dürtüyor beni git git diye. “Önemli
gel istersen, burada arıza çıkmasın” dedi, kalktım sınıfın önüne
gittik kapının orada konuşmaya başladık.*

*“ Ya ben senin dengesizliğinle ne yapmam gerekli? Gene
ne oldu?”*

“Bir şey olmadı.”

*“O zaman niye kaçıyorsun, bir gün çağırıyorsun ertesi gün
bilmem ne, yani derdin ne senin?”*

“Mememi elledin.”

“Ne?”

“ Sevgili bile olup olmadığımız belli değil yani öyle canın

istediği zaman gelip memelerimi elleyemezsin.”

“Ellerim.”

Elimi tuttu, ařađıdan sınıfa dođru sűrűklűyordu.

“ Sevgilimsin, paranoyaklıklarım at artık seni kullanmak falan istemiyorum ben şenle beraber olmak istiyorum.”

Sarı’ya baktım sıradan bizi izliyordu elimi çektim korkudan

içime sıa sıa “ Sarı bakıyor, o olayı halledelim sonra

sevgili mi ne oluyorsak olalım. O zamana kadar da sakın duralım”

dedim.

İçeri girdik, Sarı hemen çekti beni ne dedi diye.

“ Senin erkek arkadaşını sordu ya, ciddiler mi falan diye.”

“Ee sen ne dedin?”

“Ona sor dedim ya ben bilemem ciddi olup olmadıklarını...”

“Ya köpek gibi geldi baksana kapıma, öyle gözlerini belerte

belerte onu mu söyledin ona, keşke ciddi değiller deseydin.”

Sarı’ya da nasıl söyleyeceğim hiç bilmiyorum, hatta sanırım

işleri daha da beter ediyorum.

Seks

in s a n ın k e n d i n e y a k ı ř a n a d o k u n m a s ı d ır

Acaba cinselliği konuşmak daha rahat olsaydı, her şey hepimiz

için kolay olur muydu diye dűřűnűyorum. Yani evet,

*zaten cinsellik hepimizin bir şekilde muhabbetini açtığımız
mevzu ama “ sevişirsem ölürüm” korkusu ya da erkeklerin “o
da istiyor” yanlış empatisi yüzünden çok içine kapandığı gibi
bu konu, belki daha rahat olabilirdi insanlar. “Bunu sadece
denizde giyebilirsin” diye dolabın kenarından duran açık saçık
kıyafetler gibi işte. Denizde herkes çıplak olunca sorun
yok ama millet kapalı sen açık olunca sanki sorun varmış gibi
görünüyor. Yani olay tamamen toplu bir şekilde kabullenmeden
geçiyor. Gerçi hoş, biz onun da bokunu çıkarırdık herkes
herkesi acelece seksin pozisyonunda bulurduk kendimizi...*

*Bu aralar ister istemez cinsel hayat, sevişme, seks pozisyonları,
eşin dostun arasında sevişen insanın yeri, zamanlama,*

gereklilik gibi şeyleri düşünüyorum. Bir sevgilim var zamanı geldi mi gelmedi mi bilmiyorum, daha doğrusu izlediğim yabancı dizilere, filmlere, okuduğum kitaplara göre geç bile kaldım. Ama etrafimdakilere göre acaba erken mi, her hıyarım var diyene tuzlukla koşmak gibi mi duruyor acaba? İnsanın kendisini görememesi ne büyük bir talihsizlik, kendim hakkında kararları verirken o yüzden hiç objektif olamıyorum. Şey de çok çirkin, vajinama bu kadar değer bindirip, adama sevgimi sevişip sevişmeyeceğimle göstermek. Yani bu olay benim hayatımın en büyük olaylarından birisi olarak hafızamda yer edinecek, hiçbir zaman unutmayacağım hatta öyle ki eğer kötü geçerse bu bütün yaşantımı ve geleceğimi etkileyecek. Allah'ım neden böyle zorlu bir görev verdin ki sen? Yemek yemek, içmek ve sıçmak gibi gerekli olan bu olayı öyle gözümüze soktun ki insanlar korkudan kızlık zarını bile yenileyebiliyor.

Bu aralar sürekli ne yapacağımı düşündüğüm için sanırım emmeli gömmeli muhabbetler olduğu zaman gözlerimi monçiçi gibi açıp dikkat kesiliyorum, belki birkaç şey öğrenirim umuduyla. Geçen gün bütün kızlar bizim evde, yine öylesine siktiri boktan bir şeyi tartışıyoruz. Kızlardan biri üst sınıflarda gerçekten yakışıklı bir bebe vardı onla takılıyordu. Yani iletişim fakültesi, tarihi boyunca görebileceği en yakışıklı öğrenciyi bizim üst sınıfa koymuştu. Onu ilk gördüğüm zaman ağzımın

suyu akmişti akmasına ama "Akıl var mantık var, bu çocuk sana bakmaz" diye kendimi çekmiştim. Yani onun yerinde olsam, otuzbir bile çekmezdim ellerime yazık diye o derece tatlı.

Bu kızla da son iki haftadır böyle gayet samimiler, bir ödev vardı da onu halledelim ayağıyla. Kız da bu arada su gibi bir şey, yani onu çatır çatır yemeye hakkı var helal olsun!

176 Seks İnsanın K en d in e Yakışana D okunmasıdır

İşte biz alakasız bir şekilde bambaşka şeylerden bahsederken kızın artık içinde nasıl kaldıysa " Size bir şey anlatacağım ama bu evden dışarı asla çıkmayacak! Birinden duyarsam sizden bilirim" dedi. Hassiktir, işte şimdi boku yedim. Bir sürü kişiyiz, biri mutlaka başkasına söyleyecek sonra da benden bilecek bu hatun. Aha kalbim sıkışmaya başladı bile. Canan da yanımızda üstelik, sınıfın en boş karısı, hayatımda bunun kadar boşunu görmedim desem yeridir. Karının tek hayatı el âlemin yediği haltlar. Yemin ederim ama bütün gün hiçbir şey yapmadan insanlar neler yapıyor diye araştırıyor. O kesin binlerine anlatacak, başında bize böyle bir misyon yüklemeyeydi iyiydi aslında, şimdi kendimi vatanını kurtarmak için susmak zorunda olan eski Vietnam gazisi gibi hissediyorum. Kız bir şeyler anlatıyor ama benim tek düşündüğüm şey, bu evdeki kızlardan kim kime anlatır ve olay çok büyür, iç savaşa

kadar ulaşır. Ben bunlarla cebelleşirken bir anda “mavi don” diye bir şey duydum, işte o an kızın dudak kıvrımlarından bile kopmadan dinlemem gereken bir hikâye olduğunu kavradım. Üst sınıftaki çocukla bir gece evde oturuyorlarmış, işte müzik falan derken çocuğun eli bizim kızın omuzuna gelmiş, ardından beline, ardından hafif hafif okşamalar. Sonra tam o olaya girilecekken adamın mavi bir külotu olduğunu görmüş. Ve inatla o külotu çıkarmıyormuş kıro, bir de külotun üzerinde pis pis sarımsı artık yeşile dönen lekeler varmış... Bunu söylemesiyle hepimizin aynı anda “Örrkkk” demesi bir oldu. Ardından başka bir kız başka bir hikâye anlattı aynı çocukla ilgili. Eski sevgilisi yine bizim üst sınıflardan bir kızmış, bunların ayrılma nedeni ise çocuğun dört beş gün değiştirmedeği iç çamaşırlarıymış, bu herkesçe bilinen bir durummuş yani. Biz çocuktan öğrenmeye devam ederken bu kez millet absürt, komik başlarına gelen yataktaki kötü erkek görüntüle rini anlattılar. İşte çorabını çıkarmadan yatakta kalanlar, etek giymek isteyenler, çıplık atarken annesinin adını söyleyenler gibi korkunç ötesi şeyler hafızama girdi. Zaten bu olay benim için son zamanlarda hayli karışık bir durumdu, şimdi hiç işin içinden çıkamaz hale geldim. Herkes bir şeyler anlatırken ben tabii ağzım gergedan gibi açık bir şekilde ne deseler he

he diye sırtıttığım için “hadi sıra sana geldi” dediler, işte şimdi boku yedim. Aslında bir bok yediğim yok ama “sevgilim benle yatmak isteyince evine taş attım” diyemeyecek kadar büyüdüm. Ne anlatmam gerektiğini de bilmiyorum, bir şey anlatmak zorunda mıyım onu hiç bilmiyorum. O yüzden ben de hem merak ettiğim bir şeyin cevabını versinler, başlarına gelenleri anlatsınlar ki ben de bir şeyler öğreneyim birinci ağızdan diye “ ilkinde çok korkmuştum” gibisinden bir şey söyledim, daha benim cümlem bitmeden kızların yüzleri düştü, hepsi sırayla “Ayy ben bakireyim, ilk nasıl olacak acaba?” demeye başladılar.

Lan! Daha az önce penis damarından bahsetmiyor muydunuz, biriniz adamı donla ortada bırakmamış mıydı da şimdi ne oldu? Beni mi beklediniz namusunuzla çekilmek için. Hoppala şimdi orospu oldum bir anda, suratlarının aldığı şekilden bile öyle belli ki yalan attıkları da, beni mi beklediniz yahu? Sonra bir de utanmadan, “Ya tamam ya, çay falan koyalım mı sıkı bu muhabbet” dediler. Yani olay bende patladı, bir anda onlar ahlak ceo’su, ben ise seks işçisi oldum. Ben de geri zekâlı gibi yanlarında bir şey bilmeyen salak gibi durmayayım demiştim güya. Konu değişti, üstüne iki öğün yemek yedik, uyuduk falan ama ben hâlâ “ Yaa o gün şaka yapmıştım, ilkinde falan korkmadım. Yani korkmadım derken, alışık olduğumdan

değil tabii daha ilki olmadı. Ben gln diye söyledim”

diyemem, biraz zavallıca olur.

178 Seks İnsanın Kendine Yakışana Dokunmasıdır

Kendimi, bedenimi keşfetmeye hazır mıyım diye düşünmeye odaklanmışken bu hiĉ güzel olmadı, üstelik göz zevkimin tek mimarı adamı ne zaman görsem sadece mavi ve ortası sidikli kokuş kokuş donunu düşünüyorum...

Yap tığım h a t a l a r ın s o n u c u

hep m i b o k o l u r ?

Bugün sınıfla Sarı derse gelmeyince Ankaralı ile beraber oturuyorduk, kakara kikiri muhabbet ediyorduk. Hoca önce bizi bir uyardı biz anlamadık devam ettik, ardından da “ İlişkinizi okul dışında yaşayın, burası sevgililerin takıldığı bar değil, okul” dedi. O yle deyince otomatik olarak savunmaya geĉtim “Biz sevgili değiliz ya” diye. Hoca da tabii “Neyseniz nesiniz sessiz olun” deyince bu ayağa kalktı tuttu elimden, ne yapıyorsun lan falan dedim ama aldı beni “Madem yle kız arkadaşımıyla bara giderim” dedi, ĉıktık sınıftan. Sen ne yaptın diye bir carladım.

“O da adam olsun, herkesin ortasında laga luga yapamaz yle.”

“ Lan herkesin ortasında dediğin yer sınıf, öğretmenden bahsediyorsun adam olsun diye.”

“Bana ne ya...”

“ Sarı kapının önündeymiş, gördü çıkarken.”

“Ondan da banane ya, bu ne sanki evli kadınla beraberim gizli saklı.”

“Daha beraber falan değiliz düşüneneğiz demiştik.”

“Düşünmesi falan bitti bu işin. Beraberiz artık ona göre işte düşünürsün. Artık benim kız arkadaşımın bu kadar.”

Allah’ım şu an heyecandan ölüyorum, adamın ayılıkları hoşuma gidiyor. Meğer içimde öküz seven biri varmış, öyle kolumdan çekip sınıftan çıkarmalar falan kızmam lazımken ağzım kulaklarımda. Bir taraftan da tabii Sarı var, ona bunu açıklamam da lazım. Eve gideyim de bari kıza anlatayım durumu.

Artık kızacağına sanmıyorum kızın sevgilisi var zaten, bir de Ankaralı mı kaldı yani bence gayet alttan olacaktır.

Umuyorum, belki biraz bozulur küser ama.

Eve doğru gittim, ona söyleyeceğim şeyleri düşünerek bizim apartmanın oraya geldim yerde bir sürü şey gördüm, kıyafetler yatak televizyon biri herhalde yolun kenarına koydu ihtiyacı olan alsın diye tinercilerde dağıttı sandım. Ama şöyle kıyafetlere bakınca biraz da yaklaşıncaya onların bana ait olduğunu anladım. Lan!

Koşarak eve gittim, Sarı evde neyim var neyim yoksa atmış, anahtarla kapıyı açtığım gibi bana bağırmaları aynı anda oldu. Çıldırılmış, ev harabe olmuş, nasıl bağıyor bana nasıl.

“Orospusun sen orospu, arkadaşına yapar mı insan sen nasıl bir fahişesin? Aramızı yaparken kendin ayarttın di mi

geber artık. Bu eve sakın ama sakın girme, aklın varsa okula bile gelme senden nefret ediyorum.”

Tabii ki korkudan içime sıçtığım için götüm götüm kapıyı kapatıp anahtarı da ona bırakıp dışarı çıktım. Eşyalara baktım, bilgisayarım parçalanmış, DVD, televizyon, yatağın süngerini bile atmış, takılarım, makyaj malzemelerim Orkid'lerimi bile fırlatmış. Ağlayarak toplamaya çalışıyorum en azından kıyafetleri toplayayım dedim ama çok zor. Bu kez bir de Sarı balkona çıktı oradan bana bağırmaya başladı, neler neler söylüyor nasıl küfürler ediyor. Herkes çıktı bizi izliyor. Elim kolum öyle bağlı ki ne yapacağımı da bilemedim, Ankaralı'yı aradım, ben eşyaları toplarken o da iki üç arkadaşıyla gelmiş. Ayy bunun da her yere kavgaya eleman götürüyor gibi adam toplaması ayrı sorun. Neyse eşyaları görünce o da önce bir şaşırıldı, sonra yanındaki çocuklara bir kaş işareti yaptı, sadece kaşını hafif kaldırdı ve onlar geldi eşyaları elimden alıp kenara yerleştirmeye başladı. Adam da nasıl bir iletişim kuvveti

varsa tek kaşı yetti yemin ederim. Yani bana onu yapsa anlamam ki onları toplamam gerektiğini, “Noldu ya tik mi geldi” falan diye sorarım.

Bu apartmana doğru gitti, ben de arkasından gittim, eliyle durdurdu beni.

“Merak etme hayatımda hiçbir kadına tokat atmam ben, öyle aciz değilim ama seni nasıl zor durumda bıraktıysa o evi paramparça edeceğim.”

“Geçen bana attın ama.”

“O ayrı, sen sakın karışma.”

Gitti kapıyı çaldı, açmadı. Yumruklamaya başladı içeriden sesi geldi bu kez. “O orospunu da al siktir git, tam yanına yakışmış İzmir orospusu işte.” Bu kapıya daha da vurmaya başladı, ben de biraz sinirlendim. Neyse kapıyı açsın da o evi dağıtırken ben de belki kızı döverim diye düşünüp ben de yumruklamaya başladım. Kapı kırıldı kırılacak ama komşular da çıktı bir de üstüne Ankaralı da “ Sakın ola bu iş bitti sanma, sakın ola” dedi, beraber çıktık gittik. O gece onun bir arkadaşında kaldık. Eşyalarımı çocuğun evine koyduk artık bir sevgilim vardı ama evim yoktu. Bakalım bundan sonra hayatım daha nasıl boka batacaktı.

Yaptığım Hataların Sonu cu Hep mi Bok O lu r ?

S a n ır ım b ir şeyler oluyor

İki üç gün okula gitmedim, özel yurtlara baktım nerede kalabilirim diye. Ankaralı'ya da sinir oldum ne benle yurt aramaya geldi, ne bir şey yaptı adam resmen kayboldu. Arkadaşının evinde kaldığımız için sadece gece giderken beraberdik.

Resmen gündüzleri ortada yoktu, destek bile olmadı bana.

Yani ben onun yüzünden evden atıldım, bir sürü rezil oldum,

en azından ayıp olmasın diye benle yurt bakmaya gel değil

mi? Bir de her zaman zırt dedin mi kıyametleri kopartan adam

şimdi "Bir şey olmaz bir şey olmaz" deyip duruyor. Okula

bile Sarı beni dövcek diye gidemiyorum, resmen o bile umurunda

değil adamın. Demek ki böyle oluyor, elde edene kadar

her şeyini ben yaparım, elde edince canın ne isterse onu yap.

Gece böyle odada oturuyoruz işte suratım da asık hani

ona tavır yaptığımı bilsin diye ama yok anlamıyor adam. Ar

tık dayanamadım açtım ağzımı yumdum gözümü neler neler

söylüyorum ama ne karakersizliğini bıraktım ne başka bir şeyini

hakaret üzerine hakaret ettim. Hiçbir şey söylemedi önce

ben saydıkça sustu sustu, yine kolumdan tuttu, "Utanacaksın"

dedi, dışarı çıkardı.

Evet belki bir şeyler yapmıştır ama umuyorum o bir şeyler

San ile ilgili değildir. Kızın evini yıkmamıştır ya da sevgilisiyle kavga etmemiştir. Allah'ım umuyorum öldürmemiştir kızı günlerdir sınıfta da yokum kime ne oldu bilmiyorum, belki de kız öldü kim bilir. Arabadayız ama baya da uzun yol gibi, git git bitmiyor. Ağzından da tek kelime çıkmıyor. Kesin Sarı'yı öldürdü ve onu attı bir yere, gömdü ya da. Ya benim için bir şey yap olayını böyle anlamışsa ne bok yerim ki. Benim alakam yok gerçi nasıl olsun ki ben yurt arıyordum. Bir şey olursa aman suçu paylaşayım falan yapmayayım, Allah korusun genç yaşında cinayet planlamaktan hapse düşerim sonra. Ya bir de şimdi ceset gösterecek ya bana o da beni biraz fena eder, psikolojimi de bozar, polisi mi arasam? Hem bu sayede de benim suç ortağı olmadığım ortaya çıkar. Yani yoksa niye arayayım değil mi? Bir katille beraberim sanırım, beni de öldürür mü acaba, hii o kadar hakaret ettim ya sinirlenmişse şimdi beni de kıştır kıştır kesecekse? Sanmıyorum o kadarını da yapmaz. Bir işaretinden bütün eşyaları toplayan arkadaşlarını düşün, kaldığımız evde kimse bizi rahatsız etmiyor, herkes çocuğa kral muamelesi yapıyor. Lan acaba katil mi gerçekten? Hassiktir ya çok kötü oldu bu, sevgilisi öldürdü diye yazacaklar gazetelerde sonra da herkes "ne işi varmış o saatte o adamla orada" diyecek. Çünkü beyinsizlere göre seni kocan hariç başkası öldürüyorsa katil değil, o saatte yanında olduğun

için sen suçlusun. Gençliğimin baharında yeni sevgilisi tarafından öldürülen kız olacağım, biri bekaretime bakmayı

akıl eder de en azından halamlar “Falliklik yaparken ölmüş” diye benden sonraki nesillere beni ders niteliğinde anlatmaz.

Sonunda arabayı durdurdu. Büyük büyük apartmanların olduğu bir yere geldik, içeri girdik beraber asansöre bindik.

Soruyorum bu arada hâlâ bana cevap vermiyor, indik asansörden kapıyı açtı; normal, eşyaları az olan bir ev.

“Biraz sabretseydin yarın seni buraya getirecektim. Burası artık bizim evimiz, okula uzak ama işine yakm. Güvenlikli üstelik.”

“Eşyalar peki?”

“Biraz borca battım eşyalar yüzünden ama olsun.”

Ev güzeldi, eşyalar çok güzel değildi ama bizim evimizdi.

Bizim evimiz olayı biraz fazla emrivaki olmuştu gerçi. Yani ben daha hazır mıyım bilmiyordum ama şimdi adam bunca şey yapmış, “Beraber yaşamak için düşünelim mi?” diye sormak biraz saçmalık olacak sanki. O yüzden yeni evimize alışmaya çalışacağım.

Ha bir de dip not: O çok korktuğum olayı evimizin ilk günü yaptık. Korkulacak bir şey yokmuş ve evet, herkesten kan gelmezmiş.

P a r m a ğ ı m d a d u r a n a ğ ı r s o r u m l u l u k

Sonunda bir cesaret okula gidebildim, ilk günler Sarı'dan dolu dolu küfürler yedim, biraz insanlar da tepki göstermedi desem yalan olur. Hatta biraz değil baya gösterdi ama arkamdan işte hep, suratıma gelince "Aman nikâhına mı almış adamı" oldu. O yüzden de çok umursamadım açıkçası. Ama yine de bazen San'nın olduğu sıraya doğru bakıyorum da keşke bunu yapmasaymışım diyorum. Yani ne bileyim Ankaralı dan ilk ben hoşlansaymışım, Dişçi'nin peşinde dolanıp duracağıma şimdi Sarı ile de aram kötü olmazdı, bazen özlüyorum çünkü onu, her ne kadar dengesiz bir şey olsa da seviyorum öyle sorunlu, garip insanları sanırım.

Ankaralı ile her şey sanki umduğumdan fazla güzel gidiyor.

Beni işten alıyor, beraber okuldayız evde çok eğleniyoruz.

Beraber yemek yapıyoruz, kadın programlarını izliyoruz, saç-

ma sapan oyunlar oynuyoruz, uyuyoruz, uyanınca birbirimize

sarıyoruz, ev için yeni eşyalara para biriktiriyoruz. O bana

oje sürüyor bense onun o iğrenç saçlarına jöle. Evet, sevgiliyiz

âşığım falan adamın her kusuru gözüme güzel görünmeye

başladı da saçlar ve kaşlar fena oldu. O yüzden geçen gece

aldım onu dizlerime kaşlarının ortasını muntazam bir şekilde

cart cart yoldum. İlk defa aldırdığı için biraz belli oldu ama

nasılsa zamanla alışır o da. Böylesi daha iyi oldu bana göre.

Bir tek sorunum var; beraber yatmaya alışmaya çalışıyorum ama maalesef olmuyor, uykuda bir yeri bir yerime değince ölesiye korkuyorum. Uykuya dalmak zaten ölüm gibi, gözlerim açık yatağın en ucunda "bana sarılmasın" diye dualar ediyorum. Bunu çocuğa da söylemem o kadar zor ki seviyorum, âşığıam ama yatamıyorum. O da vantuz gibi yapışıyor bana anacım nefesini ensemdede hissettikçe ağlıyorum resmen. Geçen gece yine böyle uyumaya çalışıyorum, sağa dönüyorum yok, sola dönüyorum yok uyuyamıyorum. O da nasıl horluyor, burnunda et değil resmen Toros Dağları var, o derece bir gürültü. Dayanamadım o uyurken yan taraftaki tekli koltuğa geçtim, bir tane de ne olur ne olmaz diye yanıma defter aldım, küçük ışığı da açtım. Uyanırsa ders çalışıyorum demek için sonra da o uyanmadan önce hemen yatağa geçtim.

Derken bu olay her gece olmaya başladı, uykuya daldığını anlayınca hop koltukta sızıyorum. Sızıyorum ama bir boynum ağrıyor, sırtımdan bahsetmek bile istemiyorum; bütün gün mal gibi dolaşmam da cabası. Yine böyle bir gün koltukta uyurken elime bir şey oldu gözlerimi bir açtım Ankaralı koltuğa dayanarak yere oturmuş, siktir yakalandık dedim hemen yanımdaki defteri aldım sanki ders çalışı yormuşum gibi de

dalmışım gibi görünmek için. Bu önce bir şey söylemedi ama bakıyor avanak avanak bana.

“Bir şey mi oldu ya, çalışırken sızmışım.”

“Parmağına baksana.”

Parmağımda kocaman bir tek taş, gerçek mi, bu ne, bu neden bu, diye geveliyorum, daha afyonum bile patlamamışken.

“Her gün şu koltukta uyuyorsun, demek ki kırmaktan korkuyorsun beni. Kendinden fedakârlık yapıyorsun. Ben senin gibi birini ellerimden kaçırmak istemiyorum. Zamanımız daha çok var biliyorum, belki de her şey için çok erken, onu da biliyorum ama benimle evlenir misin?”

Evlenmek mi? Bir saniye ya yanında uyuyamamaktan buraya nasıl geldik, bir de neden evleniyoruz ki zaten aynı evde yaşıyoruz.

“Hamile miyim ben?”

“Bilmem öyle misin?”

“Öyle miyim, neden evlenmek istiyorsun ki yani böyle çok erken olmadı mı okul bitse sanki daha iyi.”

“Zaten bu evde yaşıyoruz, ha evli olarak ha bekâr olarak.

Karım olarak yanımda kal istiyorum, ailemden biri ol, canım ol bir yere gitme hep böyle kalalım.”

Birincisi şoktayım, İkincisi evlilik için çok erken, üçüncüsü babama bunu kim açıklayacak? Ama yine de adamın

suratına hayır da diyemem ki yüzüğe hakaret olur, baksana
şunun güzelliğine. Yine de ciddi bir konu bu aslında mezun

olunca İstanbul'da yaşamayı düşünüyorum, ne bileyim biraz
daha iş odaklı hayallerim var benim. Genelde büyük kanallarda
evli kadınlar tercih edilmiyor, bir de nasılsa evliyim diye
çocuk yaparsam... Genç anne olmak iyi ama iş güç her şeyden
vazgeçmem ki vazgeçmek zorunda mıyım onu da bilmiyorum.

Evet dememeliyim ya, hayır demesem bile en azından
düşünelim mi, evet bunu diyeyim. Hemen evlenmeyiz zaten
gidip düğün yapacak değiliz şimdi. Umuyorum öyledir, içeride
nikâh memuru beklemiyordur bizi. Daha dün adamın
yanında nasıl yatacağım diye düşünürken bugün bir yüzükle
uyandım.

“Bence bunu bir düşünelim, çok heyecanlıyım ama aileler
de önemli.”

Bir bozuldu önce, sonra o da hak verdi. Ardında da beraber
parmağımda yüzüğümle okula gittik; tuvalette kız çığlıkları!

Böyle başkalarının taktığı yüzüğe, evlenme kararına heyecanlanan
kızları hiç anlamıyorum. Sanki kendi evleniyormuş
gibi, yüzüğü bütün kızlar parmaklarına tek tek taktı çıkardı.

“Ya çok şanslısın bence, şunu takabilmek için kaç kız
mundar oldu.”

“Bence hemen evet de, hiç bekletme.”

“Ne olacak ki aynı evde yaşıyorsunuz, bizim üst sınıftaki çift gibi işte çok tatlı.”

“Çocuk için biraz bekleyin ama.”

“Düğünü ne yapacaksınız, kır düğünü, kesin kır düğünü yapın.”

“Gelinlik provasına hepimiz geliyoruz şampanya içeriz.”

“Nedimeli mi yapsan acaba?”

“Kesin içkili yap nasıl güzel eğlenceli olacak.”

“Ama burada yapın düğünü İzmir’de yapmayın.”

“Yeni eşyalar alacak mısınız eve? Alın bence.”

Bunlar gibi bir sürü şey. Düğün, yeni eşya, gelinlik başım dönüyor sanırım bunlar nasıl olacak? Bir taraftan da o kadar kızın ağzımın içime bakması da hoşuma gidiyor. Ama yine de hayır okul bitene kadar bekleyelim diyeceğim. Yok yani daha yeni beraberiz zaten, anlaşılmadık diyelim ne olacak, bir de çocuk yaptım diyelim nasıl ayrılacağım sonra çocuğa yazık olmayacak mı? Kendime yaz:k olmayacak mı, niye gereksiz yere kendimi yıpratayım ki ortada hiçbir şey yokken daha, sırf gaza geldim diye. Evet, akşam konuşacağım onunla, güzel güzel okulu bitirmemiz gerektiğini anlatacağım.

Akşam oldu eve gittiğimde yatak odasında tekli kolları

çıkarmış o tarafı boşaltarak bir tane tekli yatak koymuş. Sıkış
tepiş duruyor, görüntü olarak korkunç ama adam ben yatamıyorum
diye gitmiş bana yatak almış. Bütün o hayır diyorum
düşüncelerimi unuttum. Boynuna atladım “ evet” dedim.

H e r ö l ü m y e n i b i r b a ş l a n g i ç t i r

Bugün hayatımın en zor günlerinden biri olacak. Umuyorum
biraz sonra ölürüm, bir araba beni ezer, parça dahi bırakmaz
hatta üstüme gökdelenler düşer, fil de ezebilir sorun değil
ama Ankaralı'nın annesiyle tanışmadan olursa sevinirim.
Günlerdir bizimkilerle tanışmadan nasıl evleneceğiz daraltmalarına
boyun eğmek zorunda kaldım. Neticede çocuk
haklıydı, sadece yarım saat bir “ selam, ben oğlunuzun sevgilisiyim,
iyi bir insanım” diyeceğim o kadar. Bunu bu kadar
büyütüp olay haline getirmek saçmalık tabii. Yalnız gel sen
onu benim içime söyle, öyle büyük bir korku var ki kesin beni
beğenmeyecekler, kesin yani.

Evlerinin oraya geldik, korkudan ellerim ayaklarım titriyor.

Bir taraftan da şey diye düşünüyorum ilk defa çocuğun

yaşadığı evi göreceğim; onun alanı, onun geçmişi, nasıl bir
yerde uyuyor, akşamları ben yanında yokken neler yiyor onların
hepsini de delice merak ediyorum. Kapıyı çaldı, annesi

açtı, bizi görünce bir şaşırıldı sanki, yüzü de asıldı. Ankaralı söylemedi mi acaba geleceğimizi diye düşünürken ayakkabılık bana bütün gerçekleri çıplaklığıyla anlatmaya yetti.

Evlerinde soyadını alacağım adamın bütün akrabaları vardı. Teyzesi, halası, amcası, amcasının oğlu, yengesi, yengesinin kuzeni, anasının amına kadar herkes evlerinde. Salona girdiğim gibi kalp krizi geçirecektim. Herkes dip dibe oturmuş hatta çoğu yerde ve geri kalanlarda diğer odalara sıkıştırılmış bir şekilde duruyorlardı. İlk şokla Artkaralı'nın bana sürpriz yapıp sülalesiyle tanıştırap her şeyi aradan çıkara- 1 racağını düşündüm. Sonraki şokla ise “lan acaba düşün mü yapacağız” dedim. Etrafıma avanak avanak bakarken Ankaralı'dan bir çığlık geldi, arka tarafımda yerlere atmış kendini bağıyor. Ne oldu diye sormaya korkuyorum açıkçası beni beğenmediler demek ki diye düşünüyorum. Ankaralı kalktı yerden bana sarıldı ağlamaya başlamış, “ölmüş PuCCa, dedem ölmüş” diye...

Hoppala, yani tamam acı dolu bir olay evet biliyorum ama o da tam benim geleceğim zamanı mı buldu ölmek için? Ben nasıl seni teselli edeyim ki, ben ne yapabilirim ? “Ölenle ölünmez” mi desem, yoksa adamı mı kötüleşem, “gel camın dışarda duralım sakinleş mi” desem, hem bu sayede buradan kurtuluruz diye düşündüm. Sırtına piş piş yapıp “hadi çikalım”

diye fısıldadım o beni duymadı tabii. Babası geldi babasına sarıldı. Babası ağlıyor, o ağlıyor, annesi ağlıyor arka tarafta bütün sülalesi ağlıyor ben de beyin kanaması geçirip dedesinin yanına gitmeyi planlıyorum.

Bir iki saat geçti ben Ankaralıyı bir daha görmedim. Salondaki ikili koltukta dört kişi oturuyorduk ben arada kaybolmuş halde kendimi kamufle etmeye çalışmakla meşguldüm. Her önümden geçen ağlayan gözle benim kim olduğumu soruyor, ben de her zamankinin aksine sanki acı çekiyormuşum gibi yaparak, çocuğun sevgilisi olduğumu anlatıyorum. En az 10 kişiye söylemişimdir sanırım. Bir taraftan da arkadaşlarıma akrabası ölen insan nasıl teselli edilir diye soruyorum mesajla. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum çünkü, çocuğun peşinden gitsem nereye gidiyorum ki gözü beni görmüyor. Evden çıkıp gitsem ayıp olur mu bilmiyorum ezik gibi burada bekliyorum öyle. İnsanlarla samimi ol, sıcakkanlı davran diyorlar, iyi de ölü evi burası gülücükler saçmam biraz korkunç olmaz mı? Bari Ankaralı'nın odasına gideyim de en azından hani burada bu insanları rahatsız etmeyeyim dedim. Gittim bi rodaya, her taraf Fenerbahçe şeyleri ile süslenmiş, perdesinden yatak örtüsüne kadar her şey sarı lacivert. Yatağının üzerinde daha genç akrabaları oturuyor, büyük ihtimalle kuzen takımı. En

azından içerideki curcunadan daha iyiler, selam verip tekli
koltukta oturdum. Bunlar da benim gelmemden biraz rahatsız
oldular, artık ne konuşuyorlarsa dedeleri ölmüş goy goy peşindeler.

Bir de bana öyle tip tip kimsin gibi bakınca, Ankarall'nm
kız arkadaşımı dedim.

“Aa o dışarıda okuyan kızsın, senden çok bahsetmişti teyzem
çok memnun oldum.”

“ Yok o ben değilim.”

“ İstanbul'da okuyan değil misin? Hani böyle sürekli gidiyordu
senin yanma.”

“ Hayır, değilim.”

“Yaa hani şey değil...”

“HAYIR DEDİM, O DEĞİLİM!”

Mal ya beni zorla adamın eski sevgilisi yapacak. Teyzesi
de ondan çok bahsetmiş, aman aman neyini bahsetmiş
hamsi gibi ölü ölü bakıyordu öyle. Sonra tabii derin bir sessizlik
oldu, onlar kendi aralarında birkaç fısıldama yaptılar
ama öyle çok uzatmadılar. Ben de sinsi sinsi odasını izlemeye
aldım, kitaplığına bakıyorum, kesin o kitapların çoğunu eski
kız arkadaşları falan aldı. Garip garip biblolar var, bu mal ne
anlar biblodan, kesin o da kızlardan. Kitaplığın orada camdan
bir kapak var onun üzerine fotoğraflar yapıştırmış, oturduğum

yerden bakıyorum ama göremiyorum fotolarda neler var diye.

Ayağa kalksam ayıp olur mu onu da bilmiyorum. Yani neticede acı çekiyorlar orada fotolara bakmak biraz garip durabilir.

O yüzden sırf fotolara bakabilmek su içmek bahanesiyle ayağa

kalktım, kendime su aldım ve geçerken aa o da ne, gözüm

takıldı, pıt pıt pıt fotodaki kızları hemen gözlerim ayıkladı

ve hangisinin o benden önce olan kız olduğunu buldu! Kızla

fotosu hâlâ orada duruyor, bir saniye ya sadece orada değil

ki büfenin içinde bir bardak var ve bardak bunların ikisinin

fotosu ile kaplanmış. Allah'ın kırosu! Lan o ne, en iyi erkek

arkadaş ödülü diye bir şey var. Ayy Allah kahretmesin seni,

sevgilimin eski sevgilisinin de birazcık vizyonlu olmasını

beklerdim. Büfenin içi bir cennet, kızın bütün hatıraları orada,

toka görüyorum bir tane, fotoğraflar içeride de var. Ohh

kek adama bak ya, kızın bütün anılarına karşı uyuyormuş bir

de. Sabahlan uyandığı zaman bunları görüyormuş, atmaya

kıyamamış, belki de hâlâ onu seviyor, o geri dönerse diye düşündüğü

için atmamış. Şuna bak ya odasına bak, kim bilir kaç

kez seviştiler, öyle öpmüştür bunu burada, beraber kahvaltı

hazırlamışlardır. Allah belanızı versin sizin!

Ayrıca kuzeni denen dangalak, şu büfedeki fotoğraflara

bakayım demek hiç mi aklına gelmedi de beni adamın eski

*manitası sandın. Allah senin de belanı versin! Şu hale bak ya,
ben nereye geldim böyle, adamın hiç bana saygısı yok, terbiyesiz!
Bari kızı eve getiriyorum, ailemle tanıştıracacağım elbet
bu benim odama girecektir, bunları görüp üzülecektir der değil
mi? Ama nerede onda o düşünce, bencil hayvan! Allah'ım
ben nasıl bir insanla beraberim, bir de evlilik falan diyorum
ne evliliği ya, adam daha geçmişini silememiş, ne evliliği!
Ben kendi kendime sinir krizimi sessiz sakın geçirirken
evde ölü mü ne varsa o olduğu aklıma geldi. Şimdi bunca
kargaşalık içinde çocuğa da kızamam ya, sonra ben suçlu olurum.
Kalkıp gideyim desem ayıp olur mu ki ya, bence olmaz.
Çocuk beni bile görmüyor şu an. Hatta sanırım daha iyi olur,
burada ayak bağı gibi bir şeyim.
Çıkmak için ayakkabılarımı arıyordum ki Ankaralı gördü
beni, geldi, gene o ilk sarılmasını yaparak ağlamaya başladı,
"Ne olur gitme yanımda kal" diyerek. Kaldığımda yapacak
hiçbir şeyim yoktu, ona yardımcı olacağımı da zannetmiyordum
çünkü ben kötü gün insanı değildim maalesef. Yani
başkalarının acısına acıyıp buna üzüntü kılıfını uydurarak
yapmacık davranamıyorum. Olur ki bir yerde karşılaşırsak,
umuyorum bu cenaze olmaz. Sizi teselli etmek için yanınıza
gelmiyorsam kızmayın, teselli hiçbir zaman başaramayacağım
tek şey sanırım. Benim canım yanarken yanımda kimseyi*

istemem, herkesin de böyle olduğunu düşünerek kendimi yetiştirdiğim için nerede üzülen birini görsem ondan birkaç adım uzaklaşıyorum. İstesem de onu anlayamam, anlamış gibi de rol yapmam bu onun kamından vurmaktır çünkü İnsanların en savunmasız anı birilerini kaybettiği zamandır ve bununla oynamak benim gibi pislik birine bile yakışmaz.

O yüzden ben de bana yakışanı yaptım, onu öptüm akşam arayacağımı söyledim ve gittim. Zaten annesiyle tanışmaya diye gidip dedesinin cenazesini gören bir tek bahtsız benimdir sanırım. İlle ağlanacak biri varsa bence ben kendi haiime de ağlayabilirim.

Cenaze, ağlamalar, benimkinin çocukluğuna dönüp dönüp gelmesinden sonra aralık yine normal sevgili günlerimize döndük.

Bir daha mümkünse onun hiçbir akrabası ölmesin diye dua edeceğim, ne kadar zor atlattı şu dönemi. Allah bir daha aynı acıyı yaşatmasın derken sıra geldi fasulyenin faydalarına.

Beyfendinin eski sevgilisinin hatıralarıyla bezenmiş odası için onun ağzına sıçmaya. Yemin ederim günlerdir bu anı bekliyordum, artık kendine gelse de bir ağzına sıçsam, bir tokatlasam bir de ben çaksam diye...

Akşam yemekten sonra yürüyüşe çikalım dedik, orada

söyleyeyim dedim. Böyle çok üstüne gitmeden, sakince uyarımı yapayım en azından kırıldığımı fark etsin diye girdim konuya.

“ Şu senin eski sevgilinle alakalı bazı şeyler beni rahatsız ediyor.”

“Ya gerçekten bilmiyordum geleceğini.”

“Ne?”

“Cenazede olacağını hiç düşünmemiştim bile, annemler söylemiş kalkıp gelmiş.”

“Hı?”

“O gün arayınca beni, biraz moralim bozuktu, sonra annemle konuşmuş.”

“Nasıl ya?”

“Bizde kalacağını bile bilmiyordum babam işte ya, zaten o gece uyumadık hepimiz çok kötüydük.”

“ Sizde mi kaldı?”

“E-evet. Bundan bahsetmiyor muydun, sana kim söyledi bunu?”

Hayatımda kıskançlık yüzünden ilk sinir krizim böyle başladı.

Önce her yer karardı, boğazımda bir şeyler oldu, beynime kanın gitmediğini fark ediyordum. Vücutumda garip

değişimler oluyordu, ellerim benden bağımsız olarak karşımdakine

vurmak, suratını paramparça etmek, her yerini dağıtmak istiyordu, ayaklarım ise gitmiyordu. Yere yığılıp bağırmak istiyordum sadece, tırnaklarımı göğsüme geçirip, “bana bunu nasıl yaparsın” diye inlemek istiyordum. İçimde olanları anlatmamın imkânı yok. Bir taraftan neler olduğunu ayrıntılarıyla duymak istiyordum, diğer taraftan ise konuşmasını bilmeyeyim diyordum. Derin bir nefes aldım, sakince ona doğru döndüm ve çığlıklar atarak ağızıma geleni saydım, “O karı seni nasıl arayabilir, aramasını geçtim nasıl senin evine girer ya nasıl buna izin verirsin! Ve benim bundan haberim nasıl olmaz, ben aradığımda yanında mıydı, yanında

mıydı ha! Onun fotoğrafları boy boy her yerdeyken daha da umutlandı mı? Benden haberi var mı? Annen utanmadı kızı çağırırken, sen hiç mi korkmadın benden? O kızı bulup yerlerde süründürmezsem ne olayım, sen nasıl yaparsın ya, nasıl kalırsın aynı evde, nasıl bana söylemezsin?”

Sonraki kelimelerimin hiçbirini hatırlamıyorum, gözlerimi hastanede açtım çünkü. Ağızımdan köpükler çıkmak suretiyle baya yerden yere atmışım kendimi kasılıp kalmışım. Tahliller yapılması gerekiymiş, Epilepsi olabilirmişim. Her yerim ağrıyordu, sanki tekme tokat dayak yemişim gibi, çenem zonkluyor, ellerim acıyordu. Epilepsi teşhisi bana bundan önce

de konmuştı ama bir daha hiç nöbet geçirmedğim için ne ilaçlarımı içtim ne bir şey yaptım. Çok önemsemedim, hatta sinirseldir diye bile düşünmüştük sülalecek. Şimdi de bir daha aynı testlerden geçmem lazım.

Ev^döndük, Ankaralı'nın suratına bile bakmıyorum, birkaç arkadaşımız var yanımızda öyle onlarla muhabbet ediyorum ama sadece kibarlıktan. Ne zaman onunla göz göze gelsem midem bulanıyor. İşte yanımızdakiler de böyle hasta olan tanıdıklarının başlarına gelen şeyleri anlatıyorlar. Çok önemliymiş gibi. Benimse tek istediğim şey, şunlar bir gitsin de ben bu adamdan ayrılayım. Ayrılacağım yani, eski sevgilisinin dedesinin cenazesinde ne işi olabilir? Bir de gece boyunca uyumamışlar, ne konuştular yani? Ben burada evde öyle kereste gibi adamı beklerken adam cenaze evinde işi pişiriyor düşünsene!

Çocukların da gideceği yok valla, amma bitmez tükenmez hasta akraba hikâyeniz varmış anacım. Tamam sonunda çoğu ölüyor işte, daha yaratıcı finaller yokken bunu bize dayatma-sanıza. Ankaralı'yla bir daha göz göze geldik, "senin ananı öyle bir sikecem ki" der gibi kafamı iki yana salladım. O da bana sanki hiçbir şey yapmamış gibi "ne oldu yaaa" dedi.

Şimdi yarımızdaküerin kavga etmemize şahit olmalarını istemiyorum

Gereksiz bir defa, yani amcasının oğlunun bademcik ameliyatını saatlerce anlatan insanlar bizim için kim bilir eşe dosta neler der, gerek yok. Bu da inatla bana "ne oldu ya" deyip duruyor. "Yok bir şey" dedikçe bir de onları muhabbete dahil etmeye çalışıyor. "Yaa bakın şimdi ben mi suçluyum" diye başladı olayı o kişilere anlatmaya.

Tabii ki onlar da bunun çok normal olduğunu söylediler.

Bir kere bu durum normal falan değil, affedilecek yanı da yok.

Onlardan bir tanesinin başına gelse neler neler yapardı kim bilir. Ama oturup başkasının derdi olunca istem dışı büyütme diyorsun. Yani şöyle bir gerçek var, gelip arkadaşım " Ya ben babamı kestim" diye bana anlatsa, "Canım ya bunda ne var, sinirlenmişsin" der, içerden gizlice polisi arardım. Arkadaşlar böyle geri zekâlılıklar içindir çünkü.

Mesela en son bir arkadaşımız çok kötü bir şekilde aldatıldı.

Yani çocuğu mekânın birinde başka bir kızla yiyişirken gördük. Kimse kıza bir şey demedi önce, sonra bir tane boşboğaz gitti anlattı. Bu da bizden akıl almak, dertleşmek için ağlak ağlak konuşunca hepimiz "Canım ama o seni seviyor biliyorsun" gibi gerzek gerzek cümleler kullanmıştık. Bu durum da aynen böyle, bir de zaten hastaneden yeni çıkmışım oturup durum hakkında sayıp sayıştıracak halleri yok ya! O yüzden onların ne dediği umurumda bile değil, Ankaralı konusu

benim için sonsuza dek kapandı, bir daha hiç açılmayacak sayfa niyetine.

Ve madem ki o insanların arasında açtı konuyu, o zaman bizim konumuz da onların yanında kapanacak demektir. Bir daha suratını görmek istemediğimi söyleyip onu herkesin içinde evden kovdum. Bir sonraki ilişkisinde eski sevgilisiyle görüşmemesi gerektiğini hem anlar, hem herkesin ortasında sorunlarını konuşmamayı öğrenir.

Benimse öğrendiğim tek bir şey var şu an, ben bir de bu denyoyla evlenecektim. Allah korumuş resmen beni.

*A l d i ğ i m k a r a r l a r b a n a b i r k e r e d e
h a y ı r o l a r a k d ö n s ü n*

İnsan ayrılma kararı verdiğinde çok güçlü hissediyor kendini de aynı güç ertesi günde de kendini gösterse ya. Canım acıyor lan, bildiğin acıyor. Affedemeyeceğim bir adama âşığıım, onu affetmemin imkânı yok. O kadar iyi biliyorum ki kendimi, affedersem hep kafamın bir yerinde o kız olacak.

Hep ama hep, hiçbir zaman sorun bile olmayan kız şimdi benim ezeli düşmanım oldu. Bir de affettiğimde daha fazlasını yapar sorunu var ki, o daha kötü. Mesaj attığı zaman cevap vermemek için kendimi zor tutuyorum, aradığı zaman telefonu açıp hadi dön artık dememek için de. Ama yapamam bir

defa önüme gelen herkese anlattım, yani gördüğüm, görmediğim,

beş dakika yanına uğradıklarım bile eski orospu sevgilisinin

adamın dedesinin ölümü üzerinden prim yaptığını

biliyor. Dünyanın en büyük zevklerinden biri zaten erkek ar

kadaş hatasını kızlara anlatmak. Geri zekâlı değillerse adam

ne yaparsa yapsın size hak veriyorlar, o zaman kendini bu ayrılığa

daha hazır hissediyorsun. Bir de içten içten özlemlerini

arkadaşların “ oha artık bunu da yapmış olamaz ayı!” hakaretleriyle

bastırmaya çalışıyor.

Bir de bizim şöyle kötü bir yanımız var ki, aynı evde yaşıyorduk.

Ev sırf adamın eşyaları dolu, sağa dönüyorum oturduğu

koltuğu görüyorum, sola dönüyorum izlediği televizyonu.

Kıyafetlerinin hepsini çöpe attım, hepsini ama, ne var ne

yoksa. Koltuk takımı, yatak odası takımı da ona ait ama onları

çöpe atamam, o da ayı değil onları istemez. Gerçi isterse istesin,

elim arrnut toplamıyor ya gider kendime en güzelinden

alabilirim. En güzelinden olmasa bile İKEA'dan bir şeyler

bulabilirim.

Ayrılık dönemimiz final haftasına denk geldiği için amı

götü dağıtma durumum olmadı ama kendimi derslere de veremiyorum.

Kızları bize topladım ders çalışalım ayağıyla

sabahlara kadar onlara Ankaralı'yı anlatıyorum çok da sikimdelermiş

gibi. Biz gene böyle ders çalışırken mesa j geldi

Ankarall'dan, eşyalarını almak için kapının önündeymiş. Kızlara

dedim ki beş dakika içinde onu yollayacağım hiç merak

etmeyin Kapıyı bir açtım zil zuma sarhoş adam, alkol kokusu

bile benim orada zehirlenmeme yeter o derece

“Kıyafetlerini attım. Laptopun falan al şu çantanın içinde.”

“Biraz konuşalım ne olur, bak yemin ederim ki o kızı ben

çağdırmadım.”

“Hıı eminim öyledir, sapık ya o biri ölse de çocuğun evine

gitsem diye tetikte bekliyordu ”

“Hayır, ne alakası var dedemi de ailemi de tanıyordu.”

“ Şimdi bir de bana o orospuyu mu savunuyorsun?”

Sonrası baya ağır hakaretler, kavgalar hatta öyle ki apartmandakilerin

uyarıları... Baya ağır bir kavga ettik diyebilirim.

Adam uzlaşmaya varmak istedikçe ben daha çok küfür ediyorum,

bir kadının asla etmemesi gereken küfürler ağızımdan

lale bahçesi gibi çıkıyor. İçeride kızlar var, onların olmadığını

bilsem saç baş dalacağım ama bu daha kötüye gidecek biliyorum.

Ardından içeridekiler de artık dayanamadılar, kalkıp geldiler.

“Hadi sen evine git, bu kızı rahat bırak” diye yolladılar

çocuğu. Onu öyle görünce bir içim acıdı, bir üzüldüm. Yani

böyle ne yapsa elinde kalan, en sevdiği oyuncağını mahallenin

başka bebesi kapmış çocuk gibiydi. En son “Bu kadar mı nefret ediyorsun benden?” diye bağılıyordu.

Aslında nefret etmiyorum, hatta sinirim bile geçti ama affetmek o kadar ağır koyuyor ki bana. Affedersem kendimi aciz, zavallı ona muhtaç olan biri gibi hissedeceğimi biliyorum.

Dünyadaki son kalan adam o değil, hayatımın başındayım, en önemlisi evlenmek için zaten çok erken, nasıl böyle bir gaza geldim bilmiyorum. Ailesini de sevmedim, gerçi sevecek bir pozisyonda da değildik. Kadının babası ölmüş oturup benle mi ilgilenecek? O yüzden böylesi daha iyi, hem daha ben neyim ki nereye ev kuruyorum?

Dedikten tam iki saat sonra; kızlar evlerine gitti, ben o evde yalnız kaldım. Az önce böylesi daha iyi olur diyen ben bu kez adam giderken akciğeri koparmış gibi kendimi yerden yere atarak ağlamaya başladım. Sürekli olarak ise “Neden ben! Tanrımmm neden ben!” diye ağlıyordum. Bu da hep var ya yabancı film izlemenin sonuçları, bir defa acı çeken insan

tanrım diye ağlamaz, ki ben hâlâ kimsenin olmadığı ağlamalarım da “Anneecimm ühühüh.. Ben kimseye bir şey yapmadımmm” diye ağlıyorum. Adamın suçu ne? Kız kalkmış gitmiş, çok ona meraklı olsaydı zaten onun peşinden giderdi, ne diye benle uğraşsın değil mi? O yüzden yapmam gerekeni

yaptım, bu olayı “hadi gel barışalım” tadında değil de kavga dövüş moduna sokup sonra barışmaktan başka yapacağımız bir şey yok tadına çevirmeye karar verdim. Önce Ankaralı’yı aradım, “Bana o sürtüğün numarasını veriyorsun, kimse benim erkek arkadaşımın evine öyle elini kolunu sallayarak giremez.

Haa sevgilim falan değilsin artık ama bu olayın aslını öğreneceğim” diye. O da on saat mırın kırın etti, yok bu saatte mi, yok bilmem ne diye. Ben tabii yine bütün çirkefliğimle “İkiniz bir oldunuz beni yok etmeye mi çalışıyorsunuz?” naraları atınca mecbur verdi telefonu. Yalnız ben de, sanki kurtuluş savaşındayız. İki bir olsa ne olur yani.

Hemen numarayı çevirdim, Dıııtt sesini duyunca ona ne söyleyeceğimi düşündüm, harbiden lan, kız oturup sevgilini seviyorum falan dese ne diyeceğim ki. Ki biliyorum kendimi, “Al canım ya senin olsun, zaten bana hiç yakışmıyordu” diyebilirim. Çocukken bile misafiriğe gelen çocuklara oyuncaklarımı verip gece yatakta usul usul ağlayan dangalak bir bebeydim. Telefonu açtı, karşımdaydı sesi. Orospunun yalnız sesi de güzelmiş. Sürekli aklımda acaba bu kızın neresine hayran oldu sorusu var. Ama kötü anlamda değil, meraktan Ankaralı neyi seviyor, nasıl seviyor, bununla nasıldı? Hep konuşuyorlar mıydı, çokça gülüyorlar mıydı? El ele tutuşurken gözlerini birbirilerinden ayırmıyorlar mıydı? Ne sözler verdi

acaba buna, peşinde nasıl koştı, üzüldü mü hiç? Mutlu muydu bununla, seks nasıldı, benimle sarılıp uyuyamıyor ama bununla uyuyor muydu? Benden zeki miydi, ki benden güzel

olduğunu biliyordum ama benden neşeli miydi, yoksa daha da psikopat mıydı? Acaba Ankaralı'yı bırakıp kıza mı hailensem, adam için bile bu kadar soruyu aynı anda hiç kafamdan geçilmemiştim.

Kendimi tanıttım, yalnız sanki kavga edecekmişim gibi atarla istedim telefonu ama konuşma tonumdan dantel oya örneği isteyecek gibi duruyordum. O da önce bir şaşırdı, sonra konuşmaya başladık. Ben cenazeye neden gittiğini, onun yaptığı bu düşüncesizlik yüzünden Ankaralı ile konuşmadığımı söyledim. O da hanımefendi gibi başladığı konuşmasına pavyondan emekli olmuş Leyla gibi devam etti.

“Bak canım, Ankaralı'nın ailesi benim ailem sayılır.”

“ Sayılır-dı.”

“Neyse bazen ondan çok onun ailesini görüyordum. Ki vefat haberini bile annesi ağlaya ağlaya aradı anlattı bana.

Dedesi benim için çok şeyler yapmıştı. Zaten bir erkek arkadaşım var, ki bu durum inan bana benim ilişkimde de zarar olarak geri döndü. Ama ne olursa olsun ben vazifemi yaptım, Haşan Amca'yı son yolculuğuna uğurladım. Ankaralı benim

için sadece ve sadece nefret ettiğim bir isim olarak kaldı, kalmaya devam edecek.”

“Hasta bir akrabası var mı sen şimdi listesini tutmuşsundur, sırada ölmek üzere olan .varsa haber ver de en azından biz de hazırlıklı olalım.”

Haşan Amca’sını son yolculuğuna uğurlamışmış, yalanını sikeyim ben senin. Ayrıca annesine ne demeli, evin içinde ben varken mi aradı kızı ne yaptı? Sonra aradım Ankaralı’yı bu muhabbetimizi biraz farklı bir şekilde anlattım. Daha doğrusu ağız birliği yapmışlarsa diyerek şüphelerimi sanki kız

söylemiş gibi dedim. “ Sen çağırmışsın onu” diye başladım muhabbete. Yalanladı, sinirlendi, kızın evini basacaktı, beraber gidelim yüzleşelim dedi. O kadar uğraşınca inandım ya da inanmak zorunda kaldım bilmiyorum.

Sonrasında etimi koparacak kadar acı çekeceğimi bilseydim sanırım inanmazdım...

Sevgiliyle y ap ilm am a sı ge rek en şeyler

Büyük ihtimalle bütün kadınlar bir erkekle aynı evde yaşamamanın en kötü yanına işte pisliği, dağınıklığı diyeceklerdir.

Ama benim için her sabah yatak toparlamak. Pezevenk hazretleri, o yatak toplanmadan okuluna gidemiyor. Hem çalışıyorum,

hem okuyorum bir de eve gelip yatak topluyorum.

Ama ne yemek yapıyorum ne de bulaşık, onların hepsi ona ait olduğu için şanslıyım. Gerçi hoş yemek yapma olayına o da hiç elini sürmüyor, başlarda bir hevesliydi de sonradan sürekli dışardan yemeye başladık. Onu da geçen gün pantolonumun içine sığmayınca fark ettim, üç kilo almışım.

Bu gidişe bir dur demek lazım, en baştan bunun kökünü kurutmak lazım diye artık evde yemek yemeye, dışarıda da sadece salataya abanmaya karar verdim. Bu arada ben üç kilo aldım ama Ankaralı sekiz kilo aldı, benden daha çok onun ihtiyacı var yani. Karşısına geçtim adeta bir diyet uzmanı, spor

akademisi başkam, hatta Ebru Şallı'nın uzaktan akrabası gibi konuşmaya başladım ve bir plan yaptım. Her sabah bir saat daha erken uyanıp yürüyüşe gidiyoruz, akşam ben olmadığım için çıkamıyoruz ama gece evde bazı hareketler yapıyoruz.

TV karşısında yenilen cipsler, çerezler, pastalar, börekler hepsine elveda diyoruz. Artık sağlıklı yaşamaya başlıyoruz.

1. Gün

Sabah uyanamadım, o uyandı, kalkıp gidecek benden

200 gram daha fazla zayıflayacak diye onu da yollamadım.

Kahvaltı yerine evde mısır gevreği yedik ama ben doymadım

ondan gizli giderken poğaça aldım. Öğlen yemekhanede ne

yemek varsa yedim, akşam ise bugün bir şey yemedik hadi ödül yapalım diye dadandık kebaba.

2. Gün

Ben yine kalkmıyordum ama adam beni sürükleyerek kaldırdı.

Yolda kalp krizi geçirdiğime inandım ama geçirmiyormuşum.

İlk üçüncü dakikada kimse öyle bir kriz geçirmezmiş.

Simitçide çay simit yedim, o koşmaya devam etti.

3. Gün

Sabah yine kalktık, koşarken memelerim çok sallanıyor ve

ağzıma ağzıma girip beni rahatsız ettiği için yürüyelim dedim.

Tempolu şart dedi, temponu sikeyim dedim, o koşmaktan

daha yorucuymuş. Yirmi dakika sonra aynı simitçide onun

koşusunu bitirmesini bekledim.

4. Gün

Bu kez sabah uyanmadım, o kendi kendine gitti koştu.

Gece de sabah koşuya çıkmadım diye bir daha beni çıkardı,

biraz yürüdüm sonra canım profiterol istedi, bir yerde durup

yedim. O onun yerine bir meyve yedi.

5. Gün

Sabah gitmemek için ağladım, o da bana acıdı, mısır gevreği

beni hiç doyurmadı. Bence zaten onu yemeklerden önce

falan yiyor olmalılar, keza kamın doymasının imkânı bile yok

onda.

Hafta sonuna geldik, hadi kaç kilo verdik diye bakalım dedik, ben kendimi niyeysel vermişim gibi hissediyordum. Pratikte bir şey yapmıyor olsam bile teorisinden en az iki kilo gitti derken, iki kilo aldığımı fark ettim. Ankaralı ayısı ise dört kilo vermiş. Şu an ondan nefret ediyorum, elinde yediği yeşil elmadan da. İnşallah şişko bir ayı olur da onun benle dalga geçtiği gibi ben de onunla dalga geçerim. Umuyorum, işkembesi patlar. İnsan sevgilisine beddua eder mi hiç, insana zorla ettiriyorlar. Sen ayısın ya, senin neyine kilo vermek, öküz!

K a r n ı m d a k e lebekler uçuyor san ı y o r d u m

m e ğ e r g a z ı m v a r m ı ş

Çocukken evlenmeye dair tek korkum, ya adamın yanında pırt yaparsam idi. Allah'a şükür bugüne kadar hiç ama hiç kendimi göstermedim. Gelir gelmez tuvalete gittim, dışardaysa öksürmekten ciğerlerimi çıkardım, koku duyduğum zaman "kanalizasyon mu patlamış" dedim. Ta ki geçen güne kadar, ders çalışıyorduk beraber ben böyle kitabı okumaya baya bir kaptırmıştım koltukta, bir an onun olduğunu unuttum. Sabah da hayvan gibi yumurtaya abanmıştım kitabı okurken gayriihtiyari kıcıımı azıcık sağa doğru kaydırıp fıstt yaptım. Cidden fisst idi ama gerçek bir lady osuruğu şeklinde. Sonra onun

odada olduğu aklıma geldi, Allah'tan sessiz oldu dedim kitaba devam etti. Bu arada osuruğumu anlatıyorum resmen, ben ne yapıyorum ya, ne iğrenç, pislik bir kızım. Okumak istemezsen anlarım bu arada, kırılmam darılmam merak etme.

Sonra bir daha geldi, bir öncekinin sessizliğinden cesaret alarak yine kışımı kaydurdım ki Allah Allah bağırsağımın içinden bir trampet ordusu geçti, daradaradara öyle bir ses çıktı ki yok yani kışım yırtıldı lan! Korku dolu gözlerle “ İnşallah duymamıştır” diyerek kafamı ona doğru çevirdim ve o şaşkın gözlerini gördüm.

“Ohaaaa! Sen ne yaptın iç organların patladı sandım. Ciğerin çıktı içinden.”

“Ben bir şey yapmadım ya koltuk şey oldu saçmalama.”

Tabii ki inanmadı bu olaya, tam üç gün insanlara söylemekle tehdit etti beni. Bana yemek yaptırdı, bütün bulaşıkları bana yıkattı, stüdyoyu bana açtırdı, okulda ders notlarım onun yerine ben tuttum. İşkence gibi bir üç gündü, dünyanın en doğal, herkesin her zaman yaptığı şey benim utancım oldu. Tek umudum bir gün onun da yanımda yapıp bu olayı berabere skorlandırmaktı.

Derken bir gün okuldan eve doğru yürürken bir koku geldi burnuma, ara ara bu kokuyu duyuyordum zaten, çürümüş

lahananın içinde bekletilmiş ölü fare gibi bir koku. Cidden yağmur sonrası şehrin yapısı yüzünden sanıyordum, dönüp belediyeye sayıp sayıştıracaktım ki suratında Melih Gökçek ifadesini gördüm. Ben bu ifadeyi bir yerden tanıyordum, etrafa kısa kısa bakışlar, bir taraftan gülümsemeye çalışan dudaklar, bakışlardaki nasıl da kandırdım geri zekâlıları, ya benden olduğu anlaşılrsa cinlikle korku arasındaki panik, eli kolu nereye koyacağını bilememe ve yüksek sesle konuşarak olayı bastırma.

218 Ka r n ım d a Kelebekler Uçuyor Sanıyordum Meğer Gazım V armış

İşte şimdi boku yedin, artık senin kölen değilim Ankarall!

Beni daha fazla kullanamayacaksın, eşitlendik hürriyetimi geri aldım diye “O kokunun senden geldiğini biliyorum. Eve gidince yemek sana ait” dedim. Bir iki mırın kırın etti, “Bu olayı öyle bir efsaneleştirip anlatırım ki sen bile inanırsın, o yüzden kabul et ve bir daha hiç konusunu açmamak üzere kapat” dedim.

İşte bugünden sonra hiçbir şey aynı olmadı, bir defa daha yakaladım, bir' kez bir kez daha derken sonra olay artık onun için çok olağan oldu. Adam nefes almak gibi yanımda zart zart gidiyordu. Ceset yemiş gibi kokuyordu ev resmen, kaç kez ağladığımı biliyorum sinirimden. Sarmaş dolaş yatıyoruz

beraber, romantik kelimeler falan derken bunun götünden hop bir ses geliyor. Bir de öyle pişkin ki normal bir şekilde devam ediyor. Yapma dedikçe çocuk gibi daha fazlasını yapıyor. Gaz yapan yiyecekleri yedirmemek için uğraşıyorum ama yok adamın içinde bir bomba var. Nasıl bundan önce o kadar tutmuş anlamadım.

Bir de her seferinde “Ya başlarda sürekli odaya gitmekten yorulmuştum. Yanında o kadar rahatım ki” diyor. Canım ya, saygı diye bir şey var hani rahatlık bu olmasa gerek diyorum ama yok, adam ilişkimiz boyunca o götünü bir daha hiç tutmadı. Bu da bana çok iyi bir ders oldu, bir daha asla kimseye yanımda yapmasına izin vermedim. Tabii ben de yapmadım; kaçanlar hariç, onları da Allah affetsin artık.

an söyleyeceksen

en a zn iu an d o ğ ru su n u sen b ile u n u t

İşten çıktım eve gelirken Ankaralı'ya sürpriz yapayım dedim, yiyecek bir şeyler aldım, şarap aldım, tatlı falan derken güzel bir akşam geçiririz diye düşündüm. Kapıyı anahtarla açtım, ayakkabılarımı çıkardım içeri doğru giriyordum ki bir çift bacak gördüm. Önce yanlış eve mi girdim diye baktım yok bizim ev burası, içeri bir hışımla girdim ve sutyen külotla masanın kenarında duran kızı gördüm.

İşte erkekler böyle domuzdu, böyle hayvanlardı, böyle
götlendi. Ben onun için bir şeyler yapayım derken adam
eve kız atmış. Bizim yatağımızda yatmış, kız benim masama
dokunuyor, külotla geziyor ya, benim eşyalarımına baka baka
yapmış bu işi. Bu kızı nereden buldu, nasıl tavladı, eve nasıl
getirdi, iş çıkışım olduğunu bile bile nasıl kaldılar, o kadar
mı aşktan gözleri dönmüştü? Önce kızı mı dövsem, Ankaralı'yı
mı öldürsem, ikisini de sandalyeye bağlayıp işkence mi
etsem? Kafalarını birbirlerine vura vura mı gebertsem? Niye
ikisini de yan yana koyuyorum ya, ayrı odalara götürüp birinin
gözüne soktuğum mili diğerinin götünden çıkarabilirim.
Suratlarına tuz ruhu atmak istiyorum. Ayy vizyonsuzluğumun
da bu kadarı kezzap at bari geri zekâlı, ucuz diye tuz ruhunu
düşünüyorum. Ne yapsam acaba şu an kıza nasıl saldırsam
saldalyeyle üstüne mi yürüsem? Ankaralı nerede kesin yatakta
yatıyordur, seks yapmışlardır bizimki uyumuştur tabii kız
da bu yüzden gidememiştir. Üstelik kız küçük mü ne, Allah
kahretsin seni Ankaralı, o sikini kesip Kızılay meydanına atmaz
mıyım ben? Allahhhhhh!

Ama bedenim şoka girdiği için bir şey yapamıyor öyle çıplak
kızın karşısında malak gibi kaldım, ağzımdan bir şey çıksa
da gitsem dövsem diye kendimi bekliyorum resmen. Kız

da korktu.

“Çok özür dilerim kimse yok sandım valizim salonda kalmış
orada soyununca bu tarafa geçtim.”

Valiz mi? Oha adam üstüme kuma getirmiş. Demek böyle
oluyormuş adam bir anda başka kadım getiriyormuş. En azından
bir gün önce falan haber ver ama değil mi, “ sana kuma
getireceğim yatak yapalım kıza” diye. Şimdi ayıp olacak, temizlik
yapmıyorum diye mi getirdi lan? Ya ben ne diyorum
hemen içime acılı Anadolu anası girdi yahu! Kadın programlarına
katılan aldatılan eşlerin konuşmalarını yapıyorum. İkisini
de öldüreceğim sanırım katil olmadan önce son saçmalamalarım
oluyor bunlar da. Mahkemede önce kız bana saldırdı
derim kendimi de iki üç yerden bıçaklayayım da bari az ceza

alayım. Ya da ben niye kendimi ateşe atıyorum ki tutarım bir kiralık katil ikisini de çat çat öldürtürüm. Belki filmlerdeki gibi olur, katilim Leon gibi bir şey çıkar. Sonra onla beraber insan öldürme avına çıkarız, bira içeriz, kötü barlarda eğleniriz, sutyenimin içine silah saklarım, uyuşturucu kaçıırız, kötü, pis bir çift oluruz. Sonra da ikimizi vururlar, el ele kanlar içinde mutlu bir şekilde ölürüz. Bir saniye ama öncelikle şu karşımda duran sürtük için bir şeyler yapmalıyım.

“ Sana söyleyemedi sanırım ama çok özür dilerim, hemen giyinip geliyorum.”

“Neyi söyleyecekti yahu, ne biçim mideniz var sizin? Defol git üstünü falan giyme, bu şekilde çıkacaksın sokağa.”

Kızı kolundan tuttuğum gibi dış kapıya doğru sürüklemeye başladım, bir şeyler diyor ama ne dediğini anlamıyorum bile. Gitsin sutyen külot dolansın sokaklarda, Ankaralı'nın da sikini taşağını kestim mi tamamdır.

“Abla valla billa yanlış anladın ben kuzeniyim.”

“Ben bilirim kuzen müzen şeylerini.”

“Yemin ederim kuzeniyim evden kaçtım valla billa bak, kimliğime bak. Salonda bırakınca valizi kimse yok diye koşarak gidip alacaktım. Ben daha 15 yaşındayım atma beni

abla.”

Şimdi ya kıza inanacağım, şu iğrenç durumdan sonra karşılıklı çay içip akraba muhabbeti yapacağız. (Onu nasıl yaparsak?)

Ya da inanmayacağım onu anadan doğma atacağım

sokağa. Evet, kız küçük gösteriyor ama neden bizimki beni arayıp söylemedi ki. Kolunu bırakmadan Ankaralı'yı aradım, daha telefonu açar açmaz söyledi. “Amcamın kızı evden kaç

mış geri zekâlı millet onu arıyordu, bana telefon açtı ben de bize gel dedim. Şimdi annesi babasıyla geliyoruz eve kıızı almaya etrafta bir şeyler varsa toparlasana” dedi. Ben de sanki hiçbir şey olmamış gibi kıza sarıldım, “ canımmm, demek kuzeni sensin, hadi git giyin gel” dedim.

Bunun da bu akraba manyaklığı beni sanki biraz zorlayacak gibi geldi, daha kaç gün oldu baksana hemen evden kaçan kuzenlerin toplaşma yeri gibi bir yer oldu. Annesi babası geldi kızın, biz de onlar baş başa konuşsunlar diye dışarı çıktık.

Kızı kovmak üzere olduğumu, çıplak yakaladığımı falan hiç anlatmadım, nasılsa kız anlatacak kendimin yorulmasına gerek yok diye düşündüm. Kız da niye evden kaçtıysa mal mı ne? Gerçi öyle diyorum ama ben de bir gün evden kaçmışım, hatta onun gibi aynı memlekette olan kuzenime gitmemiştim, Çeşme’de el âlemin yazlığının bahçesinde uyumuştum.

Lise birdeyim küçük halam niyeysel okuldan eve geldiğimde

benle bir Şey konuŐacađını söyleyip mutfağa götürmüŐtü

beni. Kk halamda 26-27 yaşlarında bir Şey.

“Okulundan aradılar bugün kavga etmiŐsin birileriyle.”

“Ben etmedim ya sınıfta birileri etti herkes gme gitti. Ben

o sırada bahçede ydim bile.”

“Eğer bir daha okulundan ararlarsa seni yine annenin evine

göndeririz. Oradan buraya geldiğinde nasıldın hatırlıyor

musun, geri o eve dönmek istemiyorsan okuluna temiz temiz

git gel.”

“Babam bir daha yollamaz ki beni.”

“O senin baban değil! Baban olsaydı kardeŐlerin buradayken

seni annenin evinde bırakmazdı. Neden önce seni yanına

almadı diye hiç düŐünmedin mi?”

224 Yalan Syleyeceksen En Azından Doğrusun u Sen Bile Unut

“Sonra alacak diye bir de annem o diye...”

“Hayır canım, sen annenle baban evlenmeden önce doğdun,

annenin eski niŐanlısının çocuğusun sen, annen Şenle

ortada kalınca baban acıdı evlendi. BoŐanınca da seni hemen

ona bıraktı. Sen bizim akrabamız değilsin, o yüzden akıllı ol,

yoksa yine o eve gidersin.”

Şimdi eşek kadar kızım yalan söylemiş olma ihtimali çok

yüksek ama neden? Zaten asiyim, kendimi çılgın sanıyorum,
her şey benim üzerime gelmiş gibi bu trajedi de neyin nesi?
Bundan bir iki ay önce kardeşimi de kenara çekip çingeneler
seni kapı önüne bıraktı demişti ama bana anlattığı hikâye sanki
daha gerçekçiydi. Yani ayrıntılar falan, bir de annemle babamın
evlenme hikâyeleri de çok karışık, her kafadan hep bir
ses çıkıyor. Biri Yunanistan'da evlendiler diyor mesela, biri
babam başkasıyla nişanlıyken annemle evlenmiş bir anda onu
anlatıyor, biri annem hamile kalınca babamdan, anneannem de
babam Rum değil diye evlenmelerine izin vermemiş. Annem
de babama kaçmış, çocuk doğarken vefat etmiş, bizimkiler
de ailesi affetsin diye katakulliyile, oyun bilmem ne ile çocuk
var gibi davranmışlar. Sonra ben doğunca da onun kimliğini
bana vermişler. Yani bu hikâye her seferinde değişiyor. Net
olan bir şey annemin Rum olduğu için babamla evlenmesine
izin vermemişler. Ama şimdi halam bana babamın başka birisi
olduğunu söylüyor. Doğru da söylüyor olabilir, yoksa niye
babam diğer kardeşlerimi alıp beni annemde bıraksın ki. En
son artık okulumdaki hocalar devreye girip babamı aramasalardı
yine de beni annemin evinden almayacaktı. Sevmiyor
muydu acaba beni, niye sevsin ki çocuğu bile değilim. Ama
diğerlerine davrandığı gibi davranıyordu sanki. Ya annemin
evine bir daha beni yollarsa diye eşyalarımı bile toplamadan

kardeşimin biriktirdiği parayı çalıp kaçtım.

Nereye gideceğimi bilmiyorum, nerede yatacağımı hiç bilmiyorum.

Ama kendimce limonata yapar pazarlarda satarım

diye düşünerek otopara gittim. Otobüs firmalarının önünde

duruyorum hangi şehre gitsem diye ama bulamıyorum, sonra

cebimde para yabancı bir şehirde kalmama izin vermez diye

arkadaşımda kalmaya karar verdim. Ona da anlattım işte ben

üveymişim falan, o da bir gaza geldi; müzik grubu kurup caddelerde

şarkı söyleyerek para kazanabiliriz dedi. Allah işte

hayatımız çok güzel olacaktı, Olimpos'a gideriz, her şey çok

ucuz orada yatar kalkar şarkılar söyleriz dedik. Ama bir sorun

vardı müzik aleti çalmayı bilmiyorduk. Bir de benim müzik

kulağım bile yoktu. Sesim desen iğrenç, yok böyle bir korkunçluk.

Olsun ama bir şekilde öğrenirdik. O gece orada uyudum,

ertesi gün polise haber vermişlerdir diye okula gitmedim.

Herkes yana yakıla beni arıyordur ama umurumda değil,

orası benim evim değil, o insanlar benim akrabam bile değil.

Ölüp ölüp dirilmişlerdir, oh olsun, benden bu sırrı saklamanın

cezası bu olsun işte! Kızın annesine de akrabam öldüğü için

herkes oraya gitti, evde korktum dedim. Ertesi gün oldu, artık

kızı da ikna ettiğim için kaçabilirdik. Yanına azıcık bir şey

aldı, annesinin ona doğum gününde taktığı altın küpelerini de

cebine attı, çıktık yeni hayatımıza. Başımıza ne çılgınlıklar
gelecekti kim bilir, nasıl güzel olacaktı her şey. Özgür olacaktık,
grubumuz hatta çığ gibi büyüyecekti, İngilizce şarkı
söyleyip dünyaya mı açılıydık, acaba vizyonumuzu Olimpos'la
tutmasa mıydık diye de düşünmedik değil tabii. Su alalım
da otogara gidelim diye girdik bakkala, annemle babamı
bir gördüm bakkalda sigara alıyordu, arkamı dönüp kaçacaktım
ki döndü babam "Okuldan mı kızım, eksik bir şeyler var
mı evde, onu da alalım" dedi. Şimdi bunu acaba ben korkup
kaçmayayım diye mi polisler etrafta bekliyor diye mi yaptı
acaba? Yoksa kız beni sattı mı, babamla konuşup sanki evden

kaçıyormuş gibi yapıp beni teslim mi etti anlamadım. Babam
sigarasını aldı, "hadi gidelim" dedi bana. Ben de kıza hoşça
kal deyip tıpış tıpış evime döndüm.

Meğersem akşam beni görmeyince kardeşim arkadaşımı
aramış, telefona da annesi çıkmış. "Bizde kalıyor merak etmeyin"
 demiş bu da bizimkilere söylemiş. Yani kimse evden
 kaçtığımı anlamamış bile. Yolda babama üvey evlat olup olmadığını
 sordum. "Halanları bir daha o eve sokmayacağım,
 kardeşini bütün gece sabaha kadar ağlatmışlar, gerçek annen
 çingene diye. Sizin de aklınıza yani, eşek kadar kızlarsınız üç
 yaşında çocukların olaylarına inanıyorsunuz" dedi. O sırada

ise aklımı çelen, beni mutlu eden üvey olmayışım değil, halamların
bir daha bize gelmeyecek olması olmuştu.

K ı s k a n ç l ı k ı n s a n ı n k e n d i n e

acı ç ektirme zevkidir

Gece vardiyasında çalıştığım dan sabah işten çıkıp direk
okula geçtim. Gece de işe giderken mini etek giymiştim. Sınıfa
girer girmez Ankaralı beni savurduğu gibi dışarı çıkardı,
etraftaki insanlara çaktırmadan, ağzının içinden konuşarak:

“Bu ne her yerin açık!”

“Nerem açık yahu?”

“Bu şekilde derse falan giremezsin, eve gidip üstünü değiştir.”

Hayatımda ilk defa kıyafetime karışılıyor, ilk baştan beri
zaten giydiklerime kıl olma gibi bir durumu vardı. Laf sokmalar,
o oraya yakışmaz diye çıkarttırmalar ama hiç bu kadar
ileri gitmemişti. Mini diyorum ama bendeki bacağa da kimse

bakmaz, Roberto Carlos bacaklıyım kassız ama kaslı gibi görüntüsü
olan. Birazcık spora abansam Galatasaray'dan bana
teklif gelir forvet için. Yani o yüzden bu kadar abartmaya bile
gerek yok. Bir de hayatıma bu kadar karışması sanki benim
aklım yokmuş gibi ne giyeceğimi bana söylemesi saçmalık
ötesi. Başladım bütün bunlar benim hakkım diyerek, sonra bu
da başladı.

“Madem öyle telefon rehberimde kimin durup durmaması gerektiğini ben de biliyorum. Üç-beş kızla konuşmam yasak ya hani, sen nasıl oluyor da bana karışıyorsun. Üstelik sadece kızlarla mı, hocalara bile karışıyorsun. Ulan yanıma dişi sinek bile gelemiyor senin korkundan. Madem öyle özgürlük istiyorsun, ben de istiyorum. Hadi giyin istediğini bakalım hayatımız nasıl olacak? Şu bana dün mesaj atan kıza cevap vereyim bari.”

Ayy alnımdaki damara bak yine bir şey oldu. Ama bunun karşılığında bunu söylemesi de hiç hoş olmadı. Şimdi ne halin varsa gör diyeceğim ama bu kez de hırsından, inadından bokunu çıkaracak. O yüzden bu olaya bir yol bulmalıyız diyerek dersi bırakıp salak gibi eve gittik.

Beraber kurallar koyduk. Onun konuşmaması gereken insanlar, benim giymemem gereken kıyafetler diye. Dolabımdan hepsini tek tek çıkardı, istemediğini kıyafetleri çöp poşetine koydu. Ben de öyle avanak avanak izledim. Ama birazcık hile yaptım, o çöp poşetini atmaya kıyamadım ben de dolabımın en arka tarafına onları sakladım. Çünkü neredeyse her şeyimi atmıştı.

230 Kıskançlık İnsanın Kendine Acı Çektirme Zevkidir

Derken aradan bir iki ay geçti, kıyafet yüzünden çok kavga

etmeye başladık çünkü her geçen gün biraz daha fazla ileri gitti, en son “göz makyajı artık yapmayacaksın” olayına kadar vardırı işi. Hatta kavgalarımızın tek nedeni bu oldu, her geçen gün abarttı, büyüttü, taviz verdikçe daha da beter oldu. Sonra bir gün eve geldiğimde salonun her tarafı parçalanmış kıyafet doluydu, gizli zula elbiselerimi bulmuş hepsini kırpık kırpık parçalamış.

tik büyük kavgamızı o gün ettik, ondan önce sadece lafla birbirimizi kırarken bu kez tekme tokat girdik birbirimize. O kadar güçlüydü ki benim gücüm ona yetmedi. Onu tekmelerken suratıma vuruyordu, kaçarken saçlarımdan tutuyordu. En son artık yorulduğumuz için yerde yığılıp kaldık. Saçım başım darmadağınık, üzerindeki yırtık, kafasına bardak attım her yer cam kırığı. Ev darmadağınık böyle, yüzü gözü çizik içinde birbirimize bakarak bekliyoruz. Ya bir daha dövüşeceğiz ya da ne yapacağımızı bilmiyorum. Neden dövüştük onu da bilmiyorum bana neden vurdu, ben neden ona böyle saldırdım.

Her şey o kadar garip ki sevdiğin biriyle neden kavga edersin ki. Filmlerde bu sahnede sevişmemiz lazımdı aslında, iki kişi birbirinin suratına bakar ve sevişip olayı hallederler. Ama böyle olmadı, sinirim biraz geçmişti kitaplarımı odaya koymak için odaya girdim, arkamdan kapıyı kilitledi o dışarıda kaldı.

“Ben gelene kadar dışarı çıkmayacaksın”

Bunu dedi ve evden gitti. Odada öyle kaldım, bir yudum su yok bir şey yok. önce kapıyı kırmaya çalıştım başaramadım, telefonum dışarıda sesleniyorum yok, bilmem kaçınıcı

kattayız dışarıya bağırıyorum. Nasılsa gelir dedim, eşyaları valize yerleştirdim uyudum.

Uyandığım da dort beş saat gecmişti, geldi herhalde falan derken içeriye seslendim kimse yok. Gelmemiş bütün gece, tabii beni oraya kilitlemesinden önce hangi orospunun koynunda acaba diye düşünmedim değil maalesef. Bir de ona sinirlendim, ağlıyorum kendimi duvardan duvara atıyorum ama kimse yok evde. Nasıl bir psikopatla beraberim diye de kendimi sorguluyorum, kızıyorum her şeye evet dediğim için. Sonra kapı açıldı, içeri girdi. Ben kufurler ede ede kapıyı açmasını istedim, kapıyı açtı yine saldıracaktım ona oradan da valizimi alıp gidecektim. Ama koltuğun üzerinde bir suru alışveriş poşetini görünce bir suru kıyafeti görünce bir şey yapamadım.

“Gitme, kilitlemeseydim gidecektin, gitme” dedi.

Allah'ım kızmam gereken şeyler neden hoşuma gidiyor, neden bu kadar sacmalığın icine bir parca duygusallık katıyorsun da beni böyle yapıyorsun?

Gitmedim, gidemedim hatta sarılmaktan öte bir zarar bile

veremedim.

İ ç im d en b ir h is

ç ok c a n ım ın y a n a c a ğ ın ı s ö y l ü y ö r

Dunyadaki en büyük heyecanlardan, bangee jumping'den,

ejderhaların seni kovalamasından, İkinci Dünya Savaşı'ndan,

hırsızlık yapmaktan, karanlıkta tuvalete gitmekten daha adrenalini

bir şey varsa o da sevgilinin telefonunu kurcalamaktır.

Gunlerdir o telefon onun elinden bir türlü duşmuyor. Eline

yapışmış bir şekilde oyle yaşıyor desem yeri. Yatıyoruz,

tam uyumaya başlıyorum tıklar tıklar sesler arkamdan geliyor,

bir donuyorum onun yatağına doğru elinde telefon. Hayırdır

diye bir celalleniyorum, oyun oynadığını soyluyor. Bir oyun

uyku kacırmaz, bir oyun o telefonu oyle ele yapıştırmaz. Onu

ancak ve ancak bir orospu, bir vatan haini, bir kaltak, bir anasına

babasına karşı gelmiş taşa dönüşmek üzere olan fahişe,

bir uzun bacaklı şıllık yapabilir. Kesin beni aldatıyor, ya kız

başka bir şehirde o yuzden mesajlaşıyorlar ya da ben işteyken

falan görüşüyorlar. Bir şeyler donuyor ama anlamıyorum. Bir

de eskiden, tuvalete giderken telefonu masaya bırakıp gidiyordu.

Ben de rahat rahat kurcalıyordum. Şimdi ise sıcarken

bile elinde o telefon, bir şekilde bıraktığı zamanı bulmalı ve

bunu halletmeliyim.

*Gece onu uyutana kadar gozlerim fal taşı gibi oturdum
bekledim. Uyudu, boyle uyuduğunu anlayabilmek icin birkac
kez oksurdum, biraz ittim ses vermedi. Cok guzel, şimdi
yastığının altındaki telefonu guzelce alabilirdim. Yatağın
diğer tarafına gectim, nefes bile almadan elimi usulca yastığın
altına koydum telefonunu aramaya başladım. Elime geldi
telefonu aldım, kalbim heyecandan durdu duracak. Aldığımı
anlayıp anlamadığını anlamak icin biraz bekledim hic kıpırdamadan.
Uyansa “ruyanda sayıklıyordun” deyip ona sarılacağım
o planım da hazır. Baktım uyanmıyor, koşarak tuvalete
gittim, kapıyı kilitledim.
İşte telefon elimdeydi, sanki dünyanın sırrı ellerimin altındaydı.
Onun sayesinde dünyanın hakimi olacaktım adeta;
oyle bir guc, korku ve endişe hissediyordum. Bir taraftan ya
bir şey çıkarsa korkusu yaşıyordum. Gercekten başka kızla
mesajlaşıyor diyelim ne yapabilirdim ki? Ne yapacağım, uykudayken
oturup o sikini keseceğim orospu cocuğunun. Ama
bir taraftan da “Bırak PuGCa, o onun ozeli, sacmalama lutfen”
diyem bir ic sesim vardı. Sanırım bu ic sesim, toplumsal
terbiyeden falan bahsediyordu. Hicbir zaman-ciddiye almadığım
icin orada da almadım, almayı da cok düşünmedim. Ne
demek onun hayatı, sikerim ben onun hayatını, olur mu oyle*

şey? O beni aldatmaktan utanmıyorsa, o surtuklerle bu tele

fonla konuşmaktan utanmıyorsa ben de onun telefonunu kurcalamaktan

utanmam. Hem hani hayat müşterekti, hani her

şeyi paylaşıyorduk, telefon olunca mı ozeline giriyor, sacmalık.

Sevgililerimizi telefonlarını kurcalamak bizim en büyük

hakkımızdır, hatta bu konuyla ilgili bir yasa taslağı hazırlamak

lazım. “Kızlar, erkeklerin telefonlarını dilediği zaman kurcalayacaktır.

Buna izin vermeyenler, telefonlarını saklayanlar,

kızanlar sekiz sene ağır hapis cezasına carptırılacaktır. Ama

kesinlikle kızların telefonları kurcalanmayacak, hiçbir şekilde

uzerinde hak talep dahi edilemeyecektir.” Bence cillop gibi

bir yasa, umarım bir milletvekilinin aklına boyle bir şey gelir

de hepimiz rahat ederiz.

Telefon elimde klozetin uzerinde oylece bekliyorum, korkuyorum

bir taraftan da. Her an gelebilir, kapı kilitli ama valla

kırar o kırana kadar da bir şey okuyamam. Actım, icinde kim

bilir neler goreceğim. Ya kıza “Canım PuCCa uyudu, birazdan

yanına geliyorum. Ondan artık nefret ediyorum beni hic

anlamıyor, zaten gunden güne kilo da alıyor. Allah aşkına

gormedin mi PuCCa’yı at ağızlı bir kız, onunla kendini bir

mi tutuyorsun, sen dünya güzelisin” turu şeyler yazıyorsa.

Allah’ım ne olur oyle şeyler yazmamış olsun, en azından “benim

sevgilim var, katır dişli mişli ama ona yakıştıyorum ben sana ne” turu şeyler yazmış olsun. Kalbim yerinden çıkacak şekilde actım telefonu, tuşuna bastım, geleceğim resmen şu an parmaklarımın arasındaydı. Ellerim titriyordu, hem görmek istemiyor hem de o telefonun en derin yerlerine kadar bakmak istiyordum. Işığı yandı ve karşıma drank diye gerçekler çıktı. Telefonuna kilit koymuş!

Bunu bana nasıl yapar ya, resmen telefonuna kilit koymuş.

Yani bunun uzerine kurcalamama gerek bile yok zaten, o kilit

neden koyulur, birileri kurcalamasın diye. Kilidin ne olduğunu

biliyor muyum? Bilmiyorum, o zaman o kilit kime? Tabii

.ki bana. Allah senin belanı verir inşallah. Telefon kulağında

patlar, bommm diye zarın paramparca olur. Bir daha ne bir

kız sesi duyabilirsin, hatta bir saniye, bir parçası da gozune

girsin de telefonun, kor de ol. Bacaklarını kollarını zaten ben

kırarım onda sorunumuz yok.

Fenerbahce'nin kuruluş yılı, 11 ih; doğum tarihi, 11 ih; benim

doğum tarihim, 11 ih; Atatürk'un doğum tarihi, 11 ih. Ne

yapsam olmadı, ne tuşlasam kabul etmedi. Sonra da telefon

kendi kendini kilitledi. Tuvaletten çıktım, telefonu yanına

koydum yatağa yattım. Butun gece uykumda bir suru surtukle

uğraştım, Ankaralı'yı dovdum, ağladım, cıldırdım.

Sabah oldu, beraber kahvaltı için dışarı çıktık, bir şeyler yedik. Ama benim ağzımı bıcağın acmıyor, konuşmuyorum. Konuşursam çok iyi biliyorum, durduk yere kavga edeceğiz ortada da kanıtım olmadığı için ben haksız çıkacağım. Ama sürekli dibindeyim, o telefonu açtığı anda hemen bakıyorum şifreye ne yazacak diye. Her açtığı anda bir şeyleri birleştirmeye çalışıyorum. En son yaptığım planlara göre, 2103 olması lazım. Akşama kadar günü zor ettim, heyecandan kalbim duracak. Hemen eve gidip onu yakalamak istiyorum, o telefonu kurcalayıp yaka paca evden atmak, onu sürüklemek, saçlarından yolmak, burun deliklerinden içeriye kızgın şişler sokmak, gobek deliğinden tırnaklarımı geçirip derisini yolmak, suratını tuz ruhuna batırıp üzerine kum fırlatmak, onu balkondan aşağıya atıp TIR'la, hatta vinçle, hatta ve hatta trenle üzerinden geçmek istiyorum.

Eve gittim, uyku falan derken geldik yine telefonu alma zamanıma. Sessiz ve usulca aldım o telefonu, yine tuvalete kendimi kilitleyip girdim şifreyi. Yanlış çıktı, birkaç kez de o rakamları değiştirdim ve bingo! Telefon açıldı. Kabak gibi onumdeydi artık, resmen ellerim titriyor, sanki senelerce sadece bu iş için uğraşmışım gibi hissediyorum. Ellerimin altında aldatılmamın belgesi var, onu minnacık avuçlarımın arasında

tutuyorum. Her ne kadar bu telefon birazdan Ankaralı'nın gotune
girecek olsa bile şu an bir nimet gibi.

Neden acaba bir kadın aldatıldığının farkına varabilmek
icin bu kadar uğraşır, yani bu garip bir zevk değil mi? Zaten
o gozetlemeler, anlam çıkarmalar, olayları deşmeler sadece
bu heyecanı yaşadığımız icin değil mi? Yani biz ne yaparsak
yapalım o adam bizi aldatıyor bunu öğrenince aptal yerine
konmadığımızı mı düşünüyoruz acaba? Cunku kurcalarken
zaten kesin bir şey bulma umuduyla kurcalıyorsun. Ben daha
adamın telefonunu kurcaladıktan sonra mutlu olan birini gormedim.

Mutlaka icinde bir şey çıkacak, ya birinin numarası,
ya bir mesaj, ya bir fotoğraf... ya da hicbir şey!

Lan telefonu bomboş bunun, mesajlar kısmında bir şey
yok, son aramalar silinmiş, arayan numaralar silinmiş, fotoğraf
albumu sadece bizimkilerle dolu. Oha karşımda çok iyi bir
aldatma uzmanı yaşıyor olmalı! Tam boyle iceri girip ağzına
sıcacaktım ki "dı dı dit dit dit dıdıdıtt" diye mesaj sesi geldi.

Kalbim ağzımda, kalbim soluk borumun icinde, kalbim her
yerde atıyor, işte aldatıldığım kız şu an karşımda duruyor.

Gonderen kısmında "AŞKIM" yazıyor. Hiiiu! Bir de aşkım
yazmış ya, bir de aşkım yazmış bunu bana nasıl yapar!

Mesajı actım, "Kucuk hanım telefonu getir, adam gibi uyu

sonra da” yazmış, önce anlamadım, sonra mesajın benden geldiğini fark ettim. Tuvaletten çıktım, elinde benim telefonum karşımda bekliyordu oyle. “Birinin telefonunu kurcalayacaksan sana tavsiye vereyim, önce uyumuş mu uyumamış mı diye iyice ama iyice kontrol et.”

Geri zekalı, bir gün elbet o acığını yakalayacağım senin!

İşte o zaman böyle pişkin pişkin sırtabileceğim misin acaba?

A n n e m d e n k a l m a g e l i n l i ğ e r a z ı y s a n

g e l b e n i m l e

Her kızın düğün dernek için bir sürü hayali muhakkak olmuştur,

benimki sanırım beklediğimden erken olacağı için şu

an şaşkınım. Düğün, dernek, kına, nişan, elbise, prova, yuzukler,

gelin bohçası, terlik, pijama.., Bunlar ne haberim yok

ama tek tek suratıma bir görevmişcesine vuruluyor adeta...

Ankaralı'nın ailesi baktı ki biz ciddiyiz oğlu benden vazgeçmeyecek

bu evlilik işini oturtalım diye bizi yemeğe çağırdı.

Yemeğe oyle zor gittim ki en son kapılarının onunde

ağlıyordum, beyin kanaması geciriyorum eve donelim diye.

Yemek umduğumdan daha rahat gecti çünkü tek kelime konuşmadık.

Bildiğin konuşmadık, herkes yemek tabağındaki

Bruksel lahanalarını durtuyordu. Ayy bu arada söylemeden

edemeyeceğim, oğlunun sevgilisi gelmiş be kadın, lahana ne,

lahana ne? Allah aşkına bütün gece gaz yapayım diye mi yediriyorsunuz
sen onu bana! Konuya devam edeyim, işte yemekte
hic konuşmadık sonra masayı kaldırdık. Hanımefendi gecen
sefer kıcımı devirip yattığım için benden şikayetçi olmuştu,
bu kez onden onden goturdum bütün canak comleği. Televizyon
karşısına oturduk, oylece bizim oraya geliş amacımızın
konusunu biri acsın diye bekliyoruz. Bu arada da gece vardiyasında
çalışıyorum servis gece beni oradan alacak, bir taraftan
da onu bekliyoruz. Baktım bunların acacağı yok, Yaprak
Dokumu'nu izliyorlar oyle ağzı acık ayran budalası gibi. Bir
de nefes almıyorlar, sıkıntıdan da patlıyorum, kumandayı alıp
cat diye kapatarak, “Nee! Ferhunde yine orospuluk morospuluk
yapacak, birinin kocasını calacak, babaya inme inecek”
demek istiyorum ama onun yerine ağzım kulaklarımda sırtıyorum
oylece. Ankaralı'yı durutup durunca o aldı kumandayı
sesi kıstı dondu onlara “ee” dedi. Erkek çocuk olmanın işte
boyle artıları var yemin ederim. Diyelim ki babamın evine
gitmiş olsaydık, aynen bu pozisyonda ben o kumandayı alsaydım
donup “ee” dese ydim babam o kumandayı benim bir
yerime monte etmişti kesin.

Annesi de oğlunun “e”sini beklermiş gibi bir hışımla kalktı.

“Kacak değilsiniz kocek değilsiniz, şu evlilik olayınıza biz

de el atalım. Geleceğiniz umurunuzda değil belli ki ama bizim

icin duğun onemli. Duğun nerede olacak? Kına nerede?

Nişanı İzmir’de mi yaparız, çift duğun mu? O eski pis ev mi

yeni gelin evi mi olacak? Eşyalarınız var mı? Yatak odasını

kız alırdı, aldın mı? Oğlanın ceyizlikleri nerede? Balayım duğundunuz mu?”

Soylediklerinin hicbiri hakkında bir fikrim yok, çift duğun

ne, duğun mu? Ben duğun falan istemiyorum, biz boyle iyiy

dik bir tek imza lazım bize diye duğunuyordum. Ama annesi

sağ olsun her şeyi duğunduğu için tek tek saydı bana. Sonra da

tuttu kolumdan beni yatak odalarına soktu. Arkasından da Ankaralı

ve babası geldi, dolabı actı ve bembeyaz bir şeyi çıkarıp

yatağın uzerine koydu. Oylesine beyazdı ki muşambadan

yapılmış gibi, ara ara boncuklar olan bu şey kadının gelinliğiydi.

Oha ayı karı, oturmuş resmen plan yapmış iğrenc bir

gelinlik alayım da gelinim falan olursa ona giydiririm diye.

Eğer bunu duğunup bunu almadıysa ne olayım, yoksa bir insan

evladı evlenirken bu kadar korkunc bir elbise giyemez.

Benim sinirden ellerim ayaklarım titrerken Ankaralı’nın gozleri

dolmuş anneciğine sıkı sıkı sarılıyor. “Oyuna gelme aşkım,

oyuna gelme sevgilim. Annenin senin ruhunu emmesine

izin verme. Bu gelinlik giyilmez, bu gelinlik bile değil kefen!

Kadın bana boncuklu kefen diktirmiş, yapma bunu bir tanem,

annene sarılma, tuzunu emiyor senin yapma” demek istedim, kurtarmak istedim onu elinden ama yapamadım. Onun yerine elimde bir gelinlikle kaldım oyle. Kadın karşıma gecti, saçlarımı kulaklarımın arkasına attı.

“Bunu giymeni istiyorum. Sana cok yakışacak, hatta belki bu geleneğimiz bile olabilir, sen de cocuğuna giydirirsin.”

Hı ben psikopat bir anneyim zaten, kızıma en guzel gununde boyle iğrenc otesi bir şey giydireceğim. Hic denemedem, olmaz bana falan dedim. Kadın bu kez sağ omzumu hafif sıkarak tuttu. “48 kiloydum gelin olduğumda, sen de aynı kiloda olduğunu soyledin ya olur sana bu” dedi. Allah’ın manyağı, psikopat, sorunlu sapık, oturmuş kilomu düşünmüş gunlerce. Bir defasında “Ben ilk evlendiğimde 48 kiloydum” demişti, ben de gevrek gevrek gulup butun anneler oyle sanırım demiştim. Onun intikamını alıyor sanırım benden. O hı

şımla aldım elime gelinliği çıktım odadan, Ankaralı’nın odasına girip o naftalin kokan iğrenc şeyi giymeye çalıştım.

Bı arada kadın cidden 48 kiloymuş, elbisenin icine girmek icin oyle bir savaş verdim ki anlatamam. Hatta bir ara uzerimde parcalayayım mı diye düşündüm de sonra “gotunun buyukluğundan gelinliğimi parcaladı” edebiyatı yapmasın derdine düştüm. Bu arada gelinlikle de oyle guzel oldum ki

anlatmamın imkanı yok, şahtım şahbaz oldum yemin ederim.

İbrahim Tatlıses'in Mutlu ol Yeter klibinde olan vokalistlere benzedim, hatta gulyabaniye benzedim. Evet evet ya gulyabani olmuşum ben. Millet gelinliği giyer peri kızı falan olur bir de bana bak.

Dışarı çıktım, umudum insafa gelmeleri idi beni o cirkinlikte görünce ama gelmediler, bunun yerine bana bakıp bakıp duygulanarak birbirlerine sarıldılar. Cirkinliğim aile bağlarını güçlendirdi resmen. Ankaralı geldi yanıma, "Her şey çok güzel gelecek dedim sana" dedi, sonra pat telefon kaldı servis gelmiş iş için beni bekliyorlar. Paldır kuldur giyindim, ayakkabılarımı geciriyordum ki ayağıma, Ankaralı'nın hala bana kereste gibi baktığını gördüm. "Ee hadii, gec kalacağım. Seni evin oraya atarız servisle" dedim, o ise o gece orada kalacağını söyledi. Mideme bir yumruk indi, ağır, sancılı bir yumruk...

Sonrasında ise bütün gece annesinin ve babasının Ankaralı'nın aklını celebileceklerini düşündüm, onu zehirleyeceklerdi..

"Oğlum, gormedin mi gotu dünyalar kadar,, nasıl sığamadı elbisenin içine. Ayrıca bu kız yemek yapmayı bile bilmiyor.

Bir kere bizi evine çağırmadı. Nasıl bakacak bu senin çocuk-

larına? Daha bunun yaşlılığı var, hem kanında Rumluk var bu kızın bizle asla ama asla olmaz sen de biliyorsun. Baksana

sana bu kızı ayarlayayım mı, Keriman ablanın kızı bu, memeleri falan da çıktı, bak bak bak. Oğlum yemim diyorum ama seninkinin ağzı kokuyor, elleri de terliyor. Bir de biz yemekte nasıl az yedik, kız kıtlıktan çıkmış gibi yedi. Bu böyle olmaz, her gun nasıl yemek yetiştireceksin bu hayvana?”

Sevgilimin kafasını resmen yıkıyorlar, adım gibi eminim ya hatta uyurken bile kulağına fısıldayacaklardır onlar “PuCCa’dannn aynili” diye. O da beyninin bir koşesine yer edinecek sonra sabah olunca “Sen benden daha iyilerine layıksın” diyecek. Allah kahretsin, planınızı sanki bilmiyorum!

İşten hemen aradım Ankaralı’yı, ağzını yaya yaya “Annem browni yapmış harika olmuş onu yiyordum. Sabah seni almaya gelirim, kahvaltıya gideriz” dedi. Annesi browni yapmışmış ne bilir anası onu yapmayı, ıslak kek yapmıştır bu salakta browni sanıyordun Ahh her şeye inanan sevgilim benim, saf yurekli masum aşkım, annesinin onu zehirlemeye çalıştığını bile fark etmiyor. Kalbim daralıyor yemin ederim, sabah adamı bir daha bulamayacakmışım gibi geliyor.

Gerci hoş, sabah bulsam ne olacak ki, o gelinliği giyme- ~ mem gerektiğini soylemem lazım. Duğun istemediğimi soylemem lazım, bir de bohca ne ya, onu bir araştırmam lazım.

Ama yine de ben bu gece o adamı o barbarların arasında bırakamam.

Aradım, komşuların beni aradığını soyledim, evde hırsız

olabilir, koş git bak dedim. En azından uykusunda fısıldamalarını engelledim bu sayede.

H ep m i ç a lışm a d ı ğ ım y e rd en so ru g e lir ?

Bir otobusun arka tarafında uc kadın, ortalarında ben olmak üzere nişan alışverişi yapmaya gidiyoruz. Ankaralı'nın annesinin arabası da var oysa ama kadın onun yerine akrabalarıyla beni belediye otobusune sıkıştırmayı daha uygun gordu.

Kadın dünyası çok garip bir dünya, onların arasında bir yandan kendimi öldürmek istiyorum bir taraftan da inanılmaz bir arzu ile ozeniyor muyum neyim. O kadar bilmediğim ve asla sahip olamayacağım şeylerden bahsediyorlar ki, konuşmalar bana oylesine uzak ki. Havlu kenarlan, fiskos masası, terbiyeli kofte, Corapcı Halil. Ya bir insanın nasıl corapcısı olabilir, corap lan bu özel birinden almak garip değil mi? Neyse işte orta tarafta oturup otobusun hiçbir yerinden tutunamayarak titreye titreye gidiyorum. Once nişan olsun dediler ağlaya ağlaya yalvar yakar nişandan vazgeçirdim. Nişanlı, nişanlım, nişanlımla, nişanlımın yani cumlenin iticiliğine bakar mısın?

Madem evleniyoruz on fragmana ne lüzum var? O yuzden direk evlilik alışverişini yapıyoruz. Bu alışverişte görevim ne inan bilmiyorum, ben neden buradayken Ankaralı gotunu yayıp

evde yatıyor ondan da haberim yok. Evleniyoruz diye bu akrabalarla samimi olmak zorunda mıyım, umarım duğunle beraber biter gider.

İc camaşırcı mıdır, gecelikci midir oyle bir yere girdik, “Sana gecelik almakla başlayalım” dediler. Bir saniye, neden geceliklerimi bunlarla seciyorum ki ben? Bir de evde zaten var, kuyruğu yanlışıklıkla kıcına girmiş kopek gibi koşarak buraya bunun için mi geldik yani? Bir gecelik cıkardılar bir kere acayip pahalı ve onu hayatta giymem. Yani Ankaralı'nın karşısına onla cıksam adam gulmekten kalp krizi gecirir. Goğus kısmı dantel ve uzun bir gecelik. Yazın giymezsın yakar, kışın giymezsın soğuk tutar. Bir de boyum zaten 168, o uzun geceliğin icinde badi badi yururken seksi meksi olmamın imkanı yok ki. O dantel tarafı da hayvan gibi kaşındırır, beğenmediğimi soylemek isterdim ama onun yerine hayatımı gecelik aramakla gecirmiş bir genc kız gibi hayatın anlamını bulmuşcasına coşku ve heyecanla saten geceliğe bakarak “evet, evet, evet binlerce kez evet” dedim.

“Hayır” diyememe sorunsalımın bir gun başıma kotu şeyler getireceğinden emindim ama ben daha farklı düşünuyordum. Yani ne bileyim işte bir gun Robbie Williams Turkiye'de gizli tatile gelir, Ceşme'de karşılaşırız, “Benimle Amerika'da yaşar mısın?” der, ben hayır diyemediğim için yanına giderim.

Hic aklıma ceyiz geceliği gelmemişti acıkcası, bu biraz garip oldu tabii. Ardından ayakkabı almaya gittik, neden kadınların bana maddi durumu yetersiz öğrenciymişim gibi davrandığını kestiremesem de bu da adettenmiş. İyi ama bu adetin de bir kısa yolu vardır, verirsin parasını bana, ben onu daha hayırlı bir işte kullanırım. Bir ayakkabı çıkardı adam, 59. yaş gunumde giyersem giyerim o derece korkunc bir ayakkabı. Bir de dalga gecer gibi, “kotun altma da iyi durdu, bak ne guzel oldun” dediler. Ben tabii aynı sıyrıtmamla ayakkabıları sarmam bir oldu. Daha bu alışverişimiz makyaj malzemesinden, epilasyon setine kadar devam edecekti de ben bu işe bir dur dedim. İşim gucum var, okulu ektim geldim ama işe gitmem lazım diye “siz alıp yollarsınız” a getirdim olayı.

Bir yerde yemek yemek icin oturduk, kadınlar beni sorguya cekmeye başladı. Sorgulanacağıımı biliyordum ama ilk gelecek olan sorunun bilmediğim yerden çıkacağını tahmin edememiştim.

“Annen vefat etmiş etmesine de hic baban falan da mı yok senin burada bir başmasm?”

Birincisi annem olmedi benim, sadece annemle ilgili hicbir şey anlatmadığımdan Ankaralı sanırım olmuş olduğunu düşündü. İkincisi tek başmasın dediği ulan hem öğrenciyim,

*hem çalışıyorum be kadın daha ne istiyorsun henden? Hayat
desem hayatım yok, oğlun dışında gorduğum bir tek adam
suratı yok! Sanki kerhaneye duşmuşum gibi burada bir başınasm
ne demek?*

*“Ailenle ne zaman tanışacağız? Hic mi demiyorlar bu kız
kimle evleniyor, neyin nesi, hırlı mı hırsız mı diye?”*

*Babama daha evleneceğimi soylemedim, soylesem beni
ıslak odunla dover, hele okul saatlerimde sizle saten gecelik
almaya geldiğimi duysa halalarımı yollar saniyesinde buraya,*

*diyemedim. Denmez zaten oyle bir şey, sahi ben babama ne
zaman soyleyeceğim ki bunu? Bu sonradan düşünmem gereken
problem gibi geliyor bana, şu an daha önemli işlerim var.*

*Ağzımdan çıkacak herhangi bir kelimeyle beni linc edecek
akrabalara bir şey soylemem lazım. Yalan soyleyemem, zaten
annemi oldu biliyorlar, bir de oturup babam için ne desem ki.*

*Babam beni defterden sildi mi desem acaba, evleniyorum diye
evlatlıktan reddetti desem? Hem bu sayede babam hakkında
kotu düşünmezler hem de benim ne kadar istikrarlı olduğumu
gorurler. Ama o zaman da biz yumuşadık baban da yumuşasın
hadi surpriz yapalım falan diyebilirler. Sonra evde olacak
olan olayları düşünmek bile istemiyorum. Hasta desem ille
gecmiş olsun diyecekler, Allah’ım aklıma bir şey koy hemen,*

rica ediyorum... Ac kurt gibi ağızımda çıkacak kelimeyle beni
harcayacak bu kadınların karşısında beni küçük düşürmeyecek
bir şeyler sok aklıma.

“Babam Almanya’da benim, orada çalışıyor. Babaannem
var sadece o da çok hasta zaten bizimkiler gelecekler o zaman
tanışacaksınız.”

Gerçekten yaratıcılığım hayranım, Almanya’da olan bir
baba kimsenin aklına gelmezdi (!) İleride tanıştıkları zaman
ne diyeceğim acaba, “yaa babam meğersem İzmir’deymiş
şaka yapmış bana” mı diyeceğim acaba? Neyse Allah’tan
olayı atlattım, masadakiler Almancı akrabalarından bahsedip
durdular da sorular kesildi. Benim bu olayı en acil şekliyle
cozmem lazım, “baba işe alınmam için evlenmem lazım” yalanını
mı uydursam ne yapsam?

K a l b im başka, a k lım başka,

k iç im başka oyn u y o r

Hic bilmediğim bir denizin içerisinde yuzmeye çalışıyor

gibiyim. Boğulmak üzereyim çok su yuttum ama yine de vazgeçmiyorum

azimle kulac atıyorum. Etrafım dantel örnekleri,

tanışmadığım akrabalar, mobilya fiyatları, yemek tarifleri

ve nasihatlerle dolu. Bir kişi daha bana evlilikle ilgili bir şey

soylerse kusacağım sanırım. Allah’ım bir de bu çocuğun annesi

babası üniversitede hoca, ona rağmen geleneklerinden kopmamışlar. Az kopsalarmış, azcık çocukları rahat bıraksak deselermiş ya ne varmış? Sabah okula gidiyorum, eve gelip uyumam gereken saatte Ankaralı'nın annesiyle carşı pazar geziyorum. Gece işe gittiğimde ise iki sandalyeyi bir araya getirip uzerinde uyuyorum. Tek istediğim bir parca uyku, birazcık evde yatmak, ayaklarımı uzatıp kitap okumak.

Ankaralı dersin beni zerre anlamıyor, hatta duymuyor bile sanırım, goruşemiyoruz desem yeridir. Ailesi ile barışınca olaylar kapandı zannetti ama daha da beter oldu bana gore.

Yani istediğim şey bu değildi benim. Ben sadece onu doğurdular diye neden butun vaktimi sulalesiyle gecireyim ki? Bir de arkadaşlarım tarafından olan durum var ki bu daha beter, aslında arkadaşım kaldıysa...

Ellerimde ne işe yaramayacağını bir türlü anlamadığım yatak ortusu, garip porselenler ve hicbir zaman acıp kullanmayacağım kristal bardaklarla eve geldim. Birkac saat sonra servis gelip beni işe goturecek ve ben bir gram uyku uyumadım.

TİR şoförlerinin yolda uyumaması için ictiği ilaclardan bugün tam tamına dört tane aldım ve midemi hissetmiyorum.

Eşyaları iceri koyup bir saat bile olsa yatıp işe gitmek tek dileğimdi.

Hatta keşke telefon acsalar bana "Kanalda bomba

patladı uc gun tatil” deseler diye yalvar yakar dualar ettim

ama kapiyi actığım gibi dualarımın boyutu bedduaya dondu.

Ankaralı uc beş tane capulcu arkadaşıyla beraber bizim

evde oturmuş, bira icip birinin getirdiği PES’i oynuyor. Ev

bok icinde, adama binlerce kez hatta yuz binlerce kez o siktiğimin

izmaritlerini bardaklara doldurma diye bas bas bağırmama

rağmen butun bardaklar kul tablası gorevini gormuş.

Bir de beni gorunce pişmiş kelle gibi sırtıp “karıcığım gelmişş”

yaptı. Karıcığın seni oyle bir sikecek ki gotunun yerini

şaşıracaksın ağrıdan! Millete ayıp olmasın diye sesimi cıkarmadan

iceri gectim, ustumu cıkardım biraz yatağa uzandım,

sonra bir ses geldi. “PuCCa dolapta bira var bize getirsene.”

Olu taklidi yaptım, bir daha seslendi, bir daha olmuş numarası

yaptım, bir daha seslendi. Bu kez ne olur oleyim diye dualar

ettim ama adamın inatla benden bira istemesi karşılığında onu

oldurmem gerektiğini fark ettim. Ayağa kalktım, iceri gittim

“Arkadaşlarım yollar mısın onemli bir şey konuşmam lazım”

dedim. Cocuklar “tamam abla kalkıyoruz” falan yaptılar ama

bizimkinin suratı beş karış asıldı. Gitti cocuklar, oturdum sakın

sakın anlatmaya başladım.

“Bak, her gunumu annenle sırf şu Allah’ın belası ev guzelleşsin

ve sen mutlu ol diye geciriyorum. Eğer hayat müşterek

ise sen de bir şeyler yap, bir işin ucundan tut. Ne bileyim en azından bardaklara koyma pisliklerini.”

“Haa yani ben çalışmıyorum, sen çalışıyorsun bu eve sen bakıyorsun.”

“Oyle bir şey mi dedim ben?”

“Ne konuşmuştuk seninle? Hani öğrencilik hayatımızı da yaşayacaktık, hani sıradan mutsuz çiftlerden olmayacaktık?

Bu ne şimdi karşımda 45 yaşında bir kadın duruyor sanki.”

Servis geldi, cevap vermeme fırsat bile kalmadı cantamı

aldım servise bindim. Kanala kadar biraz uyurum dedim ama

kulaklarımın icinde sesi yankılanıyordu. “Öğrencilik, mutsuzluk,

45 yaş.” Allah’ım ben nasıl bir batağın icine düştüm,

adam dilediğince gençliğini yaşarken ben havlu kenarları arasında

gidip geliyorum. Şu halime bak, yorgunluktan gözlerim

ne halde! Evlilikten beklentim bu mu benim? Okul bitince her

şey rahat olacaksa neden okulun bitmesini beklemedik boyle

sikko sikko işlere girdik? Herkes haklı ama herkes, beni kıskanıyorlar

diye düşündüğüm butun insanlık haklı. Ben geri

zekalının tekiyim, ne umdum ki adamın bir mesleği bile yok,

olacağı da kesin değil. Eğlenmiyoruz bile, birbirimizden olesiye

uzağız, uzaklaştık. Ailesi girince araya ben güvenilir ellerde

oldum ona göre, arkasında zaten babası var her şey onun

icin kolay oldu. Ya benim icin, daha ne istediğimi bile bilemiyorum.
Sabah okul ve annesiyle gece işle devam edecek bir
hayata hazır mıyım acaba? Bir de hadi sonu çok güzel olacak
diyelim, değer mi şu senelerime diyorum. Sonra yuzu aklıma
geliyor, bana sarılması, dokunması, kimsenin beni oyle seveceğine
inanmıyorum. Son dediğin şey nedir bilmiyorum ama
pes etmek için sanırım çok erken.

A n n e d e m e k y a d a d i y e m e m e k

Tek izin günümde Ankaralı'yla beraber ailesinin yanına
gittik yemek yemeye. Ona her carladığımda bana "Hani
öğrenciliğimizi yaşayacaktık?" diyen götlek, iş bana gelince
"evlilik kutsal kurumdur"a geliyor. Artık ceyiz ve duğun namına
bir şey duymak istemiyorum ama tek duyduğum şeyler
maalesef bunlar. Yemek masasında oturuyoruz, Ankaralı kardeşiyle
beraber kakara kikiri bir muhabbette sanki ben masada
yokmuşum gibi. Annesi de sanki haftalardır beraber değilmişiz
gibi bana aynı soruları bir daha bir daha soruyor. Elimden
geldiğince dinlememeye çalışıyor ve ne derse "hımmmm,
evet, oyle mi, aa hic bilmiyordum" gibi şeyler soyluyordum.
Tam marulu ağzıma nasıl sığdırırım diye düşünürken annesi
bir anda "Bana ne zaman anne demeye başlayacaksın?" dedi.
Masadaki herkes sustu ve hepsi aynı anda benim suratıma

baktı. O marulu ağızımdan cıkardım, bir oksurdum duymamış

gibi yaptım. “Efendim” dedim, bir daha tekrarladı. Şimdi hic sevmediğim bir kadına anne demek biraz garip sanki, bir de ben adını bile kullanmıyordum onun, elimden geldiğince adı yokmuş gibi davranıyordum. Hayır, işin kotusu ben nasıl bu kadından uzaklaşırım diye düşünurken bir anda annelik nereden çıktı?

Ama yine de bir cevap vermem lazım masadaki herkes suratıma, bakıyor hatta televizyonda oynayan dizinin karakterleri bile sustu benim ağızımdan cıkacak olan kelimeyi bekliyor.

Acaba aniden sağırlık geldi gibi mi davransam? Hala bakıyorlar suratıma ağızımdan bir şey cıkması lazım, “hayır” demek istemiyorum. Desem cok ayıp olur, “evet anneciğim” desem cok yalaka olur, ne denir ki bu durumda? Kendimi dudaklarıma bıraktım soylenecekleri, onlar işini bilirler dedim.

“Marul cok lezzetli olmuş.”

“Annem, kendisine ne zaman anne diyeceğini sordu az once, bence de zamanı geldi sanki.”

Ayy sana duştı ananın ne soylediğini bana yetiştirmek, anne falan demek istemiyorum. Bir eve gidelim o dilini buzluğa yapıştırıp apış arana oklavayla vurmaz mıyım senin geri zekalı.

“Tabii ki derim demediğimi bile fark etmemişim.”

“Genellikle ‘pardon, bakar mısınız, ııı’ diyorsun bana.

Anne de artık, senin annenim ben.”

Ağzımdan çıkardığım marulu yine ağzıma soktum. Tabii

ki ona anne falan demeyeceğim, her zamanki gibi bakar mısı

nız derim. Yemek bitti sonunda biz de evimize gittik, arabada

başladım ağzıma geleni saymaya bizimkine.

“Anneme anne de bıdı bıdı. Sana ne ya ben sana diyor muyum

git ona bunu de şunu de diye, her şeye ne karışıyorsun

yani?”

“Ya ne var bunda?”

“Anne falan demem ben.”

Arabayı pat diye durdurdu.

“Ya kadın senin için cırpınıyor, gunlerdir peşinde surukleniyor.

Kendini sevdirmek için daha ne yapsın sana? Sen ne

bicim bir insansın ya, annen gibi gor beni diyen birine nasıl

davranıyorsun? Ben sana bir şey diyeyim mi o sana kaynanalık

yapmıyor ama sen yabanisin. Konuşmuyorsun, bon bon

bakıyorsun. Kadın ne dese ters cevap veriyorsun, çıktığınızda

bile off’layıp onları aşağılamaktan başka bir şey yapmıyormuşsun.”

“Annen mi anlattı sana bunları? Bak işte yani bunu neden

oğluna anlatsın ki.”

“PuCCa, kadın senin onu sevmen için her şeyi yaptı ama sen nasıl kotu biriysen o yaptığı şeyleri hep olumsuz gordun.”

“Ben mi kotu biriyim! İlk tanışmaya geldiğimiz gün eski sevgilini ben mi çağırdım ha?”

“Ya hala aynı konu, dedem olmuştu dedem!”

“Bir dahaki cenazenizde telefonunu beklerim o zaman annenden.”

“O ne demek ya?”

“Ben de artık eski sevgilimim. Bak bak tek taşına iyi bak.”

Aldım yuzuğu arabadan dışarı attım. Bu da hemen indi aşağıya yuzuğu buldu.

“Ya sen ne yapıyorsun? Annem seni seviyor diye mi benden ayrılacaksın? Kadın sana iyi davrandı diye mi? Yani bütün sorunlarımız bitti sevgi mi fazla geldi?”

“Ya seven falan yok beni, ayrıca sevmesin Allah aşkına beni sevmesin istemiyorum sevgisini, lanet olsun.”

Arabayı kullanmaya başladı yuzuğu de verdi elime bütün yol boyunca anasına yaptığım işkenceleri anlattı. Ya kadın her gün arayıp Z raporu veriyormuş resmen. Belki gerçekten beni seviyor, belki bu işin normali bu, belki gerçekten de ben yabaniyim ama istemiyorum. Bu, bu kadar basit. Anne demek istemiyorum, samimi olmak istemiyorum. Eve gittik, kavgaya devam ettik oyle ki elime geceni yerlere fırlatacak

kadar kavga ettik. Sonra o yuzuğu aldım klozete attım, sifonu cekiyorum ama gitmek bilmedi sonunda sonsuzluğa karıştı.

“Bu iş bitti. Bundan sonra artık ne ananı nc seni istemiyorum.

O gelinliği de sana giydirdsin cok yakışır.”

Sonra telefonum caldı, kardeşim arıyordu. Birkac şey soyledi once anlamadım bir daha soyledi. Yuzum sanırım bembeyaz oldu, Ankaralı ne oldu diye karşımda korkmaya başladı.

“Sanırım annem hastanedeymiş.”

“Annen olmemiş miydi?”

A n n e Demek Ya Da Diycmemek

Aldığım ilk ucak bileti ile İstanbul’a gittim, annemi yıllardır hic gormemiştim. En son 9 “yaşında artık yediğim dayaklar fazlalaşınca ve her yerim curuk icinde kalınca oğretmenler babam aramıştı, o da beni onun elinden almaya gelmişti.

O gun valizimle kapıdan cıkarken salonda tekli koltukta oturuyordu. Bacak bacak ustune atmış yine yere doğru bakarak dalgın dalgın oturuyordu. O kadar dalmıştı ki sigarasının kulu yarıya inmiş yere duşecekti ondan bile haberi yoktu.

Valizi kapının oraya bıraktım, hoşca kal diyecektim baktım oyle ona. Orada olduğumu fark etmeyince “anne” dedim, bir irkildi baktı şoyle, hic konuşmadı. Gidip opmek istedim ama o kadar soğuktu ki sanki yapmasam daha iyi gibi duruy'ordu.

Dışarıdan da koma sesi gelince, çıkmak zorunda kaldım.

Hicbir şey konuşmadan oyle boyum kadar valizi suruklemeye

calıştım. Babam merdivenlerin oraya indi aldı elimden gittik.

*Arabaya yerleştirirken eve bir daha baktım. İçinde bir tane
bile guzel anımın olmadığı ev, resmen lanetli gibi geliyordu.*

*Sonra mutfak camına doğru bakınca annemi gordum ya da
ben oyle gormek istedim bilmiyorum ama ağlıyordu bana*

bakarak. Hicbir zaman annemin beni sevdiğine inanmadım.

*Annemin kocası haric kimseyi sevdiğine inanmamıştım ama
orada onu bana bakarken gorunce demek ki sevmiş diye düşündüm.*

Hatta o kadar uzuldum ki onca dayağa onca şeye

rağmen geri donecektim, o kadar icim acımıştı... Şimdi nasıl

biri oldu, ne yaptılar, yaşlandı mı acaba., çok mu kötü, ya

olurse ben oraya gitmeden, ya sadece onu o pencere onunde

gormuşsem en son? İcimde sadece pişmanlık var sanırım, o

pişmanlık neyin pişmanlığı onu bile bilmiyorum.

İndim kardeşim beni karşıladı. Onunla beraber hastaneye

doğru gittik. Yolda tek kelime konuşmadık, tek kelime.

Birbirimize nasılsın bile demedik. İkimiz de başka taraflara

doğru bakıp çocukluğumuzu düşünüyorduk sanırım. Hastaneye

geldik, dayımı aradı kardeşim. Bizi kapının onunden

aldı bizi, ona neler olduğunu sorarken karşıdan annemi gorduk.

Yaşlanmış, hatta ne kadar kısa boyluymuş çocukken fark etmemişim. Yuzunde bir suru lekeler oluşmuş, çok ama çok yorgun. Koşarak yanına mı gitsem, sarılısam mı, ne yapsam bilemedim. Kardeşimden bir hamle bekledim ona göre ben de adım atayım diye ama ikimiz de oyle kalmıştık. Biyolojik olarak annemiz ama aslında annelik adına hiçbir şey yapmamış bir kadındı. Yaşadığım kötü anılan hatırlamamak için çok uğraş vermiştim senelerce. O zamanlar onu hic anlamaya çalışmamıştım ama şimdi karşımda boyle gorunce hislerini oyle merak ediyordum ki.

Geldi yanımıza, gulumsedi oyle yarım ağız, sonra da ağlamaya başladı. Sarılmak istedim aslında ama oyle bir guc tutuyordu ki beni bir adım geri gitti ayaklarım. Yaklaşmak yerine uzaklaşmak istedim. Yuzundeki lekelerden anladığım kadarıyla hastaydı ama oyle apar topar oraya gelmemizi gerektirecek kadar değildi sanırım. Ağızının icinde kelimeler yuvarlanıyordu, konuşmaya başlıyor ama devamı bir türlü gelmiyordu sanki. Zorla konuşabildi nihayet.

“Kocam intihar etti, dun gece yaşamaz artık diye düşündüklerini gorunce sizi aramasını istedim abimden.”

Yine yine yine annem ve bencillikleri, çocukluğumdan beri hic değişmemiş. Kocası olurse yalnız kalırım diye düşündü

sanırım, seneler seneler sonra aramak akıma geldi ve oyle ki bizim numaramız bile kadında olmadığı için dayıma arattırdı. Gozyaşları, karşımda bu duruşu o kadar yapmacık geliyordu ki kendime o kadar kızdım ki buraya kadar geldiğim için. Ne diyeceğini dinlemek bile istemedim. O psikopat, ruh hastası, hastaneye yatırılması gereken adam, bence dünyaya bir iyilik etmişti kendini öldurmeye çalışarak. Ama o kadar kötü bir insanmış ki canı yine çıkmamış orospu cocuğunun. Devamını dinlemek istemedim, dışarı çıktım taksi maksı bir şey gelsin de gidelim diye. Ardımdan dayım geldi, bir oturalım dedi, bir yerde oturduk.

“Bak kızgınsın biliyorum, biz de kızgınız. Senelerce annem affetmedik bunu en iyi siz biliyorsunuz; babanızla evlenmesinden, şimdiki kocasına, size kadar. Ama artık kadının halini goruyorsun, o eskisi gibi değil. Senelerce kanserle mücadele etti, kimsesi yok tek dalı kocası o da bunu yaptı

Demek yuzundeki lekelerin nedeni buymuş. İki dakika nasıl iyi davranabilirim bilmiyorum. Ne konuşacağımı hic bilmiyorum, kardeşimle beraber yanımıza geldiler. Oturdular masaya, sigara çıkardı annem aynı bacak bacak ustune atışı, dirseğini sandalyenin karşısına koyuşu ve yere doğru bakıp dalması hic ama hic değişmemişti. Sigaradan sonra alt dudağını

ısrırması sanki ağızında tutun kalmış gibi rahatsız ifadesi
bile aynı kalmıştı. Makyajsızdı, bakımsızdı, üzerindeki de
kotuydu. Guzel miydi cirkin miydi bilmiyorum. Cocukken
sadece bir keresinde işten eve gelirken pencereden onu izlemiştim.
Sokağın başından donmuştu, topuklu ayakkabıları
vardı, bir de kalem eteği. Hicbir tarafa bakmadan dumduz
sert adımlarla yuruyordu. O zaman ona hayranlıkla bakmışım,
ne kadar guzel demiştim. Şimdi ise yaşlanmış bir kadını
sadece, cok ama cok yorgun bir yuzu gozlerinin altında beyaz
torbalan vardı. Hicbir şey konuşmuyordu, dayım kardeşimi
alıp arabadan bir şeyler almaya gitti, biz de onunla baş başa
kaldık.

Ne konuşmam lazım hic bilmiyordum, bir şey konuşmak
zorunda mıyım onu da bilmiyorum. Ama o kadar cok merak
ediyorum ki şu an düşüncelerini, hislerini. Dondu.

“Nasıl buyumuşsun, guzelleşmişsin, annee benziyorsun
sanki, burnun ağızın. Neler yapıyorsun?”

“Hic, universitedeyim, bir kanalda çalışıyorum, oyle
işte.”

“Astronot olacaktın, oyle derdin.”

Bunu dedikten sonra boynuna sarılmak istedim, hatta saatlerce
ağlamak istedim, hatırlıyordu! Konuştuğumuz şeyleri

hatırlıyordu. Demek ki az da olsa beni sevmiştı, seneler sonra ona anlattığım şeyi hatırlamıştı. Okuldan eve gelmişim, odevim ileride ne olacağımızla ilgiliydi. Annem yemek masasını hazırlıyordu, ben de o masanın kenarında odevlerimi yapıyordum. Şoyle goz ucuyla ne yazıyorum diye baktı, Allah yazıyordu.

“O ne, neyin cevabı Allah? Kucucuk cocuklara din dersi mi veriyorlar? Seni din derslerinden muaf tutacaklarını bilmiyorlar mı bunlar!”

“Buyunce ne olacaksın sorusunun cevabı o.”

“Allah mı olmak istiyorsun?”

“Hı hı.”

“Allah olamazsın, o bir meslek değil, senin burada olmanı sağlayan varlık.”

“Meslek ama, insancılık oluyor bu.”

“Yazma, sil onu. Allah ona minnet duyduğumuz varlıktır, tektir.”

“O zaman gelin olacağım ben.”

“O da bir meslek değil, gelin diye meslek mi olur? Doktor ol mesela sen de herkes gibi.”

“O zaman astronot olurum.”

“İyi bari onu ol ne yapalım.”

Annem Musluman değildi, ailesi değildi ama onun yanında

yaşarken de dinimi kendim seçmem gerektiğini düşünürdü.

O yüzden hiçbir şekilde din eğitimi vermemeyi düşünüyordu.

Zaten bize karşı tek sorumlu davrandığı şey bu olmuştu

sanırım, yani yanında dayaktan geberiyorduk resmen, sesini

Demek yuzundeki lekelerin nedeni buymuş. İki dakika

nasıl iyi davranabilirim bilmiyorum. Ne konuşacağımı hic

bilmiyorum, kardeşimle beraber yanımıza geldiler. Oturdular

masaya, sigara çıkardı annem aynı bacak bacak ustune atışı,

dirseğini sandalyenin karşısına koyuşu ve yere doğru bakıp

dalması hic ama hic değişmemişti. Sigaradan sonra alt dudağım

ısırması sanki ağzında tutun kalmış gibi rahatsız ifadesi

bile aynı kalmıştı. Makyajsızdı, bakımsızdı, üzerindikiler de

kotuydu. Guzel miydi cirkin miydi bilmiyorum. Cocukken

sadece bir keresinde işten eve gelirken pencereden onu izlemiştim.

Sokağın başından donmuştu, topuklu ayakkabıları

vardı, bir de kalem eteği. Hicbir tarafa bakmadan dumduz

sert adımlarla yuruyordu. O zaman ona hayranlıkla bakmıştım,

ne kadar guzel demiştim. Şimdi ise yaşlanmış bir kadındı

sadece, çok ama çok yorgun bir yuzu gozlerinin altında beyaz

torbaları vardı. Hicbir şey konuşmuyordu, dayım kardeşimi

alıp arabadan bir şeyler almaya gitti, biz de onunla baş başa

kaldık.

Ne konuşmam lazım hiç bilmiyordum, bir şey konuşmak zorunda mıyım onu da bilmiyorum. Ama o kadar çok merak ediyorum ki şu an düşüncelerini, hislerini. Dondu.

“Nasıl buyumuşsun, güzelleşmişsin, anneanne benziyorsun sanki, burnun ağzın. Neler yapıyorsun?”

“Hiç, üniversitedeyim, bir kanalda çalışıyorum, oyle işte.”

“Astronot olacaktın, oyle derdin.”

Bunu dedikten sonra boynuna sarılmak istedim, hatta saatlerce ağlamak istedim, hatırlıyordu! Konuştuğumuz şeyleri hatırlıyordu. Demek ki az da olsa beni sevmişti, seneler sonra ona anlattığım şeyi hatırlamıştı. Okuldan eve gelmiştim,

odevim ileride ne olacağımızla ilgiliydi. Annem yemek masasını hazırlıyordu, ben de o masanın kenarında odevlerimi yapıyordum. Şoyle goz ucuyla ne yazıyorum diye baktı, Allah yazıyordu.

“O ne, neyin cevabı Allah? Kucucuk cocuklara din dersi mi veriyorlar? Seni din derslerinden muaf tutacaklarını bilmiyorlar mı bunlar!”

“Buyunce ne olacaksın sorusunun cevabı o.”

“Allah mı olmak istiyorsun?”

“Hı hı.”

“Allah olamazsın, o bir meslek değil, senin burada olmam sağlayan varlık.”

“Meslek ama, insancılık oluyor bu.”

“Yazma, sil onu. Allah ona minnet duyduğumuz varlıktır, tektir.”

“O zaman gelin olacağım ben.”

“O da bir meslek değil, gelin diye meslek mi olur? Doktor ol mesela sen de herkes gibi.”

“O zaman astronot olurum.”

“İyi bari onu ol ne yapalım.”

Annem Musluman değildi, ailesi değildi ama onun yanında yaşıırken de dinimi kendim secmem gerektiğini duşunurdu.

O yuzden hicbir şekilde din eğitimi vermemeyi duşunuyordu.

Zaten bize karşı tek sorumlu davrandığı şey bu olmuştu

sanırım, yani yanında dayaktan geberiyorduk resmen, sesini

cıkarmazdı da Kuran kursuna gittik diye sacımı başımı yolardı.

Karşımda oyle oturuyordu. Onu tanımak istiyordum aslında

mesela bu dine karşı katı kurallarının nedenini merak

ediyordum. Siyasi görüşünü merak ediyordum. Oyunculuk

okumuştu mesela ben doğmadan önce tiyatro sahnesine çıkıyordu.

Bir sürü fotoğraflarım görmüştüm, hiç konuşmamıştık

neden bırakmıştı, içinde uhde kalmış mıydı? İlk aşkı nasıldı?

Yemek yapmayı ilk nasıl öğrendi? Annesi onu evlatlıktan reddettiğinde

ne hissetmişti? Babamla kacarken mutlu muydu?

Ben doğduğum zaman ne yapmıştı, hamilelik zor muydu? Her

şeyini merak ediyordum. Beni neden bir defa bile aramadı, o

gunlerde neden gozu kulağı tıkalıydı, neden o kadar şeye goz

yumdu, neden bir kere olsun gece uyurken yanıma gelmedi,

neden annelik yapmadı, her şeyi konuşmak istiyordum saatlerce;

ağlayarak, gülererek, kızarak, icimdekileri dokerek.

Dayımlar geldi, yukardan çağırdıklarını soyledi annem

de kalktı gitti. Evden bir şeyler getirilmesi gerekiymiş bizi

de arabasına attı, hem konuşuruz hem de biraz rahatlayayım

diye onların evine goturdu. O yollar, ağaçlar her şey ama her

şey aynı gibi. Zamanında gozumde bu kadar luks gorunen yer

aslında o kadar da güzel değilmış, gerci biraz, eskimiş., evlere bakmamışlar. O evin yoluna girdiğimiz an yine çocuk oldum, yme o korkuyu hissettim. Bu evi unutmamın imkanı yoktu. Kabuslarımda sürekli bu evin icensindeydim ve hic çıkamıyordum. Bahce kurumuş, curumuş, eski halinden eser bile kalmamış. Yan komşu sanırım taşınmış ev değişmiş cunku. İceri girebilecek miyim bilmiyorum, buna kalbim dayanır mı bilmiyorum. Kardeşim girmemeyi tercih etti mesela arabada bekliyor. Ama sanırım yuzleşmeliyim, belki bu sayede artık o kabusları gormem. Dayım kapıyı actı, icerisi leş gibi kokuyordu. Adımımı attım ama koku korkunc derecede kotu, yurudum biraz merdivenlerin orayı gordum. O merdiven altında kac kez dayak yiyip kitlenmişim. Tom Amca'nın Kulübesi diye bir kitap vardı, onunla bir tane cep fenerini oraya saklamıştım bir daha cezalı olup kitlenirsem onu orada okuyayım diye. Hala orada mı diye merak ettim aynı kitabı sekiz kere okumuştum orada. Kapıları değiştirmişler, marketlerdeki gibi gecince acılan kapı yapmışlar salona. Cirkinliği bir yana, neden bunu yapmışları sorgularken o kapı ikiye acıldı, odanın her yeri kan icindeydi. O kadar kotu kokuyordu ki butun duvarlar kandı, yerler koltuklar her yer kan doluydu. Bakamadım da kalamadım da koşarak evden dışarı çıktım. Arabanın

icine girmek istemedim, nedense Zodyaklı ile bu konuyu da konuşmak istemiyordum, o da istemiyordu. Dayım bir şeyler aldı, telefonla temizlikci ayarladı ve bize hikayeyi anlattı. Adamın çok borcu harcı varmış, boğazına kadar batmış. Artık alacaklılar peşinde dolanıyormuş çok kötü işlere girmiş. Annem terk etmiş adamı iki uc ay önce dayımları üst katma taşınmış. Kendi ve kopeği ile yaşıyormuş. Sonra bir gün kocası mesaj atmış: "Cocukların da sen de hakkını helal et" diye, annem önce umursamamış. Sonra aynı mesajı bir başkasına daha atmış adam, o kişi polisler habere verince gelip almışlar bunu evden. İki bileğini de kesmiş, öyle bir damarı patlatmış ki her yere kan fışkırmış. İlk gün kesin ölecek gözleriyle bakıyorlarmış, şimdi ise iki elini kullanamayacakmış sadece.

Cocukken bize verdiği cezalardan birisi ise yemek masasına bizi oturtturur, karşımızda yemek yerler ve biz tek lokma yiyemezdik. Buzdolabına izolabant yapıştırırdı, onu açtığım anlaşılırsa o gece de yemek vermezdi. Ellerimizi masanın

üzerine koyarsak catal batırırdı. O kadar kotuydu ki karşımda ağzım şapırdatarak yemek yemesini izlerdim. Ekmekle tabağı sıyırışını; o ekmeği bana vermesi için canımı bile verecek kadar ac olurdu. O zamanlar aklımdan geçen tek şey, "Allah iki elini kullanamaz hale getirsin seni, karşımda böyle kal"

derdim. Hep ama oyle icten diliyordum ki bunu, elsiz bir
şekilde tabaktan kafasını sokarak yediğini hayal ediyordum
ancak oyle aclığım gidiyordu. Bedduam tutmuştu, adamın artık
iki eli de yoktu. O ev, annem, olaylar butun cocukluğumu
tekrar yaşadım ve midem bulanıyordu.

Zodyaklı, “Beni bir yerde bırakır mısınız, ben gitmek istemiyorum.

Zaten bir işe yarayacağımı da düşünmuyorum.

Anneme gecmiş olsun dersiniz. Abla seni bir yerde beklerim
istersen” dedi. Benim cesaret edemediklerimi o soyledi yani,
ben de onunla beraber gideyim dedim. Bizi havaalanına ya
da otopara goturur musun dedim. O da once bir ikna etmeye
calıştı baktı olmayacak goturdu bizi, ben de giderken “Onlara
soyle ben hakkımı helal ettim” dedim. Bu acıyı da boylece
sonsuzada kadar kapattım.

Suratıma çarp tığ in d o ğ ru la r

j i l e t e t k i s i yarattı

Sanırım Ankaralı'nın annesine haksızlık yapıyorum. Yani
kadın neticede bana bir zarar vermiyor ki ondan bu denli
nefret etmemi hic ama hic anlamıyorum. Ona bir şans daha
vermeye karar verdim, aslında bu kararımın nedeni daha çok
otogarda beni karşılar karşılamaz parmağıma yeni yuzuk takması
oldu. O da amma yuzuk takma meraklısıymış kardeşim,
o pezevenk yuzunden zaten sonra butun ilişkilerimde “tek taş

almiyorsa beni sevmiyor” hissi oluştu bende.

Bugun nikah icin kan tahlili mi ne o var ya, onu yaptirmaya gittik. Daha doğrusu şoye oldu, oncesinde bir şeyler yeriz diye anlaşmıştik, ben okuldan cıktım yanma gittim orada beni Ankaralı yerine annesi bekliyordu. Taksideyim, camdan bir baktım yemek yiyeceğimiz yerde kadın oturuyor, alnına

elini dayamış oyle bekliyor beni. Kesin Ankaralı'nır» başına

bir şey geldi, sabah kahvaltı yaparken boğazına zeytin takıldı ve şu an hastanede, ya da yolda trafik kazası gecirdi, ya da kacırdılar onu şu an mafyanın elinde ayak tırnaklarını koparıyorlar, aman Allah'ım kocamın ayak tırnakları olmayacak

mı? Ya oyle olsa telefon acardı ama niye buraya kadar gelsin, acaba oldu mu lan? Ama o zaman da onunde yemek var yemezdi herhalde. Yaa biliyordum kesin gercek annesinin kendisi olmadığını oğrendi. Babasının, zamanında başka birinden bir oğiu olmuştu, kadın olunce bizimki tabii ortada kalmış.

Babası bu nemrutla evlenince o da annesini bu kadın zannetmiş.

Ohh cok şukur, artık bununla takılmak zorunda değilim, umuyorum Ankaralı sinirden kopuruyordun “Annemi benden sakladınız” diye bunlarla kusmuştur ve asla ama asla konuşmayacaktır.

Bu da Şimdi oğlumu ikna et diye bana gelmiştir,

bok ederim oğlunu ikna.

Taksiden indiğim gibi koşarak oraya gittim, olmuş olma

ihtimalini de goz onunde bulundurarak telaŐlı ve biraz da korku

dolu olduğumu belli ederek, "Ne oldu, bir Şey mi oldu?"

dedim. Sonrasında da keşke olseymiŐ diyeceğim cevapla karşılaştım.

OđluŐu hala uyanmamıŐ, bu da kıyamamış bir iki

kere uyandırmıŐ ama sonra bırakmış onu. Yalnız da kalmayayım

diye kendisi gelmiş hem canı sıkılıyormuŐ iki lafın belim

kıralım diye duŐunmuŐ.

Şimdi kan man vereceğiz oğlun yerine sen mi vereceksin

be kadın! Bir de uyandırmaya kıyamadım ne ola ki? Yani

beni burada yalnız bırakmama isteğin duŐuncen cok tatlı ama

Allah aşkına telefon diye bir Şey var, bir arayıp soylesenize.

Bunu da diyemiyorum tabii kadına, karşısına gectim, iŐtahım

falan da kactı olayı hazmetmek icin soda ictim.

Bu da işte ilk başta akraba dedikodularını yaptı yaptı vaptı

ardından da derin bir nefes aldı. "Sana bunu nasıl soyleyeceğimi

bilemedim" diye soze girdi, giriş anından zaten hayırlı

bir Şey olmayacağını anladım. Sustum ve dinledim...

"Bak guzelim, seni cok iyi anlıyorum. Baban Almanya'da

iŐci, annen vefat etmiş, kimin kimsen yok zorla bir sınav kazanmıŐsın

geleceğinden korkuyorsun. Paran yok karşına oğlum
gibi biri çıkınca sana piyango vurmuş gibi oldu tabii...

Ama oğlum daha çok küçük, bizim paramızla da ikiniz nereye
kadar yaşamayı umuyorsun? Oğlumun gençliğini yaşaması
gerekli, kendim kurtarman için oğlumu feda edemeyeceğim.

O sen kırılma diye bir şey söylemek istemiyor ama inan bana
o da bu sacma sapan şeyi istemiyor. Son zamanlarda hep bizde
kalıyor fark etmiyor musun? Aldığım eşyalar sende kalabilir,
sana bir tavsiye bence yurda çık, ev kirası seni zorlamasın. Bir
de bazı şeyler insanın hamurunda olmalı. Sana bu gelin olma
hali o kadar büyük geliyor ve üzerinde eğreti duruyor ki gerçek
yuzunu 200 metre uzaktan görebiliyorum. Sakın babasını
arayıp sana destek olmasını bekleme, bu ailecek verdiğimiz
bir karar oldu. O benim canım, kamımda taşıdığım evladım,
onu tertemiz yetiştirdim ama bunun için değil.”

Dedi, kalktı ve gitti. Soyleyecek binlerce kelime vardı,
bir kere babam Almanya’da işçi faian değil, adam bilgisayar
muhendisi. İkincisi işçi olsa ne olur, Kaldı ki işsiz olsa ir (e ne
oiur yanı? Annem falan da olmedi gayet yaşıyor kaldı ki oldu
diyelim bu bir ayıp mı? Zorla sınavı falan da kazanmadım,
gayet ilk girişimde şak diye tutturdum. Kendimi kimseye
kakaladığım da yek, sadece ileride mesleğimde daha iyi biri
olabilirim umuduyla öğrencilik standartlarının daha üstünde

*yaşayabilmek için, her ne olursa olsun babamdan para isterken
utandığım için ve kendi tercihim olduğu için çalışıyorum.*

*Çalışmak zaten ayıp değil, üniversiteyi çalışmak için okuyorum,
hepimiz onun için okuyoruz. Mezun olduğumda da şu an
çalıştığım işi yapacaksam en azından baştan ilerlemenin bir
zararının olmayacağını düşünüyorum. Ustelik kendimi birine
yamanacak kadar vasıfsız da gormuyorum. Oğlunu çok seviyorum,
Allah kahretsin ki olesiye seviyorum ve bu raddeye
gelmemizin tek nedeni bu.*

Hicbirini söyleyemedim, söylememin de bir anlamı yoktu.

*O da beni her anne gibi sevmemişti ve asla sevmeyecekti. Nasıl
bir iticiliğim varsa sevmeye çalıştıkça belki de uzaklaştı.*

*Buyuk ihtimalle sorun benim davranışlarımdaydı. Çok yılışıktım
belki de çok şımarıktım ya da hiç ev işi yapamıyorum*

diye, ne bilim yemek yapmayı bilmiyorum diye de olabilir.

Cok cirkinim ya da torunlarının güzel bebekler olmasını istedi.

Yanında hiç konuşmuyorum diye de olabilir soğuk bulmuştur

beni, ikiyuzlu de olabilir... Ama yine de bunları bana

neden söyleyerek benim canımı daha da acıttı ki? Ne dese

yaptım, ne istese yerine getirdim, icimden binlerce kez kufur

etsem de yuzum bir an olsun asılmadı. Şu an gururlu bir

şekilde taksiye binişini izliyorum, o zafer kazanmış edasını,

camdan son kez suratıma tiksindir gibi bakışını.

*O kadar gururlanmasına gerek yoktu ki, ben onun duşmanı
bile olamazdım. Ne kadar nefret ediyorum desem de yanında
her dolaştığımda bilmediğim bir suru şeyi ondan öğreniyordum.*

*Nefret ettiğim şey annemle yaşayamadığım her şeyi
bununla suratıma vurulmasıydı, eksikliğini hissetmemdi...*

*Keşke bana bunu yapmasaydı, şu masanın başında insanların
ortasında beni ağlatacak kadar kimseye kötuluk yapmadım*

ben. Allah kahretsin beni, Allah benim olesiye belamı versin.

*Allah beni surundursun ama bir daha bu şekilde ağlatmasın,
bu lafları suratıma carpmasın.*

B u d a b e n i m s a n a a y r ı l ı r k e n h e d i y e m o l s u n

Eşyalarımı toplamaya gidecek kadar bile cesaretim yok.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum daha doğrusu, Ankarall'yı

gorduğum zaman ne demem gerektiğini bilmiyorum, nasıl

davranacağımı da. Ne düşünmeliyim onu hic bilmiyorum.

Kanaldan izin alıp biraz İzmir'e gideyim dedim, izin vermediler

o yuzden kanaldan bir arkadaşımın evine gecici olarak

yerleştim. Okula gitmiyorum, geceleri kanalda ağlayıp gunduzleri

evde kendimi asiyorum.

Ankaralı yana yakıla her yerde beni arıyormuş, herkese

soruyormuş. Eşyalarımı almaya giden arkadaşşıma yalvarmış

*benimle gorusebilmek icin. Kanala bir defa geldi iceri almadilar,
telefonum hep ama hep kapalı, konuşmak istemiyorum.*

*Kotu ayrılıkların en bok tarafı insanlara nedenini anlatamıyor
oluşun. Sevilmemekten o kadar utanıyorum ki “annesiz yuzun*

den” demeye dilim varmıyor. Her sorana aynı şeyi soyluyorum;

“anlaşamıyorduk”. Oysa ki anlaşıyorduk, çok seviyorduk

ustelik, oyle ki çok korkuyorduk. Yuzuğu parmağımdan

cıkaramadım, her şeyin nedeni bu lanet yuzuk oldu zaten. Her

şey o kadar güzel giderken neden her şeyin bir sonu olmalı

mantığına burunduk ki? En büyük hatamız sanırım bu oldu.

Ya da benim hala bu durumda bile iki kişiymişiz gibi düşünmem.

Sabah kanaldan çıkıp eve doğru gitmek için servislerin olduğu

yere giderken, kaldırımında oturmuş halde onu gordum.

Ne kadardır orada hic bilmiyorum ama çok yorgun gibi görünüyordu.

Gormezden gelip gitsem mi, konuşsam mı böyle

boyle bitse mi acaba dedim. Bilse kırgın olduğumu, kızgınlığımı,

bu ışın dönüşünün asla olmayacağını... Ama bir tarafımda

sarı ona diyor, burada bekliyor işte seni herhangi biri değil

diyor. Beni gordu, ayağa kalktı, ayaklarım da ona doğru gitti.

“O gün beklememişsin beni, ne oldu çnu bari soyle. Tamam

yine ayrıl benden ama nerede kalıyorsun, kimlesin, ac

mısm, ne yersin bana onu soyle. Okula gelmedin, notları getirdim

sana, yine ayrıl benden vallahi peşine duşersem orospu
cocuğuyum, yine ayrıl. De, soyle suratını gormek istemiyorum
de, karşına çıkarsam şerefsizim. Okula benim yuzumden
mi gelmiyorsun, kalkar gidelim bırakırım o siktiğimin yerim.
Ama iyi olduğunu bileyim.”

“Annen anlatmadı mı sana?”

“Konuşmuşsunuz, evlenmek istemediğim fark etmiş, sana
nasihat mı ne vermiş. Evlenmeyelim tamam, bekleyelim. İsteddiğin
buysa konusunu bir daha asla acmam.”

Annesi tabii ki oğluna gelip sadece kendisinin konuştuğunu
beni paramparca ettiğini anlatmayacaktı. Şeytan dedi, o
anasının bir derse ihtiyacı var, oğlunu bir daha gosterme, kışkırt
kavga ettirt, başlarda oldukları gibi bir kelime bile konuşmasınlar
birbirleriyle. O zaman bakalım o çok değerli bulduğu
aile hayatı ne olacak? Ama bir yanımda kadın haklı diyor,
yani nereye kadar adamı ailesinden uzak tutabilirim ki. Bir de
benim için değer mi böyle bir şeye, hadi şimdi ozlediğinden
boyle yapıyor, on gun sonra ne olacak peki? Parmağımdan
cıkardım yuzuğu.

“Annen nasihat vermedi gerçekleri soyledi. Ben evlenmek
icin kucuğum, sen de oylesin hem de daha hazır bile değiliz.”

“İmam evlenmeyelim ama evinde uyu, başka bir yerde

kalma. Nasılsa onunde sonunda evleneceğiz oyle değil mi?

*Ne dedi sana inan bana bilmiyorum onun adına ozur dileyeyim
bir şeyler yapayım ne olur ama ne olur evine don..."*

"Orası benim evim değil."

*Hic arkama bakmadan servise bindim. Arkama bakmama
sebebim biraz havalı görünmekti, hani arkamdan falan koşacak
ya oyle düşünmuştum. Arkamdan koşmayı bırak gotunu
bile kaldırmamış. Servis hareket edene kadar gelsin de alsın
beni buradan diye bekledim ama nafiye.*

Y a n lış zam an la rd a y a n lış mekân larda

b u lu nm a k g ib is i yok

*Ankaralı'ya donmeyeceğim belli oldu sanırım. Yani biz
hep bir son yapmaya çalışmıştık olmadı başaramadık, dünyanın
sonu değil ya. Yanında kaldığım kızı da daha fazla rahatsız
etmek istemiyorum. O yuzden kendime bir ev arkadaşı
arama olaylarına girsem iyi olacak. Okulun forum sitesine
ilan verdim, bir saat icinde hemen biri yazınca işimi şansa
bırakmadan ona doğru koşayım dedim. Şirin, tatlı, kendi halinde,
ustelik İzmir'li bir kızın yanma taşınmak icin kolları
sıvadım.*

*Kız bıcı bıcı bir şey, sürekli guluyor ve hep bir şeyler
peşinde. Dedim tamam ya artık eğlenceli zamanlar beni bekliyor.*

Ta ki akşam olana kadar.

Yeni evimde ilk gecemi yaşıyorum, özgürüm artık. Ankarallının annesini babasını çekmek zorunda değilim. Parmağımda sacma bir yuzuk yok. Sürekli olarak “sen nişanlı kızsın düzgün giyin” muhabbetleri de beni ilgilendirmiyor artık. Acı çekmiyorum ya, annesinden kurtuluşum yoktu çünkü. O kadın hayatımızda hep var olacaktı, mantıklı düşününce bu hesap böyle bitsin dedim. Yeni ev arkadaşım ile beraber cips aldık, bira aldık ve film izleyerek ilk günümüzü kutlamak istedik. Kapı kaldı sonrasında artık orası da benim evim olduğu için “ilk kapı açma olayımı yapayım” dedim. Ağzım kulaklarımda göğüslerimin üzerine düşen cipsleri toplarken açtım kapıyı. Orta yaşlı bir kadın karşımda ama kıpkırmızı kadın, yönetici mi ses mi gitti diye düşünürken kadın bir saldırdı bana. Saclarımdan tuttu kapının dışına kadar sürükledi beni. Allah'ım oluyorum dedim ya, bir sapık beni öldürüyor. İçeride kıza bağıriyorum, apartmandakilere bağıriyorum, saclarımı bırakmıyor. Suratımı tırnaklıyor, kulaklarımı çekiyor, merdivenlerin oraya doğru sürüklemeye çalışıyor beni. Kadının elinden de kurtulamıyorum; tek yaptığım şey bağırmak, merdivenin oraya gelirse beni atacak aşağıya. Sonunda apartmandan birileri duydu sesimi toplandılar. Kalabalık olunca bıraktı artık saclarımı

*kulaklarım kan içinde kalmış, kafamın derisi uyuşmuş,
yerler hep saçlarım dolu. Neden dayak yediğimi bilsem ben
de saldıracığım ama oyle ani geldi ki ne olduğunu şaşırımdım.
İnsanlara baka baka o kadar yuksek sesle ciğlık seviyesinde
hala kulaklarımdadır o sesi. "Orospu bu uc cocuklu adamı
ayarlan orospu bu. Adam mı kalmadı, ne istedin kocamdan?"
Hassiktir, herkes bana bakıyor, hatta sanırım şimdi bir
daha saldırırsa alkışlayacaklar. "O orospu ben değilim" diyorum
ama bir yandan da lan acaba ben miyim diye de şupheye
duşuyorum. Onca darbeden sonra beyin amcıklanması yaşadığım
icin tabii. Bu tam bana saldıracaktı ki ev arkadaşım araya
girdi. O kucucuk kız kadına bir saldırdı, "Tutsaydm adamı
elinde, beni seviyor o, boşanacaksın ondan, cocuklarıyla beraber
siktir olup gideceksin koyune" dedi. Kedi kopek gibi
saldırdılar birbirlerine, polis geldi en son. Apartman yoneticisi
beni cektı kenara, "Burada oturmanızı istemiyoruz" diye.
Lan ben daha geleli iki saat bile olmadı, ayrıca orada kadınlar
kavga ediyor sen ne diyorsun amca, bu da ayrı bir cins çıktı.
Yani anlayacağın kaldım oyle. O gece orada kalacak gotu
bulamadım kendimde, belli mi olur kadın akrabalarını toplar
pompalıyla yerden bitme kızı vurmaya gelir. O tufek de kesin
bana denk gelir. Bir de kadının yuzundeki acıyı, caresizliği,*

artık bu ev basmanın son umudu olduğunu gordum. Cenesi titriyordu kocasından bahsederken, çocuklarımın babası o diyordu. Aldatılmak ne kadar kötü, ne kadar korkunc, sevilmemek soğuduğunu gormek. Allah kimseye yanındaki adamın uzaklaştığını gözlerinin onunde gerçekleştirmesin. Kurkcu dukkanıma doğru geri dondum ben de. Barışmak gibi bir niyetim yoktu ama en azından bugün huzurlu bir yerde uyumak istedim. Mesajla geleceğimi yazdım, bir saat sonra da gittim eve. Eve gittim ama hala tripliyim, sana gelmedim derdindeyim. Odaya gidip ustumu değiştirecektim ki odanın butun her yeri küçük küçük postitlerle dolu. Her yer ama odada boş alan yok. Hepsinde “Seviyorum, affet, ne olursun affet, artık her şey istediğin gibi olacak” yazıyordu. Yatağımın üzerinde mektuplar vardı yedi sekiz tane. Ben yokken yazdığı şeyler. Bir tanede gümüş bir yuzuk vardı, bu ne dedim. “Buyuk buyuk sorumluluklar almaya gerek yok, biz de her öğren ci gibi gümüş yuzukle başlayalım yeniden her şeye” dedi. Bu adam beni seviyor ya, mutluluktan ağlamak bu demekmiş... Hicbir ilişki mukemmel değil, hep sorun var ama beni boyle seven bir adamı annesi beni sevmedi diye bırakmayacağım.

Ş ö h r e t b e n i m g ö b e k a d ı m b e b i ş i m

Kalabalık bir toplum onunde konuşamama gibi bir durumum var. İnsanlar bana bakınca rahatsız oluyorum, göz kontağı kuramıyorum ama buna rağmen kanalda sunucu olma teklifini takla ata ata kabul ettim.

Cocuk programlarına gectim kısa bir sureliğine. Orayı toparlayana kadar oradayım, her şeye sıfırdan başlıyoruz. Metin yazarıyım, sunucu falan aranıyor ama işte program başlamadığı için sunucu cekimleri için hep beraber orada oluyoruz.

Cast için gelen kızları beğenmiyor yönetmen, kimisi de hayvan gibi para istiyor. Kimisinin piyasada adı iyi anılmıyor derken adam arkasını dondu, o sırada tam esniyordum beni gordu.

“Stajyer misin sen?”

“Yok metin yazarıyım bayadır buradayım haberdeydim.”

“Gec bakalım şu tarafa.”

ilk kamera deneyimim boylelikle başlamış oldu. “Ay ben utanırım yapamam” dedim ama sırf rolden; gotum kalktı lan keşfedildim diye. Adam da gayet sakinleştirdi, “Kimler kimler yapıyor merak etme, mimik yapa yapa konuş, şirin dur yeter” dedi. Eyvallah dedim ben de, şirinlik bizim vatani görevimiz.

Eve geldim, bir havalar bende bir havalar çocuk programı

değil de sanki BBC ana haber spikeri oldum, ballandıra ballandıra anlatıyorum olayları.

“Arkasında duruyordum, dondu bir anda ama boyle sanki benim olduğum yerde ışık suzmesi varmış gibi gözleri kamaştı. İşte bu ya dedi, işte aradığım kişi bu. Şu yuz hatlarına baksana; biraz sıradan ama farklı duruyor, kızda star ışığı var. Beyaz benim arkadaşım onunla beraber ikiniz program yapmaya ne dersin dedi. Ya da boşver, o senin ışığının altında ezilir, komplekse girebilir. Once cocuk programından başlayalım dedi. Kabul etmedim, o kadar yalvardı ki deneyelim demek zorunda kaldım ”

“Kim lan o orospu cocuğu? Donmuş bakmış sana, işte bu demiş. Pazardan portakal mı seciyor, kim ver numarasını star ışığını ben ona bir gostereyim.”

Ayı, gercek bir ayı, su katılmamış ayı. Onca şey anlattım adamın anladığı yönetmen yavşakhğı olmuş. Off sanatımı kimse anlamayacak ne acı...

Ş o h re t Benim Gobek A dım Bebişim

Ertesi gun oldu, işe uca uca gittim cekimler olacak diye.

Geldim bir suru cocuk var. Hepsini bir havuzun icine doldurmuşlar, hava desen esiyor tir tir titreye titreye bekliyor bebeler.

Havuzun kenarına beni koydular elime de bir mikrofon

verdiler yanıma da bir kukla, iki tane de kağıt başladım olaya.

Ben gayet guzel yapıyorum zannederken kulaklıktan bir ses geldi. “Bu geri zekalı karı hangi kameraya bakacağını bilmiyor mu?” Lan o geri zekalı ben miyim acaba ama imkansız kamerayla ne işim olsun ki? Yaa sanırım benim, kameraya sadece sunucu bakar, tabii bana diyor. Bir afalladım devam etmeye çalıştım. “Arkadaki orospu çocuklarını sustursun şu kıza soyleyin biriniz.” Sanırım bu da benim dedim, arkaya doğru dondum. “Ama çocuklar sessiz olmazsanız oyuna başlayamayız” dememle kulaklığımdaki sesin gurlemesi aynı anda oldu. “Ona kim dedi, kimle konuşuyor bu geri zekalı? Acısını bozmasın.” Ya ama artık iki kere geri zekalı dedi adam ayıp denilen bir şey var, yani bana mı diyor anlamıyorum zaten.

Havuz cekimleri bitti başka cekimlere gectik. Yarışma olacak o havuzdan çocukları cıkardılar ıslak ıslak alana atıldılar, yavrum nasıl uşuyorlar nasıl anlatamam. Anaları babaları da kereste gibi izliyor, çocukları TV’de gorunecek diye kolunu kopartmak zorundayız desen kabul edecekler. Bir de çocuklara öğlen yemeği yerine kek verince benim vicdanım artık gitti gitti bitti. Başladık. Birkac kelime soyledim gulumsedim, “Şuna soyleyin gulmesin, ikinci kamera sen de cekme kızın suratını çok matahmış gibi.” Ya bu adam sesin bana geldiğini bilmiyor mu acaba, bu biraz ayıp olmuyor mu? Ne yapayım,

ağlayıp cıksam mı bağırsam mı ne yapsam?

Zor zar bir suru geri zekalı lafı yiye yiye bitti cekim. Daha doğrusu ben bitti sandım, adam geldi. “Şu havuz olayını bir

de kızla yalnız cekelim” dedi. Uzerime giyecek mayom falan yok, bir de mayoyla sunamam ben dedim. Yapım asistanı bir beyinsiz var, Allah’ın malı. “Canım şey yapacağız o cekimi, sen bunlarla olacaksın yine kıyafetinle, altın zaten görünmuyor ya, ustune can yeleği takarız cocuklara olduğu gibi. Hani her şey guvenlikli imajını korumamız lazım” dedi.

Ben de tamam diyerek giydim yeleği havuzun ortasında dikildim oyle yönetmenin gelmesini bekledim. 15-20 dakika sonra adam geldi, beni orada malak gibi gorunce bir kahkaha atmaya başladı bir kahkaha attı, onunla beraber butun set ekibi attı. “Kızım manyak mısın sana kim suya atla dedi” diye bir de beni haşladı. Allah belanızı versin sizin şizofren gerzek lan sen demedin mi yalnız cekilecek diye. Eve dondum ve bu anıyı bir daha hatırlamamak uzere hafızamdan sildim.

Hayal m i gerçek m i?

Salondaki masada ders çalışıyorduk Ankaralı ile. Şirinlikler, karın okşamalar falan mutlu mesut bir şekilde duruyorduk ama boyle icimde kotu bir his var benim, anası kesin gelecek

diye düşünüyorum. Başka kotu ne olabilir? Garip bir halsizlikte var ama yine de çok mutluyum. Mutfaktan kraker getirmek için ayağa kalktım, uyandığımda ara holdeydim etrafımda bir sürü kişi vardı. Nasıl oraya geldim, bu insanlar kim önce anlamadım bir şey sonra bir ıslaklığın içinde olduğumu fark ettim. Sanki bataklıktaymışım gibi kendime gelmeye çalıştıkça her şey daha da kararıyor gibi. Seslerin uğuldaması, yuzlerin netleşmesi ve bu ıslaklık hissi. Yavaş yavaş ayıldıkça ctraftakilerin acil servis çalışanları olduğunu gordum. Biraz daha doğruldum Ankaralı'yı gordum. Kafasını ellerinin arasına koymuş ağlıyordu. Oldum mu acaba diye düşünürken içeri annesi girdi. Aferin ya olumumun uzerinden saatler gecme den hemen ananı mı çağırdın bu eve? Ruhsar mı oldum acaba dedim, bir sevindim. Uzerimdekilere baktım aşağıya doğru da baktım o ıslaklığın nedenini anladım. Kafamı kaldırdım kadınla yuz yuze geldik, koşarak doğrultmaya çalıştı beni.

“İyisin çok normal bu sakın ol, nefes al.”

Altıma işediğimi gormesin diye kapatmaya çalıştım, görevliler de elimi ayağımı tutuyordu. Ellerimi oyle sıkmışım kı parcalamışım. Boynum ağrıyor sanırım onu da sıktım ama altıma işemişim ya ben, annesi oyle bakıyor bana. Allah'ım keşke öldurseydin beni ya, bu duruma sokacağına keşke öldurseydin.

Neden bana bunu reva gordun ki? Ayağa kalkmaya

calışıyorum ama imkanı yok. Kadın utandığımı gorunce boynuma sarıldı.

“Hicbir şey yok, hep olur bu. Butun epilepsi nobetlerinde gorunur bu. Bak sinirini attın şimdi daha iyi olacak her şey, butun kasılmaların geciyor, her şeyi atıyorsun. Guzel yuzune yazık ağlama hadi.”

Hayatımda en nefret etuğim insanların başında gelen bu kadın bana oyle iyi davranıyordu ki altıma işememe mi utanayım onun davranışlarına mı bilemedim. Hastaneye gittik beraber. Bir daha yapıldı butun testler baştan sona kadar, bu kez teşhis konuldu, epilepsiydim. Bir suru dikkatli olmam gereken şeyler soylendi, ilaclar verildi. Gecen sefer teşhis yoktu ama bu kez kriz gecirirken sağlık gorevlileri başımda olduğu icin gayet rahat koymuşlar. Arabaya binmek uzere gittik annesiyle beraber, Ankaralı ise işlemleri yapıyordu daha hastanede. Kadın o kadar iyi davranıyordu ki bana diyecek laf

bulamıyordum. O kadar utandım ki altıma işediğim icin, o kadar yerin dibindeydim ki.

Cocukken trikotilomani hastasıyđım. Saclarımı tek tek yoluyordum yani, kafamın yarısı kel yarısı ise tuy tuy saclıydı.

Daha cok orta tarafımdan yolduğum icin on tarafıma

percemlerimi atardım. Bere takardım kelliklerim gozukmesin diye. Hocalar da bildiğinden ses çıkarmazdı. Yeşil kenarlı yun bir berem vardı. Onu yatarken bile çıkarmıyordum kafamın derisi gibi bir şey olmuştu saçlarım yerine onun üzerinde olan tuy yumaklarını yoluyordum. En arka sırada oturup güzel hayaller kurmayı seviyordum. Bir gun yolumu kaybedip mesela kendimi cikolata şehri diye bir yer bulduğumu düşünüyordum. Sezen Aksu'nun kızı olduğumu hayal ediyordum.

Saçlarımın belime kadar uzadığının hayalini kuruyordum. O kadar gerçekciydi ki o hayaller, dış dünyayla bağımı koparmamda sakınca olmuyordu.

Bir gun sırada yine boyle hayal kurarken cocuğun biri yere düşen kalemimi sırama koydu. Sonra da bana guldu yerine oturdu. Hayatımda ilk defa sanırım karşı cinsten biri bana yardım etmişti. Okuma yazma bile bilmiyorduk daha ilkokuldaydık ve biri benden hoşlanmış olabilir miydi acaba?

Cocuk oyle dikkatimi cekti ki derste onu izlemeye başladım, aklımı ondan alamıyordum. Surekli bana bakıyor mu acaba diye bakıyordum. Hayal kurmaya başlıyordum ama hep hayallerimde bir ses yankılanıyordu, "Cocuk sana bakıyor bak"

diye. Tabii donup baktığımda çocuk falan bakmıyor oluyordu. Onluğunun temizliğine imreniyordum, ağzında lolipop varken millete kufur edişi cok tatlı gorunuyordu. Bazen kalem

acmaya giderdi, arkasından gitsem mi diye duşunurdum hic cesaret edemezdim.

Bir gun beden dersinde oyun oynuyorlardı bunlar bir suru kişiyle, ben kenarda izliyordum. Oğretmen “Hadi sen de katıl arkadaşlarına” deyince bir cesaret geldi bana, normalde hayatta oynayamazdım, ne oynadıklarım bile bilmiyordum. Ben kendi kendime oynamayı severdim. Kaldırımlara tebeşirle resim cizmeyi, ellerimdeki derileri koparmayı, kirpiklerimi yolmayı, bulutlara bakıp hayal kurmayı, guzel ailesi olan insanları, cizgi filmleri duşunurdum. Bazen görünmez olduğuma inanırdım, bazen de sağır ve dilsiz. Oğretmen çağırınca oraya doğru gittim. Boş yere oturdum, karşıdan onu izlemeye başladım yine, burnunu oymasđ bile cok guzeldi. Yağ satarım bal satarım ustam olmuş ben satarım oynuyorduk, sıra ona geldi. Mendili aldı etrafımızda dolanmaya başladı. O kadar guzeldi ki kurduğum hayaller gibi gokkuşağının uzerinde hızlı hızlı donduğumu duşunurdum ya da gece yıldızların ustunde zıpladığımı, ayda bir evim olduğunu... Aynen onlar gibiydi bu his, o kadar hızlı donuyordu ki gercekle hayal karışıyordu. Mutluluktan ağzım kulaklarıma varmış bir şekilde onu izliyordum. Kendimi sokak kopeği zannediyordum; boyle etrafımda benimle oynamak isteyen bir sahip vardı. Ellerim titriyordu

cunku bana bakıyordu her gecisinde. Kalbim duruyordu, arkadaşım

olacaktı artık, garip ucube kız olmaktan kurtulacaktım.

Herkes beni sevecekti ya baksana oyun oynuyorduk ve

cocuk bana bakıyordu. Artık değişecektim, konuşacaktım,

guzel bir bere aldıracaktım kendime. Artık ellerimdeki derileri

tırnak makasıyla da kesmeyecektim hicbir şey tutamaz hale

gelmiştim. Artık hayal dünyamdan cıkacaktım cunku ucubc

gibi gorunmuyordum. Beni seviyorlardı, guluyordum ya cocuk

olduğumu hissediyordum. Yediğim dayakları, evi, uvey

babamı kotu olan her şeyi unutuyordum. Guneş acıyordu, o

donuyordu.

Sonra bana doğru eğildi, ebe ben olacaktım buna hazırdım,

doğrudum ama yine yine yine yanıldım! Orospu cocuğu

kafamdaki bereyi aldı. “Yamalı eşek, yamalı eşek” diye fırlattı

uzağa. Herkesin ortasında yarım yamalak kel saçlarımla

kaldım. Az once mutluluktan kendimi kaybetmişken şu an

dudaklarım titriyordu. Başımı ellerimle kapamaya calıştım,

ortunmeye calıştım, top boceği gibi yuvarlanmak istedim ama

olmadı. Yamalı eşek diye o kadar cok dalga gectiler ki benle,

oğretmen sonunda onların elinden kurtardı beni.

Hayatım sonra da hep boyle oldu. Kime guvenssem, artık

değişiyor her şey desem daha da betona cakıldım. Aynen şu

an olduğu gibi. Annesiyle beraber Ankaralı'yı beklerken ondan nasıl özür dileyeceğimi düşünüyordum. Sağ olsun hic gerek kalmadı.

“Benim ablamda vardı, ondan biliyorum çok zor. Biraz da bu yüzden istememiştim. Oğlum sorumluluk alır mı bilemedim. Bak yine ilk aradığı kişi ben oldum. Bir de etrafında yaşayan insanları o kadar zorluyor ki bu hastalık, o daha çocuk baksana, nasıl böyle bir yuku kaldırsın? Ablamdan biliyorum, o da aynı şeyleri yaşasın istemem.”

Evet, beni şaşırtsa zaten dişlerimi kıracağım sanırım. Bu denilir mi ya ne ayıp, daha ben hastalık ne onu bile bilmezken bana bu şekilde davranması... Bir dur cıkalım şu hastaneden be kadın, dur Allah aşkına bir dur. Bu kadar mı seviyorsun beni kahretmeyi anlamadım ki, ben sana ne yaptım? Ya evlenmiyoruz da işte geri zekalı oğlunla, daha ne istiyorsun benden?

*G ü v e n s i z l i k k a r ş m d a k i n d e n ç o k
s a n a z a r a r v e r i y o r*

Hem okul hem iş olunca oyle tatillerde evime gideyim, bayramlarda aile ziyareti yapayım gibi bir durumum olmadı.

O yüzden babamı iki uc gunluğune bize çağırdım. Tabii ki babam bir adamla aynı evde yaşadığımı bilmiyor. O yüzden Ankaralı yı da anasının evine yolladım. Hem anası mutlu olsun

biraz benle uğraşmaktan vazgeçsin hem de biraz Ankaralı'dan

*ben de biraz uzaklaşayım diye. Butun erkek eşyalarının
hepsini sakladım babamı misafir ettim. İlk başlarda her şey
çok güzel gidiyordu Birkac falso vermem haric.*

*“Ben de bir kere diş macunu diye tıraş kopuğu surmuştum
diş fırçama, ağzım ne biçim kopurmuştu.”*

“Tıraş kopuğu mu?”

“Şey ya bizim İzmir'deki evde yani.”

*“Çıkar çıkar o pijamayı atayım kirliye, başka getirmediysen
ev erkek pijaması dolu.”*

“Erkek pijaması mı?”

“Yani büyük; bol bol almıştım zamanında.”

Bunlar haric her şey çok güzel. Babam hiç cakmadı durumu.

*Yalnız sorun olan başka bir şey vardı, Ankaralı'yı biraz
serbest bırakınca bir pır pır oldu içi. Her gün sokaklarda, her
gece dışarıda arkadaşları, bilmem neleri ile beraber. Babamla
konuşamıyorum, adamla tam muhabbet etmeye başlıyoruz,
bir mesaj atıyor. “Ben bizim çocuklarla biraz takılacağım.”*

Nereye takılıyorsun, ne takılıyorsun, sizin çocuklar kim?

*Adam bana bir şeyler anlatıyor, benim elimde telefon, mesaj
yazıyorum. Sabaha kadar tartışıyoruz mesajla, çıkmasını istemiyorum
ya. Evet bu bir sapıklık, sağlam değil ama askılı*

giydiğim icin kıyameti koparan adama istediğim her Şeyi yapmam

*mustahak bence. Bir de yani bugunu mu buldu? Annem,
annemin evi, babam da babam diye oluyordu, orda kalmak
yerine ne diye arkadaşlarıyla geziyor? Ayrıca arkadaş gezmesi
ne be, mekanlara kazma gibi bir suru erkek gidecek değil
ya. Ben aynısını yapsam, yapmayı bırak konusunu bile acsam
vayy vayy vayy acaba yaşıyor muydum merak ediyorum.*

*Babam artık benden sıkıldı, tabii ne yapsın bir Şey soyluyor
bana gozumu telefonda kaldırmıyorum. "Tamam baba"
deyip dediğinin ne olduğunu bile duymuyorum. Gitti yattı
adam, ben de hala kavga etmeye devam ediyordum. Sonra
telefonunu kapattı beyefendi, oyle rahatsız oldu yani. Gece
yarısı pic gibi kaldım oyle, sinirden elim ayağım nasıl titriyor
anlatamam sana. Yarım saat falan gecti, bizim kanaldan
bir kızdandan mesaj geldi. "Hu huu manitanı gordum ama sen
yoksun sanırım, buralardaysan ust tarafa baksana oradayım"*

*yazmış. Allah'ın sevgili kulu değilim de neyim ben. Babamı
uyandırmadan iceri girdim, sessizce ustume oylesine bir Şeyler
giydim ve caktırmadan dışarı çıktım.*

*Yolda sinirimden oyle kopuruyorum ki bir taraftan da ya
ben geldiğimde gitmiş olursa diye korkuyorum. Yanındaki
kıızları dovsem mi acaba diye de kendi kendime duŐunuyorum.*

Mekanın oraya geldim, içeri girdim. Başladım bunu aramaya.

Uc erkek iki kız maganda gibi duruyorlar. O iki kız kim, hayatımda ilk kez görüyorum zaten mekana yanında kız yoksa da almazlar bunları. Hiçbir şey demeden karşılına gectim, bunların bardağının icine bana verdiği yuzuğu attım ve çıktım.

Bu arkamdan çıktı hemen, aa böyle hiç sinirli değil. Butun gün kavga etmemişiz sanki benim oraya gelip yuzuğu atmam dünyanın en normal olayı gibi:

“Ee baban, nasıl çıktın dışarı?”

“Ananın amı gibi çıktım dışarı. Hemen takmışsın yanma surtukleri aferin.”

“Ne surtuğu be çocukların kız arkadaşları.”

“Hayırdır sana getirmedi mi?”

“Bak parmağıma, eğer böyle bir şey için çıkmış olsam ne diye takayım?”

“Niye çıktın o zaman kazma gibi çiftlerin yanma?”

“Boğuldum evde.”

Evde boğulmuşmuş, ya böyle o kadar sakın ki sinirden cıldırıyorum ben. Gelmiş bana sarılmaya çalışıyor hadi iceride eğlenelim bari diyor. Lan senin neyine eğlenmek sadece sağ elini aşağı yukarı yapıp dans ettiğini sanan bir ayısın. Ben

sana yalvarırdım bir kere cıkalım, hadi ikimiz gidelim, doğum
gunu bilmem ne derdim. “Hayır”dan başka kelime kullanmazdı
bana, şimdi iki uc gun yalnız kalınca gecelerin yargıcı oldu
pezevenk. Bir taraftan bana boyle davranması da hoşuma gitti
ama diğer taraftan acaba bir bok yedi de o yuzden mi diye düşünmedim
değil. Keşke biraz ya, birazcık kıskançlık limitimi
duşurebilsem, domuz eti mi yesem ne yapsam bilemedim ki,
boyle hayat gecer mi? Surekli adam kimi dudukleyecek diye
panikle yaşıyorum. Bilincaltıma girip bu guvensizliğimin nedenini
sonsuz dek silmek istiyorum. Belki o zaman ikimiz ve
diğer orospular daha mutlu olabilir.

O kadar b itm iş t ik ki

g it t iğ in i b ile g ö r em ed im

İstanbul’da staj yapmak istediğimi nasıl soyleyeceğimi
bilmiyorum Ankarah’ya. Onun kesinlikle İstanbul gibi bir
duşuncesi yok, cunku o Ankara’da yönetmen olmak istiyor.
Zaten çalıştığım için staj yapmama gerek yok aslında ama
yine de İstanbul’a gitmeyi çok istiyorum. Ama bir taraftan
da bunu Ankaralı ile yapmak istiyorum. Kendine daha staj
yapacak yer bile bulamadı, ustelik bunu soylemek çok ayıp
ama çok çok çok uzun zamandır evin kirasını ben oduyorum,
masrafları ben karşılıyorum. Bu beni artık zorlamaya başladı,

cocuğun arabasına benzini bile ben alıyorum. Ailesi ile benim yuzumden konuşmuyor, kendine iş aramıyor. Yonetmen olmak istediği için herhangi bir kanalda çalışamazmış. Adama o istediğini olman için her alanı bilmen lazım diyorum ama anlatamıyorum. Ben de Ankara'da yaşamak istemiyorum. Se vemedim bir turlu burayı, bir de bu işin kaynağı oradayken benim ne işim var burada? O yuzden ona biraz cesaret vermek için onun adına İstanbul'a staj başvurusunda bulundum. Belki kabul edilirse bu korkaklığı da gecer diye düşündüm.

Evde kıyafetleri utuluyordum, kapıyı anahtarla actı, ayakkabılarını falan çıkarmadan yanıma doğru bir hışımla koştı, boğazımdan tutup beni duvara yapıştırdı.

“Sana mı duştı benim stajım? Ne diye başvurdu gidip, sana mı duştı benim işim?”

Eli boğazımda olduğu için tek kelime konuşamıyordum. Gozlerim kararıyordu, her yer karıncalanıyordu hatta uyuştuğumu hissediyordum. Bıraktı beni, yere yığıldım. Bu kez tekme atmaya başladı, kamım suratım neresi denk gelirse.

“Bana acımak sana mı duştı, sen kimsin lan kimsin?”

O kadar hızlı vuruyordu ki sanırım en son bayıldım ya da oyle bir şey oldu cunku coğu şeyi hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde gitmişti, nasıl gitti hepsi siyah nokta hafızamda.

Kollarım mosmordu, boynumda parmaklarının izi vardı, kalcam artık ezilmişti oyle vurmuştu ki ayakkabılarıyla. Kalkıp doktor raporu alarak onu bitirmek istedim. Karakola gidip anasını sikmek istedim ama bir taraftan da ya canı yanarsa diye düşünmek başka hiçbir şey yapamadım.

O gece eve gelmedi, aramamam lazımdı ama başına bir şey gelmesinden korktuğumdan aradım telefonu acmadı. En azından iyidir diye düşündüm. Ertesi gün de eve gelmedi, sa

dece bir mesaj attı bana: "Kendini benden o kadar ustun görüyorsun ki benim hayatımı düzeltmek için uğraşıyorsun."

Bu bir sidik yarışması mı? Biz sevgili değil miyiz, bir insan niye kendini sevgilisinden ustun görmeye çalışır ki? Dese ki sen bencilsin, İstanbul'a kendin gitmek istiyorsun beni de surukluyorsun tek kelime demeye hakkım yok. Ama şu durumda bu nasıl bir tavır? Sevgilisi onun yerine staj başvurusu yaptı diye kim kimi dover boylesine? Çok kızgınım ama çok uzuluyorum da ona, bize, bu hale geldiğimize...

Madem böyle düşünüyor, benim bu şehirde ne işim var?

Önce işten ayrıldım. Ardından da eşyalarımı topladım, arkadaşım ile beraber İstanbul'a gitmeye karar verdik. Staj için daha çok erkendi o yüzden yüz yüze konuşup orada hemen başlamayı düşünüyorduk. Baya bir referansım vardı: Montaj

operatorluğu, muhabirlik, editorluk, metin yazarlığı hepsinde uzun süre çalışmışım. Hatta bir haberim yerel ödül bile almıştı. O yüzden kendimi az da olsa şanslı zannediyordum. Boğazımdaki izlere baktıkça aşk için burada kalacak kadar salak olamam diyordum.

İstanbul'a gittim, zorla, ağlaya ağlaya, yalvara yalvara kendimi bir büyük kanala attım. Arkadaşımla beraber devlet yurdunda kalmaya başladık. Bu arada Ankaralı'dan hiç ama hiç haber yok, bir aydır ne o beni arıyor ne ben onu. Yalakalık yapıp orada kalmak için sabah akşam çalışıyorum, tuvalette Ankaralı için ağlıyorum, çalışmaya devam ediyorum. Yatmadan önce arasam mı aramasam mı diye elim gidip gidip geliyor ama yok arayamıyorum, buna cesaret edemiyorum bir türlü.

Ben böyle arkadaşşımla İstanbul'da durumuma alışmaya çalışırken, bir gün işten yurda donuyorduk. Baya da gec saat böyle konuşa konuşa milletin dedikodusunu yapıyorduk karşıdan öyle büyük bir köpek geldi ki nefes alırsam bana saldıracak diye düşündüm. Sonra arkasından bir tane daha, bir tane daha derken resmen köpek cetesi oldu orası. Yanımdaki kız tir tir titriyor. Sokaktayız ya onların yanından geçeceğiz ya da gerisin geriye kacacağız. Veyahut evlerden birisinin kapısını

calacağız. Evlerden birisinin kapısını calmak daha mantıklı geldi, aynı şeyi kız da duşundu sandım, kıza ‐hadi‐ yaptım. Direk yan taraftaki eve doğru koştum kapıyı caldım, arkama bir baktım kopekler nasıl hızlı koşuyor, havlaya havlaya hem de. ‐Ayy zor kurtardık kendimizi‐ dedim ama bunu kime dedim acaba? Yanımda kız yok, salak kacacağız sanmış bir topukla gerisin geriye gitmiş. Kapı da acıldı, genc bir cocuk çıktı. Bu arada kıızı da goruyorum bir yere sinmiş, kopekler de karşısında hala ona hırlıyor. ‐Arkadaşımı kurtarır mısınız?‐ i dedim, sanki cok normal bir Şeymiş gibi, o sokakta oturdukları için onların gorevi buymuş gibi. Cocuk da cengaver çıktı tabii, koşarak gitti kızın arkasından kopekleri kovaladı, bizi de yurda kadar bıraktı.

Gece o ust ranzada ben alt ranzada yatıyorduk.

‐Neden beni bırakıp gittin?‐

‐Seni bırakmadım ya, kapı calacağız sandım, sen de oyle duşundun zannettim.‐

‐Hep boyle bir insan mısın sen, sana guvenen insanları zor durumda kaldığın zaman bırakır mısın?‐

‐Ne alaka ya, ozur dilerim gercekten aynı yere gideceğiz sandım.‐

‐Yanlış anlama sakın ama bir Şey demek istiyorum sana.‐

Bak Ankaralı'yı kişisel olarak sevmem, yani o çocuğu sevmiyorum.

O dandunluğunu, o kabadayı hareketlerini falan. Ama belli ki adam depresyonda, işin var gücün var, onun elinde okulu dışında başka şeyi yok. O seni böyle bir durumda terk etse nasıl olurdu? Sana bunu söylemek istemiyordum, kafan karışmasın kararından donme diye ama Ankaralı bana her gun ama her gun mesaj atıyor. 'PuCCa bayıldı mı, bir şey oldu mu? Ac değil değil mi, aman ac kalmasın unutmasın. Spot ışıkları hastalığını azdırabilir...' Her gun hic istisnasız. Ve tek düşündüğü şey iyi olup olmadığın. Ne kadar zaman oldu ama senin ona dair tek merak ettiğin; acaba birini buldu mu? Şikayet ettiğin birçok şeyde haklı olabilirsin ama sen de suçlusun."

Ayy Ankaralı her gun bana mesaj atıyor deyince once bana asılıyor falan diyecek sandım, kalbime iniyordu yemin ederim. Her gun ona mesaj atacağına bir kere bana mesaj atsaymış ya, bir de şu durumda ben sucsuz değilim. Ağzımı burnumu dağıttı adam ama anlatamıyorum ki kimseye. Birine dayak yedim desem, diyemem olesiye utanırım. Onu bilse bana bu konuşmayı yapmazdı eminim. Bir de senin geri zekalılığın kopekten duz yolda kacılır mı, sanki ortada bıraktım, kopeklere onu yeyin dedim gibi bana trip atıyor geri zekalı.

Butun gece bu kez umudumla uyudum. Ertesi gun oldu

Ankaralı'yı düşünmekten hiçbir bok yapamadım. Arasam mı aramasam mı diye telefonum hep elimde dolaştım. Sonra dayanamadım aradım.

"Napiyorsun?"

"Hic, bıraktığın gibi. Sen?"

"Hic, bıraktığın gibi."

(C

Sessizlik, hic konuşmadan gecirdiğimiz dakikalar sanki saat oldu, yıl oldu, omur oldu. Nefesini duyuyordum.

"İyi o zaman, kapatayım, kendine iyi bak."

"Sen de... Dur, PuCCa kapattın mı?"

"Yok buradayım."

"Ben çok özledim seni."

Sonrası havai fişekler, planlar programlar her şey ama her şey çok güzel gitme yolunda konuşulan konular. Butun gece sabaha kadar telefonda konuştuk, ben burada işime devam edecektim. Sınava girmiştik beraber, belki İstanbul çıkardı, onun sonucunu bekleyecekti. İkinci bir üniversite, bir de yine iletişim fakultesi aman uzak dursun benden. Nasıl olsa buradan daha büyük bir yerde çalışmam o yüzden o okusun, ben yine çalışmaya devam ederim. Beraber aynı şehirde aynı evde yine başlayacakmışız. Her hafta sonu burayı kazanana

kadar yanıma gelecekmiş. Bu ilişki için her şeye değermiş.
Butun gece planlar yaptık, kendi kendime hayaller kurdum,
mutlu oldum. Ağzım kulaklarımda uyandım. İşe giderken
yolda ona "Gunaydın, gunun guzel gece sin" diye yazdım. O
da karşılığında bana "Sabah bir daha duşundum de mesafeli
ilişki bize gore değil, bu kadar uzak olamayız" yazmış. Peki
ben ne yaptım, servisten indim, yurda gittim eşyalarımı topladım
ve Ankara'ya gittim. Cunku geri zekalıyım, adam beni
istemediğini yazmış aslında bense "hadi kalk gel" anlamışım.
Boyle malım, boyle salağım, boyle geri zekalıyım.

G ö z ü m ü n ö n ü n d e b ü y ü y o r d u

kalp k ır ık lı ğ ım

Evimize geldim. Her şeye sil baştan başlarız umuduyla
ama yanıldığımı soylememe gerek yok sanırım. Ev bok icinde,
benden sonra annesiyle falan da barışmamış. Sacı sakalı
birbirine girmiş, o duzenli tertipli cocuk gitmiş. Ev bildiğin
kahve gibi olmuş. Her gun arkadaşları gelmiş, icmişler sıcmışlar,
her yerde sigara izmaritleri. Her ne kadar bu ayrılık
acısı ceken bir adamın tablosu gibi gorunse de adam bildiğin
benden sonra alem ustune alem yapmış. En kotusu evin kirasını
odememiş. Babamdan para aldım once onu hallettim, evi
iyice temizlettirdim. Sonra da oturdum kendime iş aramaya

başladım. Bu arada kendimce de onla aynı sınava girip başka bir okul daha okurum diye düşünüyordum. Ben böyle diyordum ama bu arada her gun kavga ediyoruz, sabah akşam, öğle, her gun. Kavga etmediğimiz saniye yok, birbirimize ar tık. guzel kelimeler soylemek yerine hakaret ediyorduk. Bazen tekme tokat giriyorduk, giriyorduk diyorum ama ben dayak yiyen taraf oluyordum. Ona daha bir şey olduğunu gormedim, suratında tırnak izlerim dışında.

Sonunda dunyanın en komik kanalında iş bulabildim. Şu ana kadar televizyonculukla ilgili öğrendiğim butun her şeyi unuttum desem yeri. Haber bulteni yapıyoruz bir haberde elimde mikrofon insanlara bir şeyler soruyorum, hemen bir sonraki haberde ise “Canlı yayın kamerasına yakalanan inanılmaz kapkac görüntusu” olayında kapkac mağduru kızım.

Cok eğleniyorum o ayrı ama her şey duzensiz olduğu için de cok yoruluyorum. Bir tek izin gunum var onda da Ankaralı'nın evli bir arkadaşı varmış, bizi yemeğe çağırdılar. O kadar cok kavga ediyoruz ki insan arasına cift diye çıkmaya bazen Allah var cok utaniyorum. Cunku cenemizin yayı hic yok, eyvallahımız dersin o hic ama hic yok. Birbirimizi yemekten başka bir şey yapmıyoruz. Yine rezil olacağız ama yemekte sırtıp “bizim ilişkimiz daha guzel” oyunu oynamak zorundayız

Kız kapıyı açtı surat beş karış. Gectik içeri oturduk ama masa falan dolu değil. Kız yatak odasında, adam mutfakta bir şeyler yapıyor. O kadar kötü bir durumdayız ki ya karısına geleceğimizi soylemedi ya da karısı bizi istemedi. Yoksa eve misafir gelince bir insan neden kendini yatak odasına kapatır ki? Ankaralı'ya 'gidelim hadi' dedim, bütün okuzluğu ile suratıma aval aval bakarak "yemek yemedik ki" dedi. Bu erkeklerin ev içinde olan olayları anlamama gibi bir özellikleri var ya da hiçbir şeyi ustune alınmama gibi. "Kız odasından çıkmıyor baksana kavga etmişler" diyorum, "İnsanları kendin gibi sanma, odasında işi vardır. Gelene gidene bizi rezil etmek bir tek senin yaptığın bir şey. Kız hazırlanıyor belli ki şimdi

G o z u m u n O n u n d e Buyuyordu Kalp K ırıklığım

de takacak bir şey bulamadın bunlar üzerinden mi kavga çıkaracaksın" diyor.

Hoppala sanki kavga çıkarıyorum, suratımıza bile bakmaya tenezzul etmeyen ev sahibi var ortada yine ben suçlu oldum. Ya sabır dedim bekledim, kız odadan çıkmadı, adamcağıza da yardım diye bizimki kalktı beraber hazırladılar masayı. Sonra her şey hazır olunca hatun prenses gibi çıktı sandalyeye oturdu, yalnız hala bizimle tek kelime konuşmuyor. Muhabbet acacağım ama ikisini de ilk kez görüyorum. Ankaralı ve

adam bir bir konuşuyor da kadın yemin ederim kafasını kaldırıp

suratıma bakmadı. Sonra Ankaralı geldi, kulağıma eğildi,

“Yabani yabani duracağına konuşsana iki kelime” dedi. Gene

ben suçlu oldum ya, ne diyeyim kıza, neden iceride saklandın

mı diyeyim?

“Yemek çok güzel olmuş ellerine sağlık, ben yapmayı beceremiyorum

çok denedim ama olmadı.”

“Bunu ben yapmadım.”

“Aa, ne güzel yemek yapan koca, ayy hadi darısı benim

sevgilime.”

Sonra sessizlik, olum sessizliği hatta. Herkes yemeğini

bitirdi, tabakları kaldırmaya başladık, hanımefendi yine tek

kelime etmeden odasına gitti. Sonra masayı kaldırdık, adam

da onun arkasından odaya gitti, kaldık salonda tek başımıza.

“Sence de garip değil mi yarım saattir burada ikimizin

oturması?”

“Onlar evliler, olur oyle, bir şey konuşuyorlardır.”

“Misafir var evlerinde.”

“Sen misafirin yanında kafama tabak attın benim, bunların

yaptığına mı takıldın?”

Ay aman bu da el alem delisi, millet ne yaparsa hayran,

boyle ağzı acık ayran budalası gibi. El alem got yalayıcısı.

Aynı şeyi ben yapsam yatak odası kapısını kırmıştı bile, şimdi de gayet normal diyor. Neresi normal bunun, kızın derdi bizimle mi değil mi anlamadık bile. Bir saat yalnız başımıza oyle oturduk, sonra adam geldi yanımıza hiçbir şey olmamış gibi oturdu.

“Bu aralar evliliğimizde sorunlar yaşıyoruz, çok özür di-, lerim onun adına. Bugün hep birlikte bir şeyler yaparız, belki düzeliriz diye düşünmuştum ama yanıldım.”

Gerçekten gıpta edilecek çift diye bizi de getirmen de çok mantıklıymış. Ya da keşke başında soyleseydin ya ona göre davranırdık herhalde. Biz kalkalım dedik kalktık.

Arabada susuyordum, sonra dayanamadım.

“Beni el alemin evine goturuyorsun, adamlar boşanmak üzere soylesene baştan. Hem ben ilişki uzmanı mıyım bana ne, ne bok yerlerse yesinler. Bana mı sordular evlenirken, ben mi dedim ciftleşin diye? Bir gecemin icine sıctın. Benim senin gibi bütün gün yattığım bir olayım yok. Tek izin günüm var, onu da bu sacmalıklara harcadım. Yemek bile bok gibiydi, bundan sonra o geri zekalı arkadaşlarından bir tanesini bile gormek istemiyorum. Sen git kimin ilişkisini düzeltiyorsan düzelt.”

Arabayı durdurdu, derin nefes almaya başladı sonra da direksiyonu yumruklayarak bana bağırdı.

“Yeter, yeter sadece beni aşıyılıyorsun. Arkadaşlarım sunepe evet Allah kahretsin ki onlara yardımcı olabiliriz dedim, evet butun gun yatıyorum sen çalışıyorsun bunu her seferinde suratıma vurmasana.”

“İstesen sen de çalışırsın yönetmen olacağım diye gotunu yırtmasan.”

“İstemiyorum ben anladın mı istemiyorum. Ben seviyorum boyle senin altında ezilmeyi, her yerde bana bu işkenceyi etmeni. Sus artık ne olur sus, konuşma gecen zehir olduysa devamı için bir şey yap, bir kere ya bir kere sen beni mutlu etsene. Bir defacık alttan alsan, yanımda olduğunu belli etsen, yalnız hissetmesem kendimi.”

“Yalnız hissetmek ki? Arkadaşım kalmadı ya benim, uyku uyumaya bile vaktim yok neredeyse, her gun eve gelip pisliklerini temizliyorum. Yalnızlıktan mı bahsediyorsun sen bana?

Sen beni neyde mutlu ettin ki ne zaman sana ihtiyacım olsa o anneni yanıma attın. Kadın benden nefret ettiğini Resmi Gazeteye verdiği ilanla duyurdu yahu.”

“Oluyorum, bitiyorum gormuyorsun, ben tukeniyorum sen beni ezdikce eziyorsun. Yapma bunu. Birazcık seviyorsan yapma bunu, azıcık varsa icinde bir şey yapma. Alttan al, sus, bir sure beni kendimle bırak yalvarıyorum sana...”

Sanırım haklıydı, yönetmen olma sevdası yuzunden evde

oturmasını hazmedemiyordum. Sanki benim kariyer planım yok, sanki ben o kanalda bu işi yapmak istiyormuşum gibi...

Kimse mezun olunca yönetmen olmaz ki, senin etin ne budun ne, bu özgüvenin kaynağı ne yani. Çok ustune gittim, kavga ederken hep ağzımdan onu kıracak laflar çıktı biliyorum

ama artık ber. de kaldıramıyorum. Yine de onu hayatımdan bile kendimden bile daha çok seviyordum, o yüzden insanlık için küçük, benim için büyük bir adım atarak Ankaralı ne derse alttan almaya, ulu orta kavga edeceğimiz zaman özür dilemeye ve ona karşılık vermemeye karar verdim. Çünkü bir süre sonra ortada kavga nedenimiz kalmayacak. Zaten o kadar gereksiz şeyler buyuyor ki en azından ilişkimiz biraz daha toparlanacak bana göre.

Gecenin yarısı işten geldim, yine aynı koltukta iki seksen bir şekilde yatıyor. Her taraıbıra şişesi, bir insanın gündüz bu kadar çok bira icmesini anlayamıyorum. Tek lokma yemek yememiş sıı bile icmemiş sadece bira... Yattığı yerin etrafına sactığı pislikleri toplamaya çalıştım ama imkansız tabii her yer sigara izmariti. Baktım yapamayacağım ve sinirimden konuşmamak için odaya gittim, pijamaları giydim ve yatağa yattım.

Ardımdan bağırdı, "Bugün beni ezmeyecek misin, nasıl bir pislik olduğumu söylemeyecek misin?" diye. Hiçbir şey

demedim sadece uyudum.

Sabah oldu, yanıma gelip yatmamış tabii orada yine sızmış.

*Etrafı biraz toparladım, uyandı. "Bugün bizim çocuklarla
icebilirim belki çıkarım" dedi. Normalde bu laf uzerinden
oyle bir kavga çıkarırdım ki, sanki her gun farklı bir şey yapıyor
gibi bugün dc o geri zekalı arkadaşlarıyla icmeye gidecek.*

"Anahtarım almayı unutma" dedim ve işe gittim.

*Ardından butun gun mesaj atmadı bana, ben de ona atmadım
Gece eve geldim, benden once gelmiş yine salonda uyuyordu.*

*Hic sesimi çıkarmadan odaya gecip uyudum Bir hafta
falan onu gormezden gelmek benim icin de iyi oldu. Ondan
soğuduğumu fark ettim, kavga etmek dışında meğerse yaptı-
302 G o zum u n O n u n d e Buyuyordu K.alo K ırık liğ im*

*ğımız hicbir şey yokmuş. Gecen gun yanına oturayım dedim,
ne izliyorsa ona katılmak icin. Program bitene kadar ikimizin
de ağzından tek kelime çıkmadı. Oyle garip bir haldeymişiz
meğer kavgalardan fark etmemişim. O nasıl aslında acınacak
şekildeymiş. Onun yerine kendimi koydum, ona sinirlendim,
uzuldum sanırım daha da iyi anladım. Bazen ilişki çıkmaza
girdiğinde tek yapman gereken şey sessizlikmiş. Bu bana cok
iyi geldi artık kendi sesimi duyuyordum, ne istediğimi daha
iyi biliyordum.*

Ankara'yı olesiyeye seviyordum, şu olanlara rağmen o kadar
cok seviyordum ki onunla eski gunlerdeki gibi olmak icin
cırpınmaya karar verdim. Bu halimizin gecici olduğunu, gelecek
sene istediği okula başlayınca her şeyin duzeleceğini duşundum.
Hatta sucun buyuğu bende idi, yanı o bunalımdaydı
ve ben daha cok onun ustune gittim. Onu daha cok boğdum
belki de. O yuzden mesaj attım. "Bugun akşam yemeğe cıkalım
mı, konuşmamız lazım bence :)" dedim. Ona onu anladığımı
anlatacaktım, neler yapmalıyız diyecektim, cok calıştığım
icin ona zaman ayıramıyordum ama bunu yoluna sokabiliriz
diyecektim.

Diyemedim, onun yerine ben montaj odasında muhabirle
beraber bir haberin montajını yaparken kapıyı actı. Sandalyemi
bir kuvvetle geri itti, beni havaya kaldırıp duvar kenarına
attı. Yanımdaki muhabir cocuk karışmaya calıştı, ona da vurdu.
Ağzından da sadece "Kim o orospu cocuğu, bununla mı
yatıyorsun ha? Kimle yatıyorsun?" diye sesler yukseliyordu.

Beni fırlattığı duvarın kenarında bir sure kaldım sanırını,
kanalın guvenlikleri onu aldı dışarı attı. Muhabir cocuğun dudağı
patladı, gece personeli odanın onune toplandı. İnsanlara

soyleyecek tek lafım yoktu, onu yaka paca dışarı cıkarırlarken
izledim. Kendi zavallılığımı gordum, gozlerinin icinde bana

olan ofkesini gordum, benden nasıl nefret ettiğini gordum.

Hicbir şey yapamadım, yapacak durumda da değildim sanırım.

Bu kadar ofke dolu birine nasıl bir acıklama yapabilirim

ki. Aklım, kalbim her şeyimle ona ait olduğumu bile bile nasıl

başkası var diye düşünebilir? Tek istediğim eski gunlerimize

donmemizdi, şu an ise herkese rezil olduğumu düşünmekten

başka bir şey yapmıyorum.

Ayrıldıktan sonra arkadaş gazlaması diye bir şey var ki

duşmanımın başına vermesin boyle bir hadiseyi. Dunyanın en

sacma ilişkisini yaşıyor olsanız bile siz beraberken ağzını acmayan

bu insanlar, ayrıldığınızı öğrenir öğrenmez sevgilinize

demediğini bırakmama hakkına sahip sanıyorlar kendilerini.

Kanalda yaptığı şeyden sonra eve donmedim, bir haftadır

arkadaşımın evinde yaşıyorum. Eve eşyalarımı almaya bile

gidemedim, kızın kıyafetlerini giyip giyip duruyorum acıkcası.

O gunden beri her gece telefonuma en az 100 tane mesaj

attı ama hicbirinde bir tane ozur dilerim yazmıyordu. Tek yazdığı:

“Sevgilinin ağzını burnunu kırdım o gun, umarım bana

kızmamışsındır. Allah sizin belanızı versin, aldattın beni orospu.

O gun beni atarlarken oylece izledin, korumadın bile. Ben

sana ne yaptım bana bunu yaptın”...

Kendi kendine benim onu aldattığıma inanmış.Boyle bir şeye nasıl inanabilir hala aklım almıyor. Kalkıp çalıştığım yeri basacak kadar nasıl guven vermemiş olabilirim? Surekli kendimi sorguluyorum, devamlı kendimi suçluyorum. İnsanlara onu anlatamıyorum. Herkes onun hakkında o kadar kotu konuşuyor ki bir şey diyemiyorum bile. Nasıl savunabilirim, herkesin icinde dana boku gibi beni iki seksen yere serdi, nasıl savunabilirim onu? Beni her goren onunla ilgili korkunc bir hikayesini anlatıyor, beni hak etmediğini soyluyor, onunla ne işim olduğunu soruyor ve hep “en iyisi oldu canım” diyerek cumleyi bitiriyor.

Bu kelimeleri duyunca sevineceğimi sanıyorlar sanırım, mutlu olacağımı düşünüyorlar ama oylesine yanılıyorlar ki.

Ya ben o adamı sizden iyi biliyorum demek istiyorum diyemiyorum, bu kadar iyi bir insanın boyle bir canavara donuşmesini kabullenemiyorum. Uc kuruşluk insanların dilinde konuşulmasını da kabul etmiyorum.

Kızım biri bildiğin metres, haber muduru ile beraberler ve adam evli, o bile kendi kıcına bakmadan bana ilişkimle ilgili akıl veriyor düşünsene. Bir başkası hayatında sevgili namına bir şey gormemiş, masturbasyon yapmaktan kafa derisi sivilce icinde kalmış, bana gelmiş sevgili nasıl elde tutulur diye konuşma yapıyor. En cok bunların diline bizi duşurdu diye

sinirleniyorum, onlar seni anlamıyor Allah'ın belası, yapma

bunu bize demek istiyorum. Ama caresizim biliyorum.

Belki bu bize daha iyi gelecektir dedim, o da kendini toparlayabilir

belki. Ben evde yokum kendiyle baş başa kalabilir,

bana yaşattıklarını düşünebilir, eski günlerdeki gibi olacağına

inanabilir dedim. O yüzden yazdığı hiçbir mesaja cevap atma

dım, aradığında acmadım, kendiyle kalıp hesaplaşsın istedim.

Bana ne yaparsa yapsın onu zaten affedeceğimi biliyordum,

kim ne derse desin onu seviyordum neticede.

Aradan tam dokuz gün geçti, mesajları artık gelmemeye

başladı. Benim de artık üzerime giyecek kıyafetim kalmamıştı.

Eve gitmek için hem bir bahanem vardı hem de belki

birbirimizi görürsek yeniden yakıılaşabilirdik o özlemle diye

düşündüm. İşten çıkışta eve doğru yol aldım, serviste ondan

ne kadar nefret ettiğimi düşündüm, yol yaklaştıkca onu ne kadar

özlediğim aklıma geldi. Evin onunde indiğimde kalbim

duracaktı neredeyse. Onun sevdiği pastadan aldım, muhakkak

kavga edecektik ama onunde sonunda birbirimize sarılıp uyuyacaktık

diye düşündüm. Eve giden yol uzadıkca uzadı sanki,

kapının oraya geldim, kapıyı actım ve evin halini gordum.

Ev bomboştu, hiçbir eşya yoktu. Bir ara yanlış eve girdim

mi acaba diye düşündüm ama imkanı yok, bu ev bizim evimizdi

ve bir tek eşya gozukmuyordu. Koşarak yatak odasına gittim yerlerde benim kıyafetlerim vardı, dolabın içerisinden çıkarıp atmış yerlere. Butun eşyaları almış, paspasa kadar her şeyi, catala kaşığa kadar her şeyi almış. Bizim olan evde kendisine ait ne varsa şu an yoktu.

İzzet Yıldızhan'ı evin ortasına oturt, acılı bir klip cekilir, o haldeydi ev. O sinirle hemen telefon ettim, acmadı. Bir daha aradım yine acmadı, bit daha artık meşgule atınca anladım ki bilerek yapıyor. Hemen o mal arkadaşlarından birini aradım, kesin onlarla beraber başka nereye gidebilir ki. Buzdolabını falan gotune sokacak değil, birinin evine yerleştirmiştir kesin.

Arkadaşı actı telefonu, once yanımda dedi, sonra sanırım bizimki yok deyince "aa gitmiş" yaptı. Telefonunun hopar

lorunu ac diye bağırdım cocuğa. Sonra da "Senin gecmişini geleceğini oyle bir sikeceğim ki hayatın boyunca bunu asla unutamayacaksın. Eğer aklın varsa ulkeyi terk edersen, hayatını sondurmeye geliyorum" dedim, kapattım.

Sonra da oturup ağladım. Başka yapacak bir şeyim de yoktu, o kadar estim gurlledim de en fazla ne yapabilirdim? Eşyalar onundu ev benim, kotu bir pazarlık yapmışım demek ki, gerci eşyaları ben alsaydım bu kez kapı onunde ben olacaktım.

Oyle ya Allah'tan kirayı ustlenmişim. Cocuğa da o kadar

tehdit savurdum en azından ayıp olmasın diye bir şeyler yapmam
lazım. Çok garip ama sinirlenemiyorum bile bu duruma,
yani beni işyerimde rezil etmiş, ev eşyalarını alıp kacmış bir
adama kızamıyorum bile doğrusu.

Ne hissetmen gerektiğini bilmediğin zamanlar olur ya
hani, o an oyle bir evredeydin sanırım. Ama yine de ondan
bunun acısını çıkarmam lazımdı. Kira kontratı benim üzerime
olduğuna göre karakola gidip hakkında suç duyurusunda
bulunabilirdim. Polislerin aramızda olan yazısız anlaşmadan
haberi mi olacaktı, ispat bile edemezdi, evime girip eşyalarımı
calmıştı işte.

Evin yakınındaki karakola koşarak gittim, içeri girdim.
Birkac tane memur vardı sadece, bir anda ağlamaya başladım.
Bir anda ama karakola gidene kadar hırs ve sinirle yukluydum
oraya gidince icime bir Gullu, Bergen, hatta sabah programına
katılmış Yılmaz Morgul girdi, sandalyeye attım kendimi,
ağlamaktan konuşamıyorum bile o sırada.

Once kapkac zannettiler, sonra taciz mi acaba diye düşündüler,
trafik kazası mı oldu diye haber gönderdiler ama ben

yine de konuşamadım. Oyle kereste gibi ağladım o da şeyden
inandırıcılığım daha fazla olsun diye, yani şimdi sevgilim eşyalarımı
alıp goturdu desem, beni ciddiye almayacaklar. Adam

sevgilim değildi tanımiyorum desem bu kez onu sorgularken ortaya çıkacak. Oyle çok acı çektiğime onları inandırmam lazım ki kızı evde rehin tutmuşa kadar vardırımam gerek olayı.

Hıckırarak ağladığım için ağzımdan “evim soyulmuş” diye bir cumleyi çıkarmayı başardım. Sonra da bir anda bunlar fırl fırl etrafımda donmeye başladılar, “adres, neler alınmış, kapı zorlanmış mı, size bir şey yaptılar mı, siz evde miydiniz” diye bir sorular sormaya başladılar. Donulmez bir yola girdiğimi o an anladım. Yani artık başka carem yoktu Ankaralı hapse girecekti.

Bence bu ilişkimiz için de daha iyi olabilirdi, o orada kendini toparlayabilirdi, benim de icim rahat olurdu. Yani bu yaptığı hataların arkadaşlarıyla icip sıcarken kafasına dank edeceği yok, bunu biliyorum neticede. Ama hapishaneye duşerse, hem “ben bu kıza neler yapmışım bak devlet bile beni suçlu buldu” diye düşünür, hem de yani karı kız olmayacağı için çevrede, benim de icim rahat olur. Umarım uzakta bir yere göndermezler, her hafta sonu ziyaretine gitmek beni zorlayabilir cunku.

Olayları anlatıp eve doğru yol alacaktık ki telefonum kaldı, iyi insanın annesi lafının uzerine ararmış. Arayan anası çıktı, hapishaneye duşeceği haberini annesinden duyması daha iyi olur diye düşündüm. Hatta oyle ki annesinin bana yalvarması,

“oğlum affet, ne olur onu şikayet etme” diye yalvarması hissi bile beni bir hoş etti. Telefonu actım, yine aynı ağlayan halimle, kadıncağz “Eşyaları alma terbiyesizliğini şimdi bizim küçük oğlandan öğrendim. Yarın izin alabilir misin, beraber sana eşya alalım. Oğlumun yaptığı bu ayıbı kapatmaz ama en azından benim icim rahat etsin” dedi. Sonra ben kadının bana yalvarma anını düşünüp alacağım hazdan biraz utandım acıkcası. Onların eşyalarına da ihtiyacım yoktu, gider başka yerde de kalırdım, hatta misafirhanede bile yaşardım. Yine buyukluk bende kalsın dedim.

Dedim demesine de bunu yanımda olan polislere de biri soylese iyi olacak. Onca tantananın ardından sen polisin vaktini aldın diye beni iceri atmasınlar! Allah’ım ne olur boyle bir şey yapmasınlar diyerek, “ev arkadaşım aradı bizim ev soyulmamış” dedim. Once anlamadılar. “Yaa arkadaşım televizyonu tamirciye goturmuş, ben tabii eve gel televizyonu gorme, sonra kalp krizi gecir.”

Hani butun ev soyulmuştu diye sordular, onlara televizyonun butun evin her şeyi olduğunu, televizyonsuz bir dairenin can damarlarından biri kopmuş olduğunu, ev alma televizyon al diye deyimi duyup duymadıklarına kadar bir suru şey sacmaladım.

Sonra da boş eve gidip betonun orada oturup bundan sonraki

hayatımda neler yapacağımı planladım.

Oyle u z a k s ın k i

s e s i m i s a n a d u y u r m a k i  i n p a r  a l a n i y o r u m

Uzatmalı, surunmeli ilişkilerin en kotu yanı ayrılıp ayrılmadığım

bir turlu anlayamıyorsun. Adam aldı butun eşyaları

gitti, beni aramıyor bile ama ben hala kendimi onun sevgilisi

gibi hissediyorum acaba geri zekalı mıyım? Evet, kesin oyleyim...

Arkadaşımda kalıyorum son bir haftadır, guya Ankarall'mn

annesiyile çıkıp eşya alacaktık kadın ertesı gun beni

aramadı bile, o değil de Ankaralı da aramadı. Bazen ortak arkadaşlarımdan

neler yapıp ettiğine dair bilgiler alıyordum, sonunda

iş bulmuş kendine. Gerçekten bir işe yaradı bu ayrılık

acısı, adam surunmekten kendine iş bulmuş. Bence bu harika

bir şey, eski gunlerdeki gibi olmak artık cok basit. Kendine

guveni gelir, beni daha cok bile sever belki. Bir de şöyle bir

gercek var ki bu benim icin ayrılık donemi değil, Ankaralı'nın

aklının başına gelmesi icin ona tanıdığım zaman. Bugun yarın

arar beni, nereye kadar arkadaşları, ailesi onu cekecek ki,

onunde sonunda bana yaptığı hatanın farkına varacaktır.

O bir hafta boyunca hic dışarı çıkmadım, olur da duyar kızar

diye hicbir şekilde eğlenme aktivitesi de yapmadım. Zaten

smav zamanında olduğum için sınav-ev-iş arasında mekik dokudum
durdum, sınavlar korkunc geçti orası ayrı mevzu hiç
girmek bile istemiyorum. Sınavdan çıktım, başka bir sınava
daha girecektim uykum acılsın diye 7. caddede bir yere gideyim
hem kafam dağılır hem de birkaç nota bakarım diye yururken,
o da ne! Anasının amı yani, bu kadar da olmaz, ohaa
ohaa eşekleri siksin seni pislik!

Ankaralı, o geri zekalı sumsuk, arkadaşları ve 4-5 tane kız
oturmuşlar kakara kikiri bir muhabbetler, bir kahkahalar. O
evin içinde sus pus olan, sinirli, agresif her şeye catan adam
yok. Kızlara baka baka nasıl gulucukler sacıyor. Ulan bunun
için miydi onca tantana, arkadaşlarımda arkadaşlarım diye
kendini yırtmanın nedeni bu muydu? Bana gelince loy ioy
elin orospularına ise gulucukler. Ben orada acımdan geberirken,
ben kendimi yerden yere atarken, ben ki senin için bile
uzulurken senin bu yaptığın reva mı bana?

Gidip sacını başını yolup oracıkta oldurecektim onu, o
kadar kötü oldum. Nefes alamadım ya, bunun adı kıskançlık
değil, bunun adı aptal yerine konma, ki ondan daha betermiş
meğerse. Bir de dışarı cıkalım bir şeyler yiyelim dediğim zaman
bana para yok diye carlayan adam şu an fahişelerle yemek
yiyor, bir dakika yemek mi yiyor onlar, evet yiyorlarmış.

Kopekler!

312 Oyle Uzaksın ki Sesimi Sana Duyurmak İcin Parcalanıyorum

Ne yapmam lazım, Allah'ım bana bir akıl ver ne olursun,
gidip kavga çıkarırsam dayak yiyebilirim, kızlar sanırım
beni dover. Sakince yanma gidip selam versem, veremem,
ne selamı. Allah'ım ne olur zekamı ac, bir şey yap bana insanlar
boyle durumlarda neler yapıyor bir fragman falan bir
şey goster ne ileyim. Hazırlıksız yakalandım, adam evde acı
cekiyor zannedyordum meğerse ohh millete acı cektirmekle
meşgulmuş. Allah'ım ne olur aklıma bir fikir gelir benim ya
da bunu yapmıyorsan orayı bunların başına yık. Altında ezilsin
pezevenk, gebersin, o taşların altında inim inim inlesin,
kolu bacağı kopsun, acı ceke ceke gebersin. Ve tam olmadan
once benim suratımı hatırlasın. Yok tam olmadan onceden biraz
once hatırlasın, şimdi beni gordu oldu gibi olur, pek hoş
olmaz o. Bir de şimdi oraya gidip mahalle karıları gibi carlarsam
olan bana olacak. Oradaki beş para etmeyen karıların
gozunde cocuğu değerli yapacağım. Hic gerek yok boyle bir
şeye acıkcası.

Artık o kadar yalvarmamın sonucu mu yoksa yalvarırken
kendimi dizginlemem sayesinde mi, aklıma bir şey geldi. Karşı
sokağa gectim, ona telefon actım. Arkadaşlarının yanında
onu aradığım zamanki surat ifadesini cok merak ediyordum

*cunku. Telefon caldı, eline aldı, aradığımı gordu resmen ucarak
insanların yanından gitti.*

“Alo.”

“Nasılsın, iyi misin. Merak ettim seni.”

“İyyim ben, sen nasılsın.”

“Ben iyi değilim.”

“Hayırdır bir şey mi oldu?”

“Arkadaşım seni birileriyle gormuş.”

*“Yeter, senden de arkadaşlarından da bıktım! Evimden
cıkıyorum, bir tane dostum kalmadı senin yuzunden, hala
ne istiyorsun benden. Ozgurluk ozgurluk diyordun aldın işte,
sokak kopeği gibi kaldım dışarda. Zaten ne geldiyse başımıza
senin arkadaşlarının seni gazlaması yuzunden gelmedi mi?
Hala onlara mı inanıyorsun, yazık sana gercekten yazık..”*

*Kendini bana bağırmaya oyle kaptırmıştı ki karşısında
yalı kazığı gibi duran beni fark etmesi biraz zaman aldı. Beni
gorunce once bir ne yapacağını şaşırđı, sonra sanki oraya tesadufen
gelmiş gibi davranmak istedi, sonra da arkadaşlarını
gormuş de beş dakika yanlarına oturmak icin oradaymış gibi
davrandı. “İyi madem, o arkadaşlarıyla ben de tanışayım” dedim,
beni onların oraya goturmedi. Bir de uste cıkmak icin surekli
beni suclar şeyler soylemeye devam etti. Hic ama hic ses*

cıkarmadan dinledim, sonra da “Hesabı odeyecek paran var mı? Yoksa oradaki kızlardan birinin mi parasını yiyorsun?” dedim. Suratıma bir tane tokat yedim. Oyle boyle bir tokat değildi bu, burnum buyuk ihtimalle kulağımın oraya doğru kaymıştır. Dudağım patladı. Oyle bir tokattı, kendimi rezil etmeyeyim derken yine rezil oldum ama en azından artık bu ilişkinin bittiğini kabul ettim. Garson yanıma geldi, onların masası geldi, insanlar Ankaralı’ya bir şeyler soyluyordu, itiyorlardı, bana iyi olup olmadığını soruyorlardı, her şey yine uğultu halini almıştı. Yapmam gerekeni yaptım, oylece cektim gittim...

Evet, ondan nefret ediyordum, beni bu kadar gozden cabuk cıkardığı için, bana saygısı olmadığı için, beni orada kucuk duruma duşurduğu için, beni eskisi gibi sevmediği için, benim canımı bu kadar kolay acıtabildiği için...

Oyle Uzaksın ki Sesimi Sana D uyurmak İçin P a rcalanıyorum

G u r u r a c id a n başka b ir boka yaramıyor

Eve bir yatak iki tane de koltuk aldım, yeni hayatıma yavaş yavaş alışıyorum. Birini aiTedememek cok kotu, aramak istiyorum ama o gun o orospularla o masada o hali aklıma geliyor. Ozluyorum, suratıma gecirdiği tokat aklıma geliyor. Seviyorum diyorum ama onun beni sevdiğinden artık emin

olamıyorum. Hic aramadı biliyor musun, hic hem de. Bir anda
cekti kendini, buza dondu tanımıyorum artık onu.

Cocukken o kadar cok dayak yerdim ki buyuduğumde gececek
diyordum, buyuyunce de gucsuzluğunden faydalanan
hayvanlar cıkıyormuş meğerse. O tokadı yedim ben ya, sokak
ortasında, herkesin icinde... Bana “sen bensin ancak ben olursem
başkasına gidersin” diyen adamdan ustelik. Zaten bu sozu
de biraz sapıkca ve korkutucuymuş ama yine de hoşuma gitmişti.

Boynunu ozledim, tişortunu unutmuş burada, giymeye
bile gururum el vermiyor onu. Allah’ım bu acı nasıl icimden
cıkacak, nasıl bitecek? Her nefes alışımnda canım acıyor, acıdan
olecekmişim gibi hissediyorum. Surekli bana attığı eski
mesajları okuyorum, devamlı “bana bunu nasıl yaparsın” diye
sanki o karşımdaymış gibi ağlıyorum. Donerse soyleyeceğim
laflan biliyorum, bilmediğim tek şey donup donmeyeceği.

Uvey babamın bir iki ay boyunca evde kaldığı bir donem
olmuştu, onla karşılaşmamak icin okuldan sonra tum gun yururdum,
başka mahallelerde dolaşırdım. Kendi kendime annem
eve gelene kadar eve girmezdim. Yine bir gun boyle onluğumle
kaldırımında oturmuş tebeşir gibi taşlarla kaldırıma bir
şeyler cizmeye çalışıyordum kadının biri balkona cıktı bana
bağırđı “Ne yapıyorsun sen orada? Duvarları mı ciziyorsun?”

diye. Duvar falan çizmediğim halde kalktım kendime başka kaldırım ya da birinin bahçe kenarını aramaya başladım, aynı kadın sonra uşenmemiş inmiş aşağıya yanıma geldi, elli tane soru sordu. Neden her gün sokaktayım, anam babam nerede, o mahallede ne yapıyorum? Hırsız mıyım, biri mi yolluyor beni evleri kurcalayayım diye... Ama bir soru... Çocuk aklımlayım ama o kadar iyi anlıyorum ki kadının benden şüphesini. Korkudan bu arada konuşamıyorum bile, çocukluğumun bir dönemi hiç ama hiç konuşmamıştım ama bu isteyerek değil, kimse benle konuşmadığı için olmuştu. Okula giderdim, arka sırada uyur, dersi dinler ama asla katılmaz, tenefuslerde tuvalete kapanır okuldan eve donerdim. Kadından da korkunca, "Polise gidiyoruz hadi!" dedi, evimi gösterdim ben de. "Annem evde yok, servisi bekliyorum anahtarımı kaybettim" dedim. Once bir inanır gibi oldu, sonra tipime baktı tabii her gün sokaklarda dolaşmaktan toz toprak icinde kalmıştım. "Evine gidelim bakalım goreyim evini" dedi. Ben de yapacak bir şey yok, kapıdan gösterir sonra yine giderim diye düşünmüştüm. Ama maalesef oyle olmadı, uvey babam bahcede bir şeyler ayıklıyordu. Once gormedim onu, ev dublex boyle duvar yuksekte kalıyor. İleriden bakınca bahceyi goremiyorsun, yaklaşıncaya adamı gordum, kadın da gordu

tabii. “Bak baban buradaymış” dedi, bir ağladım kadının koluna yapıştım. “Ne olur goturme beni oraya, Allah belanı versin, annem gelecek saat 6 ’da servisi geliyor. Ne olur goturme ayağını opeyim, kolen kopeğın olayım her gun valla billa evinin temizliğini yaparım goturme, annem gelecek zaten bekleyelim gorursun. Ben hırsız değilim, bak bak ceplerime, o adama goturme evde kimse yok kapıyı kilitleyecek goturme beni.”

O kadar cok yalvardım ki ayağına bile kapandım, dinlemedi...

Babam seslerimizi duydu yukarı doğru baktı bizi gordu.

Kadın “Kızınız mı?” dedi. Adam kafa sallayınca beni şikayete

başladı. “Her gun boyle geziyor, camurların icinde dolaşiyor

her gun ama odev yapması gerekirken kızınız sokaklarda. Dikkat

edin, guvenilir bir semt ama insanlara guven olmaz. Cocuk

kacırma olayları falan Allah korusun” dedi. Uvey babam

beni kadının elinden aldı, kafamı o merdivenlerin demirlerine

surte surte dovdu. Dışarıdayız, kadın hala orada diye ben de

kadına karşı koşmaya başladım. “Ne olur iceri almasın beni

kapıyı kilitleyecek” dedim, kadın da bir şey yapamadı once

pata kute girişeceğini nereden bilsin. Adam kadına “sağ ol”

bile demeden vurmaya başladı her yerime. Ben ciğlık attıkca

daha fazla vurdu, kadın artık dayanamadı. Etraftan yardım

istedi, etrafa bağırdı kendi gelmeye çalıştı. O kadar umutluydum

ki beni goturecek diye, oyle bakıyordu cunku korkusunu
da gormuştum. Bana inanmıştı beni alacaktı oradan, anneme
biz anlatınca önemsemiyordu, “sen yaramazlık yapıyorsun”
diyordu. Belki bu kadın anlatırsa canımın acıdığını, dayaktan
ote olduğunu, işkence yapmayı seven bir sapıkla evli olduğunu,
adamın bütün acı eşiği fantezilerini cocuğunda yaptığını
gorurdu belki. Beni hic dinlemiyordu, bana gozu, kulağı hep
ama hep kapalıydı. Komşulara sürekli sesimiz gidiyordu, iki
uc kez polise şikayet etmişlerdi mesela hiçbir şey olmamıştı.
Eve polisler geldi annem onlara cay yaptı ben yukarda onları
dinledim. Tek umudum onlardı, orada konuşurken hatta okul
cantamın icine iki uc kıyafet bile koymuştum belki beni babanım
evine gotururler diye. Merdivenlerin oraya sinip dinlemiştim,
uvey babamı hapse atacaklar zannediyordum. Annem
yalnız kalacak acaba babama gitmesem mi diye düşünurken
kapı sesi geldi, polisler çıktı gitti. Adamlar beni gormedi bile
tutanağı yazarken, o gece sırtıma ucgen şeklinde sigara bastı
uvey babam, her polis geldiğinde daha fazlasını yapacağını
soyleyerek.

En son artık kapıdan iceri soktu. Gucum de kalmamıştı
zaten yere yığıldım, kadın da panikten ne yapacağım şaşırır
haldeydi. “Evimin sınırları icindesin polise haber veriyorum”

deyince uvey babam sustu. Kadın merdivenlere doğru gitti,
donda. "Geleceğim merak etme birazdan geliyorum" dedi.
Bekledim, çok bekledim ama hiç gelmedi. O da herkes gibi
aile içinde olan şeye karışmak istemedi. Keşke gelseydi be o
gun, keşke!

'Oz? < Viin b e l k i d ö n e r s i n d i y e ...'

Bir insan uyandığı zaman acı çekmemeli, bence bu hiç iyi
bir şey değil. Rüyalarım da bile beni sevmiyor adam, sürekli
bağırıyor, uğraşıyorum onu yakalamak için, olmuyor. Gözlerimi
acı acmaz ağlamaya başlıyorum. Bu acı geçmeyecek,
gecmiyor. Tat alamıyorum, insanları sevemiyorum. Aşk acısı
için izin günü verilmeli bence işyerlerinde, yataktan çıkamıyorum
mesela ama arayıp haber mudurume "Adam beni terk
etti gelmeyeceğim ben işe" diyemem. Ama gidemiyorum da
suratım artık ağlamaktan Chucky'nin gelmi gibi olmuş, gözlerim
toplu iğne ucu gibi görünüyor, bembeyaz kalmışım,
elim ayağım titriyor. Bir ay önce herhangi bir arkadaşım gelip
bana acı çektiğini tarif etseydi, götümle gülerdim ama şu an
kendi halime bir de oturup ağlıyorum. Yok, imkansız hayatta
işe falan gidemem diye aradım, gece epilepsi nobeti gecirdi-
ğimi söyledim geç gelebilirim dedim, adam da gelme deyince
tek mutluluğum bu oldu.

Bari biraz takılarımı falan toparlayayım dedim, kutunun içinde osuruktan soz yuzuğumuzu buldum. Daha doğrusu onunkini buldum, giderken onu bile bırakmış. Elime aldım, iki postada orada ağladım sonra da iki secenek sundum kendime.

Ben bu Ankara'yı sadece o adam için sevmiştim, o zaman burada kalmamın bir anlamı da kalmadı. Ya da arayıp işleri yoluna sokmaya çalışacaktım...

Sonra playlist'te sırada çıkan şarkı benden ona gelsin dedim:

“Cunku belki yakarım bu evi kurtulurum ikimizden, belki yıkarım gider, ne kaldı hikayemizden? Belki tutarım iki elimle sımsıkı, ozlersin belki donersin diye...”

Oha lan şarkı falı ilk kez doğru çıktı, ne zaman boyle bir şey tutsam ya İzzet Yıldızhan çıkıyor ya da elin kızlarına yazılmış şarkılar. Bu bir işaret bence, iki yolum var dedim şarkıda da iki yol çıktı, bir karar vermem lazım ya arayacağım ya da gideceğim.

Elime telefonu aldım, işaretler onu aramam yonundaydı cunku, yuzuğu bulmam, mudurumun bana izin vermesi, bu şarkı. Bir şans daha vardı, bu kadar kolay değil ya senelerimiz beraber gecti, beraber buyuduk bile sayılır. Elleri titriyor, her gun aradığım adamı ararken şu an kalp krizi geciriyorum heyecandan.

Numarayı cevirdim kulağıma goturmeye cesaretim olmadığı için hoparlore aldım sesi ve bekledim.. “Aradığınız numara kullanılmamaktadır” sesini duyana kadar...

Sonra bir cıldırdım. Uzerimdekileri parcaladım, butun her şeyi yere attım. Salonun ortasında bu kez cenin pozisyonumu alıp ağlamaya başladım. Artık gozyaşım kalmayınca da ayağa

kalktım, cantama bir kot iki de bady koydum. Ustumu giyindim, mutfaktan cakmağı alıp perdeyi ateşe verdim. Son kez evin haline baktım ve cektim kapıyı çıktım.

Adeta Ozlem Tekin'in klibindeydim: Donuk suratım, hicbir şey umurumda değil tavrım, bir kot koymam, bu arada kot almışım ama aldığım kot da bana iki beden kucuk o ayrı mevzu. Başım dik bir şekilde asansore bindim, dudaklarımda hala o şarkı vardı: "Zevk senin, sefa senin, cefa benim olsun."

Asansor aynasına son kez bakmak için kafamı cevirdim ve o an aklım başına geldi. Lan ben ne yapıyorum 14 katlı apartman yanacak, niye adam beni terk etti diye. Coluk cocuk olacak, insanlar olacak, eşyaları yanacak. Allah beni kahretsin ya ben nasıl bir malım boyle. Adam gibi aşk acını yaşasana be kızım, git cikolata pasta falan ye, ne bilim birileriyle tek gecelik seviş olmadı ev yakmak ne? Ozlem Tekin bile şarkıyı yazarken kızın biri bunu ciddiye alır yakar evini diye düşünmemiştir. Niye düşünsün ki hangi sağlam akıllı ev yakar.

Koşarak iceri nasıl girdim, nasıl sular doktum o pencereye anlatamam. Allah'tan çok yanmamış sadece Pimapen'ler zarar

gormuş. Bakacak edecek halim yok, başka zaman camına
cercevesine bakarım dedim, gittim yattım.

Gozlerimi bir actım her yer kıpkırmızı, nefes alamıyorum.

Boğazım acıyor, sıcak çok sıcak, önce ne olduğunu anlayamadım

sonra bir saniye cehenneme gelmişim, hasssiktir ya,

olmuşum ben! Allah kahretsin, bu kadar erken oleceğimi bilseydim

iki iyilik yapar sevap point falan toplardım. Catır catır

yan işin yoksa da bu nasıl bir iş. Hic "Al canım kardeşim

bunlar gunahların senin" diye bir kağıt uzatılmadı. Bürokrasi

denilen bir şey yok, pat diye kazana atmışlar beni. Dava ac

sam acamam da. "Ben aslında şurada iyilik yaptım. Evet kotuluk

gibi duruyor ama aslında değil" diye itiraz da edemem.

Bu arada dünya üzerinde tek kötü, cehennemlik ben olamam

herhalde, niye kimseden ses çıkmıyor ki? Ayy kıyamet gunune

kadar yalnız mı yanacağım? İnşallah hemen kopar, bir de

af dayadılar mı... Nefes alamıyorum yalnız, olumun de olumu

olamaz herhalde, lan sanırım ben olmadım. Ohaa olmemişim

ev yanıyor! Ananı sikeyimm ev yanıyor, yatağım yanıyor ya,

kapı yanıyor lan ne oluyor? Ozlem Tekin mi geldi yaktı, diye

duşunduktan sonra kendimi oyle bir dışarı attım ki o alevlerin

icinden nasıl gectim hala bilmiyorum.

Yalnız cehennemde olduğumu sandığım olayı arkadaş

cevreme biraz daha değişik anlattım. “Gozlerimi bir actım bir ışık, nasıl nur anlatamam parıl parıl parlıyor her yer. Kocaman bir kapı var yolun sonunda boyle oraya doğru ucuyorum ben de. Sonra bir ses geldi, ‘vakti gelmemiş’ gibi bir şey duydum. Ardından da gozlerimi bir actım aynı şekilde havada uca uca çıkmışım dışarı. Apartmandakiler bile kız havada ucuyordu diyormuş” dedim. Ne diyecektim, kotu şerefsiz biriyim kendime cehennemi mi layık gordum diyecektim ha?

Perdenin yanında tekli koltuk vardı. Ben oyle yakıp gidince koltuğun icine duşmuş bir kıvılcım o da yavaş yavaş sinsi sinsi yanmış, koltuk, dolaplar derken evi yakmışım, ust ve alt katta da biraz hasar var ama oyle deli divane yok. Komşular geldi, sakinleştirici icirdiler, su verdiler. İtfaiye geldi, polisler geldi, onlara da aşk acısı birader diyemediğim icin “kucuk tupten sanırım” dedim. Onlar da sorgusuz sualsiz kabul etti. Karakola gittik beraber, ust katta bir kadın vardı o da benle beraber geldi korkmayayım diye. İşte olayı yazdım bilmem ne derken arkadan Ankaralı'nın sesini duydum, ona donup koşarak sarılacaktım ama annesi babası yanındaydı, kalakaldım karşılarında. Kadın, suratıma baktı “Tek başına bir eve sahip çıkamadın mı?” dedi. Babası geldi, “Biz bu eve kefil olmuştuk, aramışlar bizi ev sahibin şehir dışındaymış.

Telefonun yok arıyoruz yoksun, sen bizi cıldırtacak mısın?

Koşa koşa geldik buraya, işimizi gücümüzü bıraktık. Oğlum, şu yarın kefil olayını bir halledelim. Adam gelsin başkasını bulun kefil” dedi. Ankaralının suratına baktım, yüzüme bile bakmadı. Babasını dinliyordu daha doğrusu herkes o adamı dinliyordu ben haric. Ben sadece Ankaralı’dan bir mimik, bir bakış, ağzından çıkacak iki kelime bekledim.

Komşu kadın artık bunlar ustune gelince dayanamadı, “Yapmayın kız zaten şokta, evi yandı ustune gelmeyin” dedi.

Annesi de “Bir şey olmamış çok şukur, hadi Allah korumuş, iyi ki oğlum yoktu o evde, uykusu da ağır. Gidelim hadi” dedi.

Ben hala Ankaralının suratına bakıyordum, resmen kilitlendim, yüzüme yemin ederim ki bir kere bile bakmadı. Bir defa bile kaldırmadı kafasını, iyi misin diye sormadı, çekip gittiler oylece. Koşarak arkasından kollarından tutup silkelemek istedim. “Benim ya ben, PuCCa, hani çok sevdiğin hani onsuz nefes almadığın kız, cocuğum, annem, her şeyim dediğin kız, o ev bizim evimizdi beraber tutmuştuk, yaşadık, ağladık, gulduk, ac kaldık. Benim ben, ben sana ne yaptım da benden nefret ettin? Yüzüme bakmayacak kadar ne oldu, soyle bana ya, kaşlarını sevmiyorum de, suratın cirkinleşti de, kilo aldın de, sevmiyorum seni Allah kahretsin de, başkasına aşık oldum de, bir şey soyle bu hale nasıl geldik bir şey soyle artık”

diye ama onun yerine gidişlerini oylece izledim.

Yanık bir ev, sıfır eşya, sıfır para, sıfır kıyafetle yarın yeni bir gün için hazırdım.

K a h r a m a n ı m b e n i k u r t a r m a k y e r i n e

ö l d ü r m e y i t e r c i h e t t i

Elinde avucunda hiçbir şeyi olmayan gocebe biriyim şu an. Ne yapmam gerekli gerçekten bilmiyorum, neye kara vermem lazım onu bile daha çözemedim. Sanki Ankaralı bu buhran döneminden çıkacak, kolumdan tutup yine beni kurtaracak gibi hissediyorum.

Evi yanmış, terk edilmiş, parasız ve ne yapacağını bilemeyen her genc kız gibi ben de yapmam gerekeni yaptım, yani falcıya gittim. Pardon her geri zekalı kız gibi demem lazımdı.

Ustelik sadece bir falcıya değil, günde beş tanesine bile gittiğim oldu. Ağzımdan çıkan cümleler sadece şunlar olmuştu:

“Kaca bakıyormuş? Neredeymiş? Evde mi bakıyor? Ayy kafeye falan gidemem onlar iyi değil. Bulent Ersoy’un falcısı mı? Bana borc versen ben sana maaşı alınca oderim.”

Uyuşturucuya, kumara düşmüşüm gibi falcı batağına düştüm resmen. İctiğim fincanların icinde “o geri donecek” çıkacak diye canımı bile verecek hale gelmiştim. Coğu ne geleceği

ne gecmişi biliyordu, birkacı harfler cıkardı ama zaten aşık
olduğum adamın adını ben de bildiğim için bir işe yaramadı.
En son artık birini soylediler. İstanbul'daymış normalde,
buraya birine gelmiş, iki gun kalacakmış randevu almak çok
ama çok zormuş, fiyatı da hayli tuzlu. Yalnız falcı değil Madonna
mubarek turneye falan çıkıyor, kadın artık bu işe nasıl
para varsa hay maşallah. Buna kesin gitmeliyim dedim, ust
baş için ayırdığım paradan aiip, telefonda zar zor randevuyu
yalvararak aldık ve bir arkadaşımınla beraber oraya gittik.
Eski gecekondur bir ev, böyle kapıdan içeri giriyorsun,
kadın direk kapının oraya bir masa atmış orada bakıyor. Yan
tarafda da cekyat falan var bekleyenler orada bekliyor. Ev
korkunc, eşyalar çok kotu, az önce deli gibi para var dedim
ama parayı nereye yatırıyor onu bilemedim acıkcası. Gectik
oturup sıramızı beklemeye başladık. O kadar ortalık yerde bakıyor
ki, baktığı kişinin hayatını dinliyorsun. Kadının birine
bakıyor böyle: "Kocan seni tam uc kez aidatmış, sen ikisini
biliyorsun. Sonuncusu ile yedi kez cinsel ilişkiye girmiş, ikisi
sizin yatağınızda" dedi, ben orada zaten korkudan icime icime
sıcmaya başladım. Sonra diğerı geldi. "Bileziklerin için
oğlunu suçlama, evine gelip giden kardeşinin kocasına dikkat
eť, o bilezikler onun cebinde idi řimdi meřhul." Bir taraftan
da insanlar benim de falımı dinleyecek diyorum, iş arkadaşım

yanımda. "Sen evi kendin yakmışsın" dese, falcıya nasıl yalan söylenilir diye düşünüyorum, bir de onun paniğini yaşadım durup dururken.

Kadın oyle uzun bakıyor ki baktığı herkesin derdi derdim oldu yani. Kadınlardan birinin babası çok hastaymış ben arkada ona ağlıyorum. Diğerinin kocası çocukları kacırmış yerini sormak için gelmiş, ben yine kahroluyorum. Birinin ailesi ona sırt çevirmiş bilmem ne bilmem ne dert dert dert yani.

Sıra geldi bana, aşk acısından geldim demek çok kötü olacak o kadar sorunlu insanın arasında. Kimsenin duymayacağı bir sesle adımlı soyledim, annemin adını soyledim sonra da bekledim. Kadın bir dualar okudu ama baya bekliyor yani böyle, hiç kimsede bu kadar beklememişti. Aha dedim, kesin bende bir şey gordu. Acaba secilmiş insan mıyım? Olabilir, altıncı hissim de epey kuvvetlidir benim. Acaba bana el falan mı verecek? Kişi başı 150 TL'den günde 20 kişi gelse, hafta sonu da tatil yapsam ohh mis gibi iş. Sonra kadının gözleri doldu, bildiğin cıvıl cıvıl oldu gözleri. Kesin olumumu gordu dedim, kafamı ben de kahve fincanına doğru uzattım, benim de gözlerim doldu tabii o sırada. Oluyorum dedim, yok oluyorum, yataklara düşüyorum, gencecik yaşımda verem olabilirim ya da kanser. Ben salağım gerçi kesin nezleden falan

olumum. Dunyada hicbir izim kalmayacak duşunsene, herkes hayatına devam edecek bir kişi bile adımı hatırlamayacak, daha çok erken olemem diye ben de ağlamaya başladım.

Kadın şöyle bir sildi gözlerini, “Gözümde ameliyat olmuşum aylar önce hala her gün damla sıkıyorum. Biraz beklesek bulanıklığı geçse” dedi. Yani kadın ben gelmeden gözüne damla sıkmış, ben de kendi üstüme alındım salak gibi.

Çaktırmadan sildim yüzümü gözümü, Allah’tan gaza gelip hıçkırarak ağlamadım rezil olacaktım. Gecti hanımefendinin gözünün yaşı, sonunda başladı bir şeyler söylemeye:

“Geniş omuzlu, yuvarlak yüzlü, gülec yüzlü bir çocuk var böyle.”

“Hah, işte o Ankaralı. Biz aynı sınıftaydık onunla da sonra sevgili olduk, hatta evleniyorduk. Sonra iş hayatına girince kavga etmeye başladık. Ya aslında onun öncesinde de ediyorduk ama ben biraz safım da ben aşktan meşkten sanıyordum onları. Ben sonra İstanbul’a gittim, bu ağlamış arkadaşım benim, yok çok seviyorum, ille onu istiyorum bilmem ne diye. Ben tabii geri...”

“Kızım tamam, heyecanlanma, dur bir sakin ol.”

Kadın daha cümleye girer girmez ben tabii konuşmaya ac bir şekilde girdim olaya tutamadım kendimi. Sonra baktı baktı

fincana:

“Bu cocukla yolun bir daha kesişmiyor, kesişmesin zaten.

Kucucuk bir odanın icinde sıkışmış kalmış bu, hep kalacak, bir adım ilerisine gidemeyecek. Kariyerin, paran, yaşayacağın yerler her şey senin bu cocuğun kat kat ustunde olacak. İki sene çok zor geçecek senin için, hamilelik gibi düşün.”

“Hamile mi kalacağım? O zaman donecek mi peki?”

“O anlamda değil, sen daha doğmamışsın ceninsin, iki seneden sonra doğacaksın.”

“Peki donecek mi?”

“Bırak şu puştu daha güzel şeyler olacak diyorum. Geleceğin çok güzel senin, sakın gecmişine bakma. Sirtında, bacaklarında izler var boylu boyunca, sana ne yaptılar böyle sigara izleri var hep...”

“Sessiz soyler misiniz?”

“Onları sev, kendini sev artık hiçbir şeyin suçlusu sen değilsin.

Annen gibi olmayacaksın. Çok güzel bir anne olacak

sın, çok seveceksin, bir kız bir oğlun olacak bir tane de çocuk düşüreceksin.”

“Şeyden mi çocuk, Ankaralı'dan mı onunla mı yapacağız?”

“Ya bırak dedim ya onu, o olmayacak hayatında.”

“Hic mi? Bir daha baksanıza belki onunladır yani.”

“Bir anda evleneceksin sen, bir iş için tanışacaksınız.”

“Acaba şey olabilir mi? Sonradan karşıma çıkıyordur.”

*“O çocuğu unut diyorum, o değil o başkasıyla evleniyor
sonra boşanacak sonra bir daha hayatı boyunca o şekilde gidecek.*

Bırak sana o adamdan hayır yok.”

*Sonraki dediklerinin hiçbirini dinlemedim. Millete gelince
kocasının aldattığı karıyı anlatsın bana gelince evleneceksin,
mutlu olacaksın. Ee kimle evleniyorum, nasıl evleniyorum,
bu çocuğu nasıl unutuyorum, hic yok. Sikerim boyle aşkın
ıstırabını, bana gelince tutukluk yaptı karı.*

*Ankara’da gittiğim son o falcı oldu. Ne adını ne nasıl ulaşılabilirliğini
hiçbir şeyini hatırlamıyorum bile ama o soylediğiiki
sene doğru çıktı. Kim bilir sonraki soyledikleri de çıktı
ama ben dinlemediğim için bilemedim tabii.*

B e n i daha ö n c e d e s e v m iş t i n ,

h iç b u kadar ya l n ız k a l m a m iş t i m

*Her şey nasii bir anda bu raddeye geldi bilmiyorum. Ağsr
ateşli bir hastalık geciriyorum sanki, önceki günüm, yarınım
birbirine karışmış. Sadece her şey daha güzel gitsin diye cırpınmışım
oysa, nasıl bu kadar uzaklaştı benden, bu kadar mı
ittim, boyle mi kötü biriydim? O uykusundan uyanmış gibi,
gozlerinde bile ben yokum görüyorum. İlişkiye dair bütün*

acıları bir kenara atın, hepsini, ama kıskançlık, aldatılma, ilgisizlik

hicbiri ama hicbiri bunun yerini tutamaz. Bitmeye yuz

tutmuş, hatta oyle ki bitmiş ama kabullenemediğin acı...

Evi yaktığım için boyatmam lazım doğal olarak. Artık

kendimle de yuzleşmem lazım diye, eksiklere de bakmak

icin eve gittim. Kapıyı acar acmaz o harabe yerle karşılaşınca

kendi ilişkimin de o ev gibi olduğunu fark ettim. Yanmış

evin ortasında ne yapacağımı düşünüyordum, ne yapsam daha

d?ı batıyordum. Ne kadar uğraşsam daha da uzaklaştırıyorum

kendimden. Hicbir şeyim kalmamıştı, her şeye baştan başlama

gucum bile, ayakkabılarım bile yanmış. Gelecek maaşımı

kıyafete mi, kiraya mı, eşyaya mı yatıracağım, o kadar çok sil

baştan yaptım ki yorulmuşum. Kapı açıldı, Ankaralı girdi içeri,

ayağa kalkacak bile halim yoktu. Ortada oyle baktım yuzune,

bu kez bakacak mı diye. Arkasından annesi babası vardır

diye düşündüm ama yanılmışım. Karşıma oturdu, bağdaş kurdu,

eve baktı biraz sonra ağlamaya başladı, ben de ağladım.

Bir süre hic konuşmadık, sonra o başladı anlatmaya...

“Bana ne oluyor bilmiyorum, burada o kadar çok anım var

ki seninle. Her şeyi seninle yaşamışım sanki. Once yokmuş,

bir oncem yokmuş daha doğrusu. Eskiden bana huzurlu geliyorsun,

sen değişmedin ama artık boğuluyorum yanında.

Ben ben olmuyorum, siniyorum yanında artık. Konuşacak bir şey yok sanki, tüketmişiz gibi. Sevmiyorum değil bu, seviyorum.

Kopekler gibi seviyorum hem de! Her gün ne yedi, ne icti diye aklımı oynatıyorum. Başka bir şey bu, kalamıyorum duramıyorum. Seninle olmuyor, ne olmuyor diye kendime soruyorum yemin ederim bilmiyorum. Ne başka bir kız, ne aldatma ne başka bir şey var oyle bir şey değil bu.”

“Beni daha önce de sevmiştin ama hiç bu kadar yalnız kalmamıştım.”

“Annem, babam, sen, bu sacma yuzukler, işim bile daha yeni oldu benim. Geleceğim yok ki bir sene sen bana baktın.

Asıl sen sorsana kendine ne işim var bununla diye. Sana gelecek veremiyorum ben, onumu göremiyorum artık.”

“Ama her şey daha iyiye gidiyordu, artık işin var, daha güzel bir eve çıkarız. Yemek yapmayı da öğrenirim dışardan yemezsin.”

“Olmuyor ya, baksana kaç kez denedik, kaç kez kavga ettik.

Beni boşver ben bitik adamım diyorum, sen kendini benden

kurtar. İyi biri değilim ben, o kadar iyi şeyleri hak ediyorsun

ki onlardan biri değilim. Suratımıza bakacak yuzumuz

olsun, onca şey yaşadık karşılaştığımızda selam vereceğimiz

onurumuz olsun.”

Hicbir şey söylemedim, o bitirmeyi kafasına oyle bir yerleştirmiş

ki ezberlediği cumleleri bana kuruyordu. Soylediği
şeylere kendi bile inanmıyor. Demek ki boyle bir şey sevilmemek,
karşına gecip anlatıyor işte adam, kırılacağıın cumleleri
susluyor. Seviyorum diyor mesela, seven halini bilmiyormuşum
gibi. Bitik adamım diyor, üzerindeki tişortu yeni almış
o kadar mutlu ki yeni hayatında, yeni işinde, goruyorum resmen.
Ona o kadar fazla geliyorum ki şu an gözlerimin icine
bile bakamıyor, ağlarken bana değil bitirdiği bir devrine ağlıyor.
Ben onun için kötü zamanlarıydım, o zamanlarda yanında
olması gereken biri idim. Şimdi ise sadece bir sunepe, kamburu,
belası... Ne desem bir işe yaramayacak, tanıyamıyorum
onu, duyamıyorum, sesimi duyuramıyorum. Ağzından çıkan
şeyler hep aynı: “Boğuluyorum, bıktım, kavgadan sıkıldım,
yoruldum, yeter, istemiyorum...” Hep aynı yüklemeler üzerine
kurulu cumleler... Fiilin, eylemin hep benim yokluğum üzerine,
be domuz, be geri zekalı, be lemur suratlı, bu kadar sene
ağzıma sıcarken hic mi bunalmamıştın da bir anda coştun.
Başkası var, bu uzaklık bu suskunluk, bu ezbere cumleler.
Kalktı, elleriyle gözlerini sildi, burnunu cektı camdan dışarı
baktı “Ne yapacaksın” dedi, “bilmem” dedim. “Yeni numaramdan
sana mesaj atarım, bir şey olursa ararsın. Ne olursa
olsun sen benim için hep çok önemli olacaksın. Eşyaları da
getiririm televizyonu arkadaşlara verdim ama sonra alırım

onu geri. Derslerine iyi çalış, artık ben de yokum işten de çık
bence benle yaşayamadığın o hayatı daha rahat güzel yaşa.

Paraya ihtiyacın var mı?"

Sadece baktım, karakolda yuzunde bir mimik aradığım an
gibi bir samimiyet aradım suratında. Bulamadım, o da geldiği
gibi gitti, anahtarı yere yanıma bıraktı, saçlarımdan optu, kapıdan
çıktı ve gitti...

Bu sondu, umudum artık bitmişti. Bir insanı rezil hale getiren
tek şey bence umut, acı cektiriyor gereksiz yere sonu
guzelliğe gitse bile o yolda o kadar yıpranıyorsun ki guzelliği
fark edecek yerin kalmıyor. Acı eşiğimi çoktan gectim sanırım,
bir süre sonra zaten artık uyuşuyorsun. Daha da kötü
yapmadan, onun da dediği gibi, birbirimize selam verecek
yuzumu/u kaybetmeden gitmeliyim. Bu şehirde kalmamın
hicbir amacı yok, olmamıştı da zaten. Okııııı ya durdururum
ya da hic bilmiyorum sonra sadece sınavlara girerim. Şu an
tek düşüncem, burada kaldığım her saniye hem onun hem de
benim ayaklarımı kilitliyorum. Bir daha onun gibi kimseyi
scvcbilecek miyim bilmiyorum, acıkcası düşünmek bile istemiyorum.
Tek düşünmek istediğim şey, uyumak. Uyandıığım
an her şey gececek gibi geliyor bana, her şey bitecek sanki.

N a s ı l s ı n ?

“Dondum gecenin karasına. Artık kimse kirama?, beni. O kul gibi o deniz o sessiz kız. Kayıp bir sandala binip gitti...”

Bazı şarkılar vardır hani, zamanında o kadar çok dinleyip acı çekip bıkmışsmdır ya o şarkıdan, oyle bir anda karşına çıkar ki şarkıyı çevirmek istersin, bir taraftan da mutlu olursun çıktığına, yeniden o acıyı çekmek garip bir şekilde hoşuna gider ve artık o acının canını deşmediğini bilmek...

Uc beş parca onda bunda unuttuğum şeyleri toplayıp o gunun gecesi AŞTİ'ye gittim. Bu arada bir tane bile arkadaşım olmadığım gordum, tek başıma oyle uc saat sonra gelmesi gereken otobusumu bekliyordum. Son kez bu şehri goruyor gibi hissediyordum, ama sınavlarda sike sike gene gelecektim. Bu griliği, soğukluğu; memur tutumlu baba izlenimli şehirden

nefret ediyordum. Ailemin yanma duzelmeye gitmek, orada kendime gelmek en mantıklısıydı. Daha doğrusu başka seceneğim yoktu, guclu biri değilim; ben çok kırıldım, çok uzuldum.

Uyuşmuş gibiyim, acı çektiğimi bile artık anlamıyorum.

Aclıktan da artık gozum donuyordu, sanırım iki gundur su bile icmemiştim.

Tost aldım, iceride sandalyelerden birine oturdum. Gozum donuyor ama aclıktan, dun de yememişim artık beden isyan

etmeye başladı. Tam tosttan bir ısırık alacaktım ki telefonum
caldı, Ankaralı'ydı. Arıyordu, birinden duymuştu kızlar söylemişti
“gitme” diyecekti. Actım telefonu. ‘

“Yarın müsait misin? Eşyaları bıraktırayım.” Gideceğimden
haberi bile yokmuş meğerse.

“Ben gidiyorum.”

“Nereye?”

“İzmir’e donuyorum, o gün haklıydın sen, burada yapacak
bir şeyim kalmadı.”

U 99

Sessizlik uzunca bir sessizlik hem de... “Gitme” demesini
beklediğim sessizlik... “Sacmalama okulun ne olacak?” demesini
beklediğim sessizlik... “Yeniden denesek” diyeceğini
umduğum sessizlik. Ama onun yerine ağızından çıkan kelimeler
“yolun acık olsun” oldu. Oyle uzaktan akrabamış gibi
kapattım telefonu, bu arada çocukla telefonla konuşurken tostum
yere düşmüş onu fark etmemiştim. Zaten ac da değildim
artık. Kalbim oyle acıyordu ki acılıktan ağrıyan kamımı hissetmiyordum
bile. İnsanları izledim, sevgilileri özellikle. Ankaralı'yı
ilk gorduğum yere baktım. Ne şapşaldık, gizli gizli
buluşmalar, Sarı'dan kaçmalar. Keşke hep o zamanlar kalsay-
mış, bir adım ileri gitmeseymişiz, sonu ucurummuş cunku.

Şimdi yine o günlere donsem burada onu kız arkadaşıyla gorse, okulun yerini sorar mıydım acaba? Bilsem sonumuzu yine de başlar mıydım? Sanırım yapardım, her ne kadar şu an benden nefret de etse, beni daha önce hiç ama hiç kimse ailemden biri bile böyle sevmemişti, üzerime titrememişti...

Otobusun kalkış saati geldi, oraya doğru gidiyordum ki telefona bir baktım yedi cevapsız arama, hepsi Ankaralı. Kalbim duracak şekilde aradım geri.

“Gittin mi bindin mi otobuse?”

“Yok biniyorum.”

“Bekle, neredesin? Hangi firma, kaçınıcı peron?”

Beni almaya geleceğini zannetmem sanırım çok normal, genelde böyle olaylarda er kişi kızla barışmak için peşinden gelir. Ama yanıldım. Pezevenge zamanında “ayrılığımız güzel olsun” diye bir cümle kurmuşum, artık neden nasıl kurmuşsam bunu. Hayır akli başında insan kurar mı bu cümleyi, ne yapacağız birbirimize cicek mi vereceğiz, parti mi yapacağız ayrılık partisi diye, ne yani. Bir ayrılık neden güzel olsun ki? Demişim işte zamanında, geldi yanıma.

“Bir daha sanırım karşılaşmayacağız. Yine de bir şey olursa ara...”

“Tamam.”

“İyi bak kendine ama tamam mı, çok zayıflamışsın gözlerin

bile cokmuş. Baban zaten iyi bakar sana. En iyisini yapıyorsun biliyor musun burada rezillikti ya.”

“Sağ ol.”

“İşi ne yaptın?”

“İstifa ettim.”

“İzmir’de kanal var mı?”

“Var tabii.”

“Bana cok kızgınsın biliyorum. Ama şunu sen de bil, ileride seninle gurur duyacağımdan eminim. Bak ben daha yeni senin uc sene once yaptığın şeyleri yapıyorum, sen cok başarılı biri olacaksın. Bunu sadece ben değil okuldaki hocalar bile demişti hatırlamıyor musun?”

“Sen nasılsın, iyi misin? Ailenle yaşamıyormuşsun yine, bugun Sevil soyledi. Guzel geciyor mu gunlerin, alıştın mı işine?”

Cevap veremedem otobus kalkma zamanı geldi, bindim.

Camdan hayatımın dort senesini verdiğim cocuğa guclu gorunmek icin el salladım, şirinlikler yaptım. Sırf kendinden vazgectiğimi duşunsun diye, o kadar ağır bir yuk kı birini fazla sevdiğini bilmek. “İnince ara” yaptı, sonrası kara delik. Otobustem aşağıya indim, sarıldım. “Gitme de bana lutfen” dedim, suratıma baktı sadece etraftaki insanlara baktı,

bir daha dedim, bir daha "Gitme de" dedim. Sarıldı. "Elim kolum bağlı yapma bize bunu ne olur" dedi, muavin de çağırınca arkama baka baka bindim otobuse, arkamdan gelecek sandım, sarılacak zannettim ama olmadı. Otobus hareket etti, onu nokta olana kadar izledim.

***

Şu an karşımdasın, eğer biraz cesaretimiz olsaydı sanırım goz goze geldiğimizde selam verirdik birbirimize. Bırak, birbirimize selam verecek yuzumuz olsun demiştin. Demek ki yuzumuz kalmamış. Oysa diyeceğim sadece ufak bir şarkıydı, düşün benim sana soyleyecek bir sozum bile kalmamıştı.

Nasılsın?

Cok sevmek hep başa bela, anlıyorsun ustelik karşıdakinden daha fazla sevdiğini, her seferinde de gotune giriyor biliyorsun işte.

Mutlu musun acaba diyorum, bazen merak ediyorum. Seninle yaşadıklarım hafızamda hep gri renkte nedense, her şey puslu betonların arasında kış gunu gibi. Devam edebilseydik mesela, hic buyumemeyi secseydik ne olurdu diye düşünuyorum.

Bir de bir zamanlar hayatından oteye koyduğum adamı nasıl zamanla untabilmişim ona şaşırıyorum. İlk önceleri kimseyle seninle yaşadıklarımı yaşayamam zannetmiştim.

*Bir daha bu kadar çok sevemem sanmıştım. En önemlisi sevilemeyeceğimden
olesiye korktum. Sevildim mi bilmiyorum,
sen bile beni sevdin mi hic emin değilim ama şu bir gerçek ki
kalbimin icinden gecen tek şey şenle ilgili, "umuyorum tuvaletini
yaparken kıcından iceri sıcan girer" idi, olmadı kısmet
değilmiş demek ki. Orada soyleyemedim, şimdi soylemek isterim:
"Ne sen soyledin derdini. Ne ben sevdiğime inandım. Unut
gecen eski gunleri. Bunca yıl sonra nasılsın?"*

-Allah Beni Böyle yaratmış-

*Sanal alemin en bilinen isimlerinden PuCCa, hikayelerine
kaldığı yerden devam ediyor. İlk kitabı "Küçük Aptalın
Büyük Dünyası" ile bol bol gulduren, ikinci kitabı "Ve
Geri Kalan Her Şey" ile yer yer huzunlendiren PuCCa,
serinin ucuncu kitabı "Allah Beni Boyle Yaratmış "ta
"Ayaklarına kadar uzanan simsiyah montu ile Kenan
Imirzalıoğlu'nun icerisine bisiklet pompasıyla hava
basmışlar gibi duruyordu" diye tanımladığı, şimdiye kadar
hic yazmadığı Ankaralı'yla ilişkisini ve universite hayatını
anlatıyor...*

*"Yediğini, ictiğini, gezdiğini gorduğunu değil, bize başına
neler geldiğini soyle" dedirten tek yazar olma özelliğini
kimselere kaptırmayan PuCCa, bu kez de ilk paragraftan*

itibaren onu neden bu kadar sevip merak ettiğimizi bize

yeniden kanıtlıyor.

Bu arada, bizden duymuş olmayın ama, yine çok guleceğiz!